

LASSITER

5

432/8
207

ДЪЖЪТ ОТ БРИГАДА СЕДЕМ

ДЖЕК СЛЕЙД

ДЯВОЛЪТ,

СВЕТИЦАТА И ЛАСИТЪР

Джек Слейд

Дяволът, светицата и
Ласитър

1.

Хората седяха в прахоляка на една суха като пустиня падина и гледаха втренчено пред себе си, отчаяни и изтощени.

Преди няколко минути получиха по парче сух хляб и няколко глътки вода. Това беше дневната им дажба, а слънцето все още силно прежуряше от посивялото небе. Докато паднеше здрач имаше най-малко час и половина, а после щеше да дойде и нощта.

Тя донасяше така желаниа хлад, но след това идваха часовете на безмилостен студ.

Пленниците обаче нямаха нищо, с което биха могли да се завият.

Дни наред бяха изложени на жегата и студ, на глад и жажда. Пазачите им можеха да правят с тях каквото пожелаеха. Нямаше пощада.

На юг през Сиера Сонора, една суха, безлюдна местност, в която никой не можеше да разчита на каквато и да е помощ, ден след ден прекарваха пленниците.

Дори и бягството беше безсмислено, когато не знаеха накъде да тръгнат. Без ездитно животно, без провизии и без оръжие, то щеше да е безнадеждно.

Въпреки всичко, някои от тях дръзнаха да сторят това. Три млади двойки, на същата възраст като своите спътници – около двадесетгодишни, изчезнаха през изминалата нощ. Пленниците трябваше да са млади и силни, за да издържат на тежката работа, която ги чакаше в сребърните мини.

С големи обещания ги бяха подмамили да подпишат или да поставят кръст под договора за работа. Оттам нататък връщане назад нямаше.

Повечето от тях бяха с тъмно минало и използваша възможността да изчезнат за известно време.

А обещанията бяха наистина страхотни. Така че и жените не се колебаха да се присъединят към мъжете по пътя за „обетованата земя“.

Междувременно обаче разбраха, че това е пътят към ада.

По цял ден седяха под палещото слънце – двадесет и петима младежи.

Предишната вечер бяха с шестима повече – трима мъже и три жени. Те се осмелиха да избягат.

Някои от бандитите вече бяха тръгнали да търсят бегълците, за да ги върнат обратно.

Важно беше да бъдат наказани за назидание. Тогава другите повече нямаше да дръзнат да помислят за бягство.

Отвреме навреме викаха някоя от младите жени. Пазачите можеха да си позволят всякакви волности. Само трябваше някой да се приближи до пленниците и леко да помръдне показалец. Тогава жената, за която се отнасяше това, ставаше веднага и не криеше облекчението си, че е „избрана“ да развлича някой от тях.

Така тя можеше да се измъкне за няколко часа от палещата горещина, а имаше и храна, и пиене. Не беше необходимо да страда като другите. Дори можеше тайно и на мъжа си да занесе нещо, като го скрие под широката си пола.

За съжаление това водеше до някои съперничества между пленниците. Точно такава беше целта, която преследваше водачът на надзирателите. Той знаеше как да постави под ботуш дори и душите на хората.

Наричаха го Рио. Тук, в тази погранична зона, това беше обичаен псевдоним, когато човек искаше да прикрие истинското си име.

Беше висок, сух мъж, излъчващ жестокост. Даже и когато се усмихваше, приличаше на вълк. Най-характерното нещо в кокалестото му лице бяха орловият му нос и рунтавите мустаци.

На украсения му със сребърни раковини колан винаги висеше навит камшик. Той обичаше да го използва. Достатъчно бе само да се появи близо до пленниците и те неволно потръпваха, като още повече се свиваха.

Ето и сега, току-що се беше появил и застанал върху един отломък от скала. Облечената в тъмни дрехи фигура се открояваше на синьото небе, голяма и заплашителна. Пленниците предчувстваха приближаването на ново злодеяние.

Всеки се страхуваше, че погледът на страшния мъчител би могъл да спре точно върху него. Междувременно той беше станал известен с това, че за развлечение измисляше всевъзможни наказания.

Какво ли бе намислил пак?

Изведнъж в потискащата тишина прозвуча смехът му.

– Имам изненада! – оповести той най-сетне. – Наострете внимателно уши! Хайде, превърнете се в слух! Който първи я чуе, ще получи награда.

После се изсмя садистично. Това беше дяволът в човешки образ. Никой от пленниците не се осмеляваше да го погледне в очите.

– Хей, ти! Я ела!

Не беше ясно за кого става дума. Всички страхливо бяха навели

глави.

Камшикът изсвистя в горещия въздух.

Удареният нададе вик от болка. Изведнъж върху ризата, на гърба му, се появи дълга бразда. По кожата на нещастника се виждаше кървава ивица.

Той подскочи.

– Да, сеньор шеф? – попита смутено. – Какво трябва да направя?

– Какво чуваш, Пако?

Той наричаше всички мъже Пако. А жените – Пака. Никога не се беше опитвал да запомни някое име.

Пако се слушваше напрегнато. Останалите пленници също бяха затаили дъх. Страхуваха се. Всеки от тях можеше да бъде следващият.

Тогавя се чу тропот на приближаващи се коне.

Знаеха добре какво означава това.

Връщаше се наказателната експедиция.

– Е, Пако? – попита кратко Рио.

– Идват ездачи, сеньор шеф.

Рио заплашително се засмя. Доставяше му удоволствие да важничи така. Тези жалки креатури трябваше непрекъснато осезателно да чувстват безграничната му власт.

– Умно момче си, Пако! – издевателстваше той. – Как мислиш, кого водят?

– Шестимата бегълци ли? – попита Пако страхливо.

– Това са шестима жалки, мръсни предатели! – изкрещя Рио. – Повтори го Пако!

– Шестима жалки, мръсни предатели! – изстена Пако измъчено.

– Заради тях седяхте през целия ден гладни и жадни! – извика главатарят. – Мисля, че веднага ще им се отплатите за това.

Той им отправи убийствен поглед.

– Аз вече измислих нещо – продължи Рио. – Но ще го научите едва когато копелетата дойдат тук.

Обърна се и отново изчезна между скалите, където имаше извор с прясна вода и сянка. Там си беше устроил уютен бивак и бе избрал две жени, които трябваше да му правят компания.

Стояха там сгушени, като дресирани, съвсем голи. Така им бе запоядал Рио. Те бяха негови робини. Голотата им допълваше унижението, тъй като бяха беззащитно изложени на погледите и на другите бандити.

Докато ги наблюдаваше почувствува, че в него отново се надига възбуда. Те дяволски му харесваха. Странно, че едва днес му хрумна

идеята по-отблизо да разглежда пленничките.

Струваше си! Младите мъже, на които принадлежах момичетата, виеха от безсилен гняв, но не смееха да протестират. Знаеха, че след това ще бъдат жестоко наказани.

Момичетата се казваха Мария и Луиза. Вероятно щеше да ги задържи като свои метреси. Можеше да си позволи това. Чак когато им се наситеше, щеше да ги натика пак при другите в големия лагер на работниците, в който жените вършеха и най-тежката работа.

Мария и Луиза го гледаха покорно. И двете бяха с дълги черни коси, които скриваха гърдите им, ако ги срещеха по подходящ начин. Но големият шеф беше забранил това. Нямаха право да се прикриват и с ръце, защото тогава заиграваше камшика.

– Елате! – заповяда той. – Тъкмо има какво да видите.

Те станаха и погледнаха към дрехите си, които бяха малко встрани от тях.

– Не – каза Рио като се хилеше. – Така ми харесват повече. А и мъжете ви ще разберат, че от днес нататък ми принадлежите. Е, не се ли радвате? Реших да ви задържа при себе си. Това означава, че ще бъдете по-добре от другите. Ще получавате хубава храна, а също и вино, ако искате. Само трябва да бъдете послушни. След няколко дни до такава степен ще ви дресирам, че ще отгатвате всяко мое желание по очите ми. А сега, хайде да тръгваме!

Те послушно тръгнаха в посоката, която сочеше протегнатата му ръка. Докато вървяха, трябваше да държат ръцете си кръстосани на гърба. Това беше една от заповедите, които Рио междувременно бе издал.

Като крачеше зад тях, погледът му се изпълваше с похот. Но още повече го възбуждаше мисълта за това, което щеше да се случи в горещата падина.

Когато стигнаха там, от север тъкмо се приближаваше група ездачи. Бяха хората, които Рио изпрати да заловят бегълците.

Мъжете яздеха в крак. Между тях се олюляваха пленниците. Трима млади мъже и три млади жени или момичета. Те едва се държаха на краката си. Единият от пленниците бе подкрепян от други двама. Той не можеше да стъпва на десния си крак. Лицето му бе изкривено от болка.

Ездачите спряха в редата на падината.

Пленниците се свлякоха изтощени в горещия прахоляк, а Рио, ръмжейки, вече издаваше своите заповеди.

Наоколо имаше достатъчно подходящи скали, на които да бъде завързан човек.

Но жестокият ловец на хора не се задоволяваше само с това. На някои от пленничките той заповяда да съблекат трите заловени жени. На мъжете им бяха свалени само ризите.

Тогава започна страшният съд на този жесток човек.

Най-напред тримата мъже бяха набити с камшик и то не от разбойниците, а от техните собствени събрата по страдание.

Бандитите ги гледаха и се смееха.

Измъчените мъже едва събираха сили да извикат. Бяха толкова изтощени, че само с подсъзнанието си разбираха какво става с тях.

Спътничките им плачеха, хленчеха и молеха за милост. И действително, след известно време босът кимна снизходително с глава.

Изгезанието най-сетне свърши.

– Какво ще правим с жените, Рио? – попита един от хората му съдржано. – Няма ли и те да си получат заслуженото?

Главатарят поклати глава.

– Вече получиха достатъчно. Трябва да се свърши само още едно нещо и случаят ще бъде приключен за мен. – Той посочи пленника в средата, който беше домъкнат до тук от другите двама, защото не можеше да се справи със собствени сили. – Какво му е на Пако? Ранен ли е?

– Настъпил е един кактус и понеже проклетите му сандали вече за нищо не стават, бодлите са влезли в краката му. Това е причинило възпаление и вече целият е гноясал. Прецени сам – това е отравяне на кръвта.

Главатарят бързо се огледа.

– Реймънд! – извика той.

Ник Реймънд беше сух като клечка тексасец, който доста разбираше от лекуване на рани. Затова се ползваше с особена слава сред бандитите. Смятаха го за много способен.

– Я ела виж тук, Ник! – повика го Рио.

Ник Реймънд набързо приключи с прегледа.

– Гангрениясал е! – установи той вяло.

– Нищо ли не може да се направи вече?

Реймънд глухо се изсмя.

– Може да му се помогне с ампутация – отвърна той.

Рио кимна. Беше взел решение за присъдата.

– Значи вече не става за работник – каза той със зловещо безразличие. – Не обичам да гледам такива неща, но това има и своята добра страна. Така той ще послужи за назидание на останалите и ще им вдъхне необходимия страх.

Ник Реймънд разбра.

– Това е добра идея, шефе – каза той ласкателно. – И как смяташ да го пратиш на оня свят? Мисля, че даже не е необходимо и пръста си да помръднеш. Той и без друго ще пукне.

– Да, но аз искам да бъде обесен – каза Рио. – От тактическа гледна точка това е значително по-добро.

Бандитите, които бяха достатъчно близо, за да могат да чуят всичко, мърмореха одобрително. Всъщност и те биха направили същото, дори шефът да беше решил нещо друго.

Пленниците още не знаеха какво ги очаква. Мислеха, че след като са изтърпели боя, всичко е минало, защото Рио едва ли би унищожил ценната работна ръка просто така.

Надзирателят пристъпи към тримата вързани пленници.

– Вие извършихте тежко престъпление – оповести той рязко. – Обикновено за такова нещо наказвам със смърт.

Направи дълга пауза.

Пленниците си отдъхнаха. Леко се бяха отървали.

Техният мъчител се наслаждаваше на мисълта, че те повярваха.

– Но – продължи той след привидно безкрайната пауза, – все още не смятам да ви освободя и тримата невредими.

С това създаде напрежение и опъна до скъсване нервите на пленниците.

Проблесналата за миг в очите им надежда отново помръкна. Вече знаеха, че крои нов пъклен план.

Рио бавно бръкна в джоба си и извади три кибритени клечки.

– А сега – каза той – всеки от вас може да изтегли по една клечка. Едната ще бъде с отчупена главичка. Ето...

Той направи това така ясно, че да могат всички да го видят. След това отново скри клечките в шепата си.

– Сега ще ви дам да теглите – каза той и пристъпи към човека в средата, когото беше избрал за жертва. – Който изтегли клечката без главичка, ще трябва да изкупи вината и на останалите.

Хилейки се, инквизиторът застана пред пленника, чийто крак беше възпален и можеше да бъде спасен само с ампутация. Рио държеше свития си юмрук под носа му. Между палеца и показалеца стърчаха краищата на трите клечки.

– Захапи едната и я изтегли! – заповяда той. – Може да имаш късмет.

Всички гледаха втренчено, без да помръднат. Въпреки оковите,

цялото тяло на пленника трепереше, а очите му като че ли всеки момент сяха да излязат от кухините.

– Хайде тегли! – препираше мъчителят Рио. – Имаш шанс.

Бедният човечец захапа средната клечка и я изтегли.

От пленниците се изтръгна стенание.

Беше изтеглил клечката без главичка и така се обричаше на смърт.

Той пое въздух като се задъхваше. Искаше нещо да каже, да помоли за милост, но от пресъхналите му, напукани устни не излезе никакъв звук. Страхът бе стегнал гърлото му.

– Е, това е – каза Рио равнодушно. – Ти загуби, Пако.

Другите две беше мушнал пак в джоба си. Сега нещастникът отново възвърна гласа си.

– Това е измама! – виеше той. – Ти си знаел кого искаш да убиеш, кучи сине! Счупил си главичките и на трите клечки. Проклет, жалък кучи син! Ти...

Рио пхна ръка в джоба си и извади две кибритени клечки. Те естествено бяха съвсем здрави.

– Искаш да ме изкараш лъжец ли, Пако? – попита той с леден глас.

Главата на обречения клюмна на гърдите му. За него вече нямаше надежда. Знаеше, че е изгубил. Рио махна на мъжете.

– Мак Ноли, това е твоя работа.

Вик Мак Ноли, човек с мъртвешко лице, беше палачът на бандата.

Той влезе за малко между скалите и се върна с едно въже, на което вече майсторски беше направил примка.

Двама бандити развързаха престъпника и го заведоха под един издаден напред скален нос.

Мак Ноли хвърли ласото и закрепил края му на един голям скален къс.

Една от трите завързани жени започна да крещи.

– Не! Не! Не можете да направите това! Моля, моля ви! Оставете ми го! Оставете моя Хуанито! Сеньор Рио, моля ви! Смилете се! Оставете ми Хуанито...

Тя хленчеше, плачеше и молеше така, че можеше да трогне и камък. Но сърцето на Рио беше по-кораво и по-студено, от който и да е камък. По-твърдо и от гранитна скала.

Хуанито беше поставен върху един висок около метър камък и Вик Мак Ноли нахлузи примката на главата му.

Слънцето на късния следобед все още силно прежуряше в сухата падина. В отчаянието си пленниците започнаха да се молят на глас.

Годеницата на Хуанито се бе хвърлила на колене и закрила с ръце подутото си от плач лице.

Рио застана зад нея, хвана я за косата и неумолимо дръпна главата и назад.

– Гледай там! – изръмжа той. – Всички, всички гледайте там! Искан никога да не забравяте тази гледка. Иначе вие, мръсна сган, никога няма да се научите да се подчинявате на господаря си! – Той огледа всички и продължи: – Внимавайте добре, никой да не затваря очи, амигос! Ако някой ги затвори, ще бъде следващият, който ще увисне. Кълна се!

Всички гледаха натам. Отвориха очи колкото можеха по-широко. Защото никой не искаше да бъде заподозрян, че не е гледал както трябва.

По бузите на повечето се стичаха сълзи, но никой не смееше да отместе поглед и на сантиметър от палача и неговата жертва.

Вик Мак Ноли протакаше, колкото може повече. Най-сетне ужасният край настъпи. За пленниците това беше като избавление. Те предпочитаха да се обърнат или да затворят очи, но Рио изръмжа с рязък глас:

– Оставете да стоите тук, както сте. До утре сутринта никой да не мърда от мястото си!

Това, което правеше с хората, беше повече от жестоко. Но в никакъв случай не изпитваше угризения на съвестта. Напротив, той обичаше такива зловещи сцени.

Рио отново се обърна към двете си метреси и сложи ръце на раменете им.

При този допир ги побиха тръпки, но те не дадоха това да се разбере. Беше ги страх прекалено много.

– Елате, кукли! – извика той през смях. – Животът продължава. Сега ще празнуваме.

Рио искаше да се върне с тях в оазиса, между скалите, но внезапно спря.

В края на падината се виждаше един ездач. Беше широкоплещест мъж, облечен в изискано, украсено със сребро, мексиканско чаро.

Той строго оглеждаше всичко наоколо.

– Необходимо ли беше, Рио? – кротко попита после, без какъвто и да е упрек в гласа. – Какво се е случило?

– Три двойки бяха избягали, дон Яго – отговори Рио. – Моите хора ги хванаха. Трябваше да накажа един от тях.

Дон Яго кимна одобрително.

– Всичко е наред, Рио. Но никога не бива да забравяш, че тези хора са най-безценното ни имущество.

– Знам, дон Яго – каза Рио и крадешком смигна на шефа си. – Предполагам, че искате да говорите с мен насаме. Сигурно става дума за нещо важно, щом сте тръгнали да ме търсите тук, в Сиера.

– Да, има важни новини – каза дон Яго Манаскуа, както гласеше цялото му име. – Ела и доведи тези двете.

Рио пусна голите робини.

– Вървете напред и пригответе ядене за мен и нашия господар! – заповяда той и двете голи красавици изчезнаха. Изглежда грапавата почва нямаше абсолютно никакво значение за босите им крака.

Рио хвана юздите на врания жребец на дон Яго като коняр и го поведе между скалите към своя бивак до извора.

Пленниците останаха с пазачите си в падината. Цареше призрачна тишина. Разбойниците знаеха какво дължат на шефа си. При него те имаха пълна свобода и можеха да водят разюздан, покварен живот. Необходимо бе само стриктно да изпълняват заповедите му и нямаше никакви проблеми.

Дон Яго Манаскуа приличаше на княз. Беше човек с изключително импозантна фигура, а освен това се обличаше и елегантно. По нищо не се забелязваше, че е яздил дълго време. Всъщност, това си имаше своята причина и Рио, дясната ръка на този дявол, я знаеше.

Дон Яго не беше толкова глупав да тръгне сам през тази необятна земя. Той винаги бе заобиколен от кавалкада ездачи, които постоянно го возеха в една лека двуколка, способна да мине и през най-трудния терен. В тази кола имаше и достатъчно чисти дрехи за могъщия господар, така че той по всяко време можеше да се наканти.

Яго Манаскуа обичаше ефектните сцени. За него те бяха смисълът на половината от живота му.

За непосветените гледката беше грандиозна, щом дон Яго внезапно се появеше някъде, като че ли от нищото. В действителност той не яздеше повече от пет-шест мили, след като неговите съгледвачи му съобщаха, къде се намират тези, които търсят.

Освен Рио, едва ли някой от хората му знаеше, какво всъщност се криеше зад грандиозните появи на дон Яго. Той слезе от украсеното със сребро седло с гъвкави движения. Беше едно от онези седла, в които човек можеше да се облегне почти като на стол.

– Текила¹, дон Яго? – попита Рио бързо.

– Предпочитам чаша студена вода.

– Имаме всичко – усмихна се Рио. – Побързайте момичета! Донесете вино за дон Яго, а за мен текила.

Едното голо момиче се шмугна в палатката. Другото коленичи до водата и изтегли една бутилка вино, вързана с връв.

Имаше още цял куп бутилки, пуснати там за изстудяване. Тези ловци на хора умееха да си създават комфорт дори и в пустошта. Всичко от което имаха нужда, прекарваха с мулета или пък пленниците трябваше да се трепят да носят вместо тях.

Луиза донесе виното, а Мария – текила. Двете напитки бяха налети в подходящи чаши, които блестяха от чистота.

Дон Яго благосклонно потупа Луиза по бузата, а след това тя трябваше да се завърти няколко пъти пред него и да се поразкърши, за да може той да я оцени.

– Хубава стока – каза накрая одобрително. – После ще спя с нея, Рио.

– Разбира се, дон Яго – раболепничеше Рио.

– Преди това обаче, тя трябва добре да се изкъпе – каза Яго. – Хайде, малката, върви! Какво чакаш още? Приятелката ти ще те придружи. Побързайте! Побързайте!

Момичетата се отдалечиха от двамата зловещи мъже.

Рио разседла врания жребец на дон Яго, а господарят седна на седлото и опита виното.

– Трябваше ли да го обесиш, Рио? – едва тогава попита той строго. – Знаеш, че не ни достигат хора. Прекалено много умират в мините. Напоследък само жълтата треска ни отне трийсет души. А и другите неприятности като самоубийства и тям подобни. Трябва ни подкрепление, Рио. Бих искал за в бъдеще по-добре да се държиш с хората. Накарай ги да повярват, че ги чака рай.

Рио неволно се сви под погледа на своя строг господар и учител.

– След като шестимата избягаха, трябваше да сваля маската – оправдаваше се Рио. – Остават един-два дни преход до мините. Освен това този младеж и без друго нямаше да ни влезе в работа. Имаше гангрения-сала рана на десния крак. Не беше възможно да бъде спасен.

– Всичко е наред – каза дон Яго и направи опрощавашо движение с ръка. За него темата беше приключена.

– Има важни новини – продължи той. – В едно кътче на

1. текила – вид ракия (исп.) – б.пр.

Югозападно Ню Мексико, казват, имало някакво напълно изолирано индианско племе. Сигурно има много млади и силни хора там. След всичко, което чух, на никого няма да направи впечатление, ако племето изведнъж изчезне. Проблемът е в това, че аз не знам къде точно се намират. Те водят собствен, изолиран от околния свят живот. Ще имаш за задача да намериш местонахождението им. Трябва да са някъде в планината Аламо Уеко.

– Там е и царството на Кийнсбърг – каза Рио.

Дон Яго кимна мрачно.

– Да, Кийнсбърг все още господства там. Но няма да е задълго, мисля аз. Неговото време свърши, само че той още не го знае.

– Сложихте ли му най-после капан, дон Яго?

– Примката постепенно се затяга – засмя се господарят. – Той вече не може да избегне отмъщението ми. Дори скоро ще има неприятни гости – шерифи от Щатите и съдия-следовател. Заподозрян е в търговия с роби. Трудно ще му бъде да докаже своята невинност. Твърде много следи водят вече към него. Сега трябва да откриеш това тайнствено индианско племе. Тогава всичко може да бъде нагласено така, че подозрението да падне върху стария вълк Кийнсбърг. Ще намерят в неговите земи няколко мъртъвци. А по-точно – онези от индианското племе, които няма да са годни за нашата цел. Не, не... – господарят вдигна ръка. – Не е необходимо да задаваш въпроси. Всичко ще бъде идеално инсценирано.

Рио беше скептично настроен, но не се осмеляваше да възразява. Не би се изложил ненужно на опасността да бъде сметнат за глупак.

– Разбирам, дон Яго – каза той. – Естествено, ще намеря това племе. Какви са те? Апачи? Команчи?

– Нито едно от двете. Това е непознато племе. Никой не знае за тях нищо определено. Предполага се, че става дума за племе на ирокези, което преди двеста години се е преселило на запад.

– И откъде се знае това?

– От легенди край лагерния огън – засмя се дон Яго. – Никой не им вярва, но аз направих своите проучвания и подробно разследвах случая. За мен почти няма съмнение, че това тайнствено племе наистина съществува. И ти ще го намериш, Рио. Бих искал да тръгнеш утре рано сутринта. Откарването на пленниците би могъл да поеме някой друг. Избери си трима или четирима благонадеждни мъже, които да те придружат. Най-добре вземи някои от твоите гринго. Те няма да бият толкова на очи, колкото ако отидеш с тълпа мексиканци. А и гринго винаги

надушват неприятностите. Най-добре би било и ти да се облечеш като тях. Без друго приличаш повече на гринго, отколкото на земляците си.

Рио самодоволно се засмя.

– Ще бъдете доволен от мен дон Яго.

– Убеден съм в това.

– За да разбия цяло племе обаче, ми е необходима по-големичка въоръжена дружина – каза Рио.

– Ще получиш необходимото ти подкрепление. Парите нямат значение, знаеш това, Рио. Но сега ти отиваш да намериш племето.

– Ще го сторя, дон Яго.

Господарят стана и се приближи до водата. Луиза дойде веднага, щом той я повика. После изчезна с нея в палатката.

Рио изобщо не беше въодушевен от новата си задача. Досега през цялото време се беше радвал на продължаващото с дни мързелуване и на разгулния живот.

Вместо това пак го чакаше тежка работа. Не беше по вкуса му, но за съжаление нищо не можеше да промени.

Той извика Мария и я отведе със себе си. Поне тази нощ искаше да се забавлява истински.

2.

Малкият селски имот, в иначе сушавата долина, излъчваше спокойствие. Наоколо се виждаше само сива, изсъхнала земя и на този фон имотът блестеше като зелена перла.

Докато се приближаваше към него, на Ласитър нищо лошо не му мина през ума. Вече два дни не беше срещал жива душа. Бродеше през планината Аламо Уеко незабелязано и привидно безцелно. Важно беше да проучи тези земи, в които го чакаше опасна задача.

Оказа се, че селският имот е неголяма ферма. Малките ниви бяха засети с картофи, зеленчуци и овес. Не беше много, но сигурно стигаше за изхранването на едно малобройно семейство.

На ливадата пасяха овце и кози. По двора тичаха кокошки, а в едно изкуствено езерце плуваха няколко гъски и патици. Високи, сенчести дървета обграждаха малката къща и пристройките. От доста стръмния и скалист склон, на около двеста метра зад фермата, бликаше извор и подхранваше потока, който опасваше къщата и се загубваше някъде навън в сивата пустош.

Хубаво беше мястото, което стопанинът бе открил. Само дето нямаше възможност да се разпростира повече настрани. В това отношение нямаше място за големи мечти.

Напразно Ласитър търсеше с поглед обитателите. По-късно, когато яздеше през двора видя над вратата, откъм южната страна, голям надпис: „ДАСТ ВАЛИ РЕСТ“².

Значи това не беше само ферма, а същевременно и една от онези прерийни кръчми, каквито можеха да се видят навсякъде в тези обширни земи.

Съвсем не е лошо, мислеше Ласитър, бих могъл да науча нещо повече тук.

Площадката пред коневръза беше разровена от конски копита. Наоколо все още имаше доста скорошни конски фъшкии, които сигурно бяха от последната вечер. Вероятно „ДАСТ ВАЛИ РЕСТ“ беше мястото за среща на каубоите от околността.

Коритото за водопой бе почти наполовина пълно с вода. Ласитър извади мундшука от бърните на светложълтия си кон и отпусна коланите на седлото. После бутна малко назад каубойската си шапка и влезе в

кръчмата.

След язденето през горещия следобед, тук го обгърна приятна хладина. Беше четири и нещо. През двете тесни прозорчета на западната стена проникваха слънчеви лъчи.

В кръчмата беше тихо. Нямаше никой.

– Хей, стопани! – извика Ласитър и се приближи до тезгяха от камък, покрит с гладки лескови плочи. Върху него още имаше празни чаши и бутилки. По глинения под бяха пръснати фасове от цигари и пури.

Наистина ли тук нямаше никой? Ласитър се обади още веднъж, повисоко. И най-накрая получи отговор. Беше женски глас.

– Тук съм, вълн, зад къщата.

Ласитър схвана това като покана и тръгна към вратата, която според него водеше към задната част на къщата.

Така и беше.

Но това, което видя там, за момент спря дъха му.

Той си мислеше, че ще завари жената да храни кокошките или че върши някаква друга работа, но тя правеше нещо съвсем различно.

Тя тъкмо излизаше от един почти кръгъл, ограден със зид басейн. Беше гола, тъй като току-що се бе къпала.

– О! – извика тя изплашена, когато Ласитър влезе през вратата и панически скочи обратно във водата, така че я разплиска.

Въпреки това Ласитър видя всичко, което беше интересно.

Беше млада и стройна, имаше малки, стегнати гърди и стегнат заоблен задник. Беше червеносока. Късо подстриганата ѝ, мокра коса беше прилепнала и обграждаше веселото и дяволито лице. Пръхтейки, тя показа глава над водата и му извика:

– Не съм казала, че трябва да ми досаждаш, човече!

Но това не прозвуча нито ядосано, нито укорително.

Той се ухили.

– Не се притеснявай, момиче. Нищо няма да ти направя.

– Тогава пак влез вътре и се обслужвай. Ще намериш почти всички напитки, които съществуват. Идвам веднага.

Разбира се, че се възбуди. Толкова неочаквано да види гола красавица, това вече беше нещо, което не се преживява много често. На всичко отгоре сред тази пустош.

Но той се престори на равнодушен и се държеше така, сякаш срещата ни най-малко не го бе развълнувала.

– Добре, ще се обслужа – каза той. – До скоро...

Ласитър влезе в кръчмата и не видя, как червеносоката

подигравателно се смееше и махаше в една определена посока.

От другата страна на скалистия стръмен склон за миг се появи една фигура и махна в отговор. След това мъжът отново изчезна.

Младата жена излезе от басейна и набързо се избърса с хавлиена кърпа. После облече една обикновена, бяла ленена рокля. Платът веднага залепна на местата, където кожата още беше мокра.

Червенокосата знаеше как най-добре да демонстрира чара си пред мъжете.

Особено около полюшващите ѝ се хълбоци, платът стоеше като втора кожа. Когато влезе в кръчмата, тя беше особено привлекателна гледка.

Ласитър се беше разположил удобно на един стол. Пред него имаше чаша уиски, половината от което вече бе изпил.

– Изненада ме – каза тя, сякаш разговаряше със стар познат. – По това време обикновено не идват посетители. Ще нощуваш ли тук?

Беше ли това вече прикрит намек?

Ласитър усети, че възбудата му расте. И през ум не му минаваше, че тази кръчма би могла да бъде клопка. Според него, той се намираще все още във от опасност.

Как може да се излъже човек!

– Сама ли живееш тук? – попита той.

– Временно – отвърна жената. – Мъжът ми замина за известно време. Оттогава сама се оправям с кръчмата.

– А нивите?

– Те си растат сами. А докато стане време за прибиране на реколтата, той сигурно ще се върне.

– На дълъг път ли е?

– Търси злато в планината – каза тя. – Все още твърдо вярва, че ще преуспее. – Леко сви рамене. – Е! Добре би било...

После отиде зад каменния тезгях и си наля едно уиски. Изпи го като че ли беше вода.

– Можеш да пренощуваш тук, ако искаш – каза след това, почти между другото. – Мисля, че днес и без това няма да можеш да стигнеш кой знае колко далече.

– Приемам поканата – каза Ласитър.

Тя се засмя.

– Това не е покана, скъпи. Това се плаща.

– Колко?

– Два.

- Нямам какво да възразя.
- Естествено, имам предвид два стотака.
- А, така ли?
- Мисля, че ме разбра.

Тя отново излезе иззад каменния тезгях с кръшна походка. Ясно се виждаше, че под роклята си нямаше нищо.

– Да, всичко е наред – каза той. – Харесваш ми, защото си съвсем пряма.

Тя се приближи със същата възбуждаща походка. Вече стоеше толкова близо до него, сякаш очакваше, че той повече няма да се церемони.

Ласитър все още нищо не подозираше. В края на краищата подобно нещо не му се случваше за първи път. Това, една страстна жена да се стреми към някой мъж, беше нещо съвсем нормално. Пък и той не беше някой, допилял се от не знам къде си безделник.

- Казвам се Луа – рече тя и очите ѝ заблестяха.
- Ласитър – отвърна той и обгърна с ръка талията ѝ.

Тя се остави да бъде притеглена от него без съпротива. В следващия миг вече седеше на коленете му. Роклята като че ли сама се плъзна нагоре, почти до края на бедрата ѝ.

Гледката беше влудяваща.

– Харесваш ми, Ласитър – простена тя. – Изглежда си голяма лудетина.

Тя притисна устни върху неговите, като същевременно с почти котешка гъвкавост промени положението си, така че разтворените ѝ бедра се озоваха на кръста му.

Оттук нататък не си казаха нищо повече. Всяка дума би била излишна в тази ситуация.

А Ласитър все още не подозираше нищо. Случи му се нещо, което би могло да стане с всеки друг мъж! В такива минути съзнанието изключва.

Какъв огън имаше в тази жена! Точно така я беше преценил и Ласитър, когато я видя при басейна.

Но след като първият пристъп на замайваща възбуда премина, разумът му започна пак да се обажда.

- Кога мислиш, че ще имаш посетители?
- Днес вече няма да идват.
- Сигурна ли си?

– Тук има хора само в определени дни – усмихна се тя. – Не се тревожи. До утре вечер никой няма да ни досажда.

– Значи тогава мога да се изкъпя необезпокояван от никого – отбеляза той.

– Разбира се. Аз естествено ще се изкъпя с теб.

Те излязоха и малко по-късно лудуваха като любовна двойка в студена вода на басейна, който беше направен много майсторски. Дори и дъното му беше покрито с гладки камъни.

Това вече си е истински лукс, трябваше да установи Ласитър.

Луа се хвана за него и под водата го обгърна с дългите си здрави бедра.

– Страхотен си! – простена тя одобрително. – Даже и студената вода не ти влияе ни най-малко на...

И двамата се засмяха. Времето като че ли летеше. Слънцето се бе спуснало ниско над земята, когато те най-сетне излязоха от басейна.

В кръчмата Ласитър отново се облече.

– Сега съм гладен като вълк – каза той. – Но първо ще се погрижа за коня си.

– Междувременно ще приготвя нещо за двама ни – каза тя и изчезна в кухнята.

Ласитър излезе и разседла светложълтия си кон. После го заведе в обора.

Той не обърна внимание на обстановката около себе си. През цялото време бе погълнат от мисълта за пламенната Луа, червенокосия ангел на тази пустош.

Постепенно се стъмни. Когато се върна, в кръчмата примамливо миришеше на печено.

Малко по-късно вече ядяха превъзходно агнешко печено. В прерийната кръчма цареше уютна атмосфера. Пиха гъсто червено вино.

– Ако искаш, би могъл да останеш и по-дълго – каза Луа.

– Имам още някои неща за уреждане – отвърна Ласитър. – Трябва да слеза към Мексико. Имам важни сделки.

– Разбирам.

– Какво?

– Тъмни сделки – кискаше се тя предизвикателно. – Готова съм да се обзаложа.

– Така ли изглеждат?

– Не е необходимо да ми разправяш. Запази си тапиите за себе си. Това си е твоя работа.

Явно беше обидена. Той млчеше. След няколко минути тя отново започна да говори.

– Вероятно бих могла да ти дам няколко полезни съвета – каза Луа.
– Знам някои неща, които вървят добре тук в граничната зона.

– Така ли? И какво би било интересно за мен?

– Може би ще успея да ти уредя работа. На запад, малко по-нататък, има един могъщ земевладелец, който непрекъснато търси свестни хора. Чувал ли си някога за Кийнсбърг?

– Нямам представа. Кой е той?

– Най-могъщият земевладелец. Безсрамно богат е. При него би могъл да печелиш добри пари.

– Хм. Може и да ме заинтересува. – Той отпи глътка вино и се взря изпитателно в очите ѝ. Междувременно в тях се бе появил израз, който не му харесваше.

– Бих могла да те срещна с него, Ласитър – каза тя. – Но сигурно първо ще искаш да отидеш до Мексико.

– Е, мога и да поотложя – отбеляза той. – И колко бих могъл да печеля при Кийнсбърг?

Кийнсбърг беше човекът, заради когото бе дошъл тук. Над него тегнеше подозрението, че върти с голям замах търговия с хора. Имаше нужда от още някои доказателства срещу него.

С тази цел Ласитър беше изпратен тук от бригада №7.

И ето, че сега му се предоставяше шанс да установи контакт с Кийнсбърг. Нищо по-добро не би могло да му се случи.

Луа го гледаше все по-особено.

След известно колебание тя каза:

– Не искаш ли най-сетне да престанем с тази игра на криеница, амиго? Нали все пак си дошъл тук заради Кийнсбърг? Дошъл си да го пипнеш, нали? Признай си и ще ти помогна.

Разбра, че е разкрит. Чак сега изведнъж схвана всичко. Тук вече са го очаквали. Това означаваше, че неговите противници са знаели, че той се мотае из планините.

– Значи си ми разигравала театър – каза той. – Имала си задача да ме шпионираш.

Тя кимна сериозно.

– Да, Ласитър. От това зависи съществуването ми. Тази ферма е във властта на Кийнсбърг. Ако не направя това, което той иска, с мен е свършено. А тук аз печеля дяволски добре. Но сега реших да ти помогна, Ласитър. Размишлявах през цялото време. Ти си страшно готин. Не бих искала да те убият.

– Но аз въобще нямам намерение да се разправам с него. Как ти

дойде това на ума?

– Неговите съгледвачи те наблюдават от два дни – каза Луа. – Всички предполагат, че си дошъл по поръчение на мексиканеца. Казват, че за главата на Кийнсбърг са определили сто хиляди долара. А ти изглеждаш точно като човек, получил такава задача. Кийнсбърг е наредил да се убива всеки заподозрян. Съветвам те най-доброжелателно да се махнеш от това място.

– С това още повече бих признал вината си.

– Те убиват, дори ако има само сянка от съмнение – прошепна тя нервно. – Впрочем, цял следобед се въртяха наоколо. Най-напред тук беше само един от техните разузнавачи, а след това дойдоха и другите.

– Тогава се питам защо вече не са ме ликвидирали – изръмжа Ласитър. – Защо се бавят още?

– Защото им сигнализирах, че искам да те поразпитам още малко. Докато ти се грижеше за коня си, един от тях беше при мен в кухнята. Казах му, че трябва да почака до утре сутринта, когато ще съм научила всичко за плановете на мексиканеца. Тази отсрочка, която ти осигурих, Ласитър, е спасителната, повярвай ми, ако не избягаш тази нощ, с теб е свършено.

– А като избягам, ще дойде твоят ред – каза той.

– Не се тревожи, ще измисля някакво извинение. А в замяна ще ми кажеш ли истината?

– Няма да повярваш – ухили се Ласитър, – но нямам ни най-малка представа, какво има между този мексиканец и Кийнсбърг.

– Стига си ми разправял приказки! – изсъска тя. – Мексиканецът непрекъснато се опитва да премахне Кийнсбърг. Сега той изпраща платени убийци.

– Добре, но аз още не знам кой е този мексиканец – изпъшка Ласитър раздразнено. – Въобще... Как се казва той?

– По дяволите! – изфуча срещу него Луа – Става дума за дон Яго Манаскуа от Сонора. Ако има дявол в човешки образ, то това е точно този мексиканец. Той... – Тя се втренчи в Ласитър, поклащайки глава. – Но всъщност ти го познаваш! Ти си тук по негово поръчение!

– Не, дявол да го вземе! – каза Ласитър и удари с юмрук по масата. – Всичко това е голяма заблуда.

– А защо вече дни наред се мотаеш наоколо?

– Защото трябва да се отърва от няколко преследвачи.

– Тогава ти въобще не си този, за когото те смятат? – попита тя изплашена.

– Всичко това е напълно погрешно.

– Въпреки това те ще те убият, ако те хванат – шепнеше тя объркана. – Трябва да изчезваш, Ласитър. Отдавна щеше да си мъртъв, ако не бях ги възпряла. Казах им, че през нощта ще науча от теб още куп неща. Те глътнаха вдицата. Но утре сутринта ще нападат.

Гласът и ставаше все по-настоятелен.

Ласитър се изправи и взе уинчестъра си от съседната маса. С готово за стрелба оръжие той се промъкна до вратата. Струваше му се, че чува подозрителни шумове.

Луа изгаси лампата, която висеше над масата. В прерийната кръчма на червенокосата стана тъмно.

Ласитър все още седеше до вратата и се заслушваше. Изведнъж чу тихите котешки стъпки на жената. Стоеше съвсем близо до него и сложи ръка на рамото му.

– Заклевам те, всичко това е сериозно, Ласитър – промълви тя едва чуто. – Аз съм на твоя страна. Не искам да ти се случи нещо лошо.

Той ѝ вярваше. Не преживяваше за първи път подобно нещо. Беше се влюбила в него. Истински, с цялото си сърце. Затова му откри истината.

Тя искаше да спаси Ласитър.

Той нежно я прегърна, но продължаваше здраво да държи уинчестъра. Отсега нататък нямаше да се разделя с нея.

– Защо се излагаш на опасност, Луа? – попита той шепнешком. – Не ти ли е ясно, че залагаш на карта живота си?

– Не се бой за мен – отвърна тя. – Знам как да се защитавам. Ще им кажа, че си много недоверчив, че си се усъмнил в нещо и докато съм спяла, ти си изчезнал. Като съм се събудила, теб вече те е нямало. Трябва да ми повярват. Не се притеснявай!

Тя притисна тялото си до неговото. Все още беше с тънката си лена рокля, през която Ласитър можеше да види всички контури на прекрасното ѝ тяло.

– Тогава, хайде поне още веднъж да спим заедно – прошепна Ласитър. – Искаш ли? Ще тръгна преди да съмне.

Луа го целуна. Ласитър усещаше, че е много възбудена.

– Ела! – простена тя тихо. – Ще те водя...

Те вървяха през помещението. През тесните прозорци проникваше оскъдна лунна светлина.

Изведнъж стъклата на прозорците се разхвърчаха с трясък. Някой блъсна вратата.

– Не мърдайте! – заплашително изрева един глас. – Или ще ви надупчим.

Те стояха неподвижно. Ласитър прикриваше уинчестъра зад тялото на Луа.

– Отдалечи се от него, Луа! – заповяда стоящият до вратата – Ти ще ни трябваш още малко.

Той се изсмя подигравателно. Другите до прозорците се присъединиха към него.

Ласитър не вярваше, че те бързат да стрелят. Вероятно Луа доста беше преувеличила. Той се съмняваше, че хората на Кийнсбърг могат да застрелят човека, просто защото го подозират.

Ласитър възнамеряваше да преговаря с тях, но не се стигна дотам.

Луа се движеше страшно бързо. Беше като котка. С един скок тя излетя настрана, като буквално се превъртя във въздуха.

В същия момент негодяите откриха огън.

Но Ласитър веднага реагира и със силен скок успя да излезе от обсега на стрелбата.

Грохотът на много изстрели изпълни прерийната кръчма. Някои от куршумите го засегнаха леко, но той почти не ги усещаше.

Отвърна на огъня с дяволска бързина. Яростно се бореше за живота си.

Бяха минали само две или три секунди, а той вече беше изстрелял петнайсет патрона.

Стреляше по всички отвори на врати и прозорци, като просто въртеше оръжието във всички посоки.

Осланяше се на късмета си и той не му изневери. Това разбра от виковете на ужас, издавани от нападателите.

Никой от тях не бе очаквал такава съпротива.

Ласитър разбра, че е успял да си разчисти поле за действие, но въпреки това с един страничен отскок се скри на сигурно място зад каменния тезгях.

Стрелбата бе престанала. Чуваха се само стенанията на ранените.

Ласитър знаеше, че това все още съвсем не е краят, но все пак беше спечелил малка отсрочка.

Постепенно дишането му се нормализира. В тези драматични секунди той беше вложил цялата си енергия.

Почти несъзнателно, отново зареди уинчестъра. Една напълно нормална реакция за човек като него.

Положи усилие да се успокои. Ослуша се. Изведнъж беше станало

тихо. Зловещо тихо. Като че ли никой от ранените навън не беше останал жив.

Ласитър бавно вдигна глава и погледна над каменния тезгях.

Над парапетите на два от прозорците по корем висяха неподвижни тела. Ръцете им бяха провиснали надолу. Още един мъж лежеше на прага на вратата.

В прерийната кръчма появяваше вятър, който издаваше шумове подобни на стенания и свирене. Нито се чуваха, нито се виждаха някакви хора.

Но все пак имаше някой. В това Ласитър не се съмняваше нито за миг. Нападателяте бяха повече от трима.

Имаше също и ранени. Защо не се чуваше вече нищо от стенанията, които преди това издаваха?

А Луа? Какво беше станало с Луа? Мисълта за нея прониза сърцето на Ласитър. Вероятно беше улучена, малко след като неочаквано се бе откъснала от него.

Защо направи това тя? Защо постъпи така необмислено?

Ласитър поклати глава в отговор на немия си диалог.

Глупава момиче! Но аз исках да преговарям!

Да, той би могъл да възпре противниците си с думи. Той не вярваше, че те могат да застрелят един враг само защото го подозират, както казваше Луа.

Ласитър напразно се взираше в полумрака на кръчмата. Но не можеше да обхване с поглед всичко. Може би Луа лежеше мъртва в някой ъгъл.

Той бавно се върна в укритието си зад каменния тезгях. Съвсем близо до него бяха наредени бутилки. Посегна към първата, която му попадна и отпи. Беше текила Питието опари гърлото му, но от друга страна това пък имаше своето предимство, защото отново възвърна силите му.

Тъкмо оставяше бутилката на мястото ѝ, когато нещо докосна коляното му. Той неволно се сепна.

– Шт...

Усети само лек дъх. Но въздействието на този дъх, толкова добре познат на Ласитър, беше същото като от силен глас. Беше Луа.

Ръката му се плъзна по късата и гладка коса, която на слънце придобиваше такъв прекрасен меден отблясък. Неволно си спомни, как я бе видял за първи път.

– Луа – прошепна той.

Тя се притисна до него. Ласитър усещаше колко е щастлива, че той е жив.

– Вън има още трима – шепнеше тя. – Един тръгна да предупреди шефа. Имаме още един шанс, Ласитър.

Той силно я притисна към себе си, защото усети, че тя трепери.

Преди десет или двацет минути той все още не ѝ вярваше. Дори дълбоко в себе си смяташе, че поведението ѝ не е нищо друго, освен планирана тактика. Но сега виждаше всичко в съвсем друга светлина.

– Сигурна ли си? – прошепна той.

– Бях вън – чу я да шепне близо до дясното му ухо и почувствува как устните ѝ почти го докосват. – Имаха още двама ранени, но не можеха да бъдат спасени. Видях как другите ги...

Луа здраво се вкопчи в него. Плачеше почти беззвучно. Ласитър я притисна още по-здраво, за да я утеши. Не беше необходимо да му казва нищо повече. Беше му ясно, какво се е случило.

Тези дяволи бяха убили собствените си партньори. Сега вече Ласитър знаеше защо стенанията на ранените изведнъж бяха секнали.

– Имаме още един шанс – прошепна Луа. – Но трябва бързо да действаме. Ясно ли ти е сега, че не трябва да се съобразяваме с нищо?

Ласитър искаше да отговори, да ѝ каже, че ще се бори, но отвън прогърмя груб глас.

– Какво става с теб, Ласитър? Жив ли си още?

Луа бързо сложи пръст върху устните му.

– Не отговаряй! По-добре да мислят, че си мъртъв.

Вън проехтя смях.

– Улучили сме го! – извика друг глас. – Нали ви казах! Много добре видях, че го улучих! Съвсем сигурен съм!

– А аз видях, как скочи зад тезгяха – обади се друг. – Нека бъдем по-предпазливи! Имаме работа с хитра лисица.

– И аз мисля така – обади се човекът, който беше извикал пръв. – Затова всеки да си стои на поста. Ще държим под око тази лисича дупка. Откъдето и да се опита да се измъкне, хубавичко ще го наредим.

Още веднъж се чу смях. После отново се възцари тишина.

Жената се притискаше към Ласитър.

Как щяха да се измъкнат от този ад?

Беше почти невъзможно да излязат от къщата. От своите позиции тримата обесници държаха под обстрел целия терен.

Не им се налагаше да рискуват. Седяха в защитени наблюдателници и можеха да стрелят веднага, щом забележеха някакво раздвижване

във фермата.

А Ласитър, тъкмо обратното, трябваше да заложи всичко на една карта. Иначе никога нямаше да излезе жив от тук.

Луа се притисна още по-силно към него.

– Обичам те, Ласитър – прошепна тя. – Не исках да те пречукат просто така. Нямаше да ти дадат никакъв шанс. Затова отскочих от теб. Не зная, дали разбираш всичко това...

Той милваше нежно медночервената ѝ коса.

– Напротив, сега вече разбирам.

– Какво ще правим, Ласитър?

– Има само една възможност.

– Ще атакувам.

– Ще дойда с теб.

– Не.

– Смяташ, че трябва да те прикривам в тил ли?

– Ти си чудесна, Луа!

– Запази си комплиментите за по-късно! Сега ще ти обясня, къде според мен са се скрили. Всъщност, има само три подходящи места. Първо – на стръмния склон зад извора...

Ласитър внимателно слушаше. Наистина при пристигането си беше запомнил местата до определена степен, но имаше много подробности, които въобще не бе имал възможност да види.

След като в продължение на няколко минути слуша обясненията на Луа, вече си представяше терена доста по-ясно. Тя съумя отлично да опише местата.

Оставаше само да уточни някои дреболии.

– А сега трябва да побързаш – настояваше тя. – Мъжът, когото изпратиха да уведоми Кийнсбърг, се казва Бруно Сардоне. Той е най-бързият ездач сред тях. Най-късно след два часа ще бъде при шефа. А тогава Кийнсбърг ще вдигне всичко живо на крак, за да те премахне от пътя си. Разбира се, мен също...

Междувременно Луа беше спряла да трепери. Вече не изглеждаше напрегната. Тя все повече се харесваше на Ласитър. Той се приготви за тръгване. Знаеше, че отсега нататък животът на двамата висеше на косъм...

3.

Бруно Сардоне безмилостно пришпорваше коня си. През последните две мили го удряше с камшик и шпори, за да може животното да мобилизира и последните си сили.

Патрик Кийнсбърг излезе на верандата. Отдавна бе минало полунощ, но той не можеше да заспи – както винаги през последните дни. Живееше във вражда със себе си и света.

Измъчваха го много мисли. Искаше да реши един проблем, който засягаше само него, а той бе прекалено горд, за да се довери на някой друг.

Патрик Кийнсбърг разбираше, че е тръгнал по погрешен път, но това той никога и пред никого не искаше да признае.

Беше ексцентричен особняк. Чудак. Можеше да бъде много мил, но и много жесток.

Не беше лесно да бъде разбран човекът Патрик Кийнсбърг.

Ясно беше само едно – че е много самотен човек. Постигнал много в богатия си на събития живот, той не бе спечелил приятели.

Междувременно бе разбрал, че със сила не може да се сдобие с тях.

Беше се примирил с живота си, който външно изглеждаше, че преминава успешно.

Това, което му оставаше, бе смъртта, а тя неминуемо щеше да почука на вратата му след няколко години.

С тази мисъл Патрик Кийнсбърг отдавна бе свикнал, но преди това трябваше да свърши още нещо.

Искаше да изкупи вината, от която най-често страдеше.

Колкото повече остаряваше, толкова повече растеше у него увереността, че с физическата му смърт това няма да свърши. Все по-силно го измъчваше убеждението, че след няколко години ще застане пред вечния съдник, който ще иска сметка от него.

И тогава?

Патрик Кийнсбърг не смееше да довърши мисълта си докрай.

Израснал в дълбоко религиозно обкръжение, прекарал в добродетелност младостта си, после той се бе отдал на безпътен живот, сред най-разюздани оргии и ексцесии, пренебрегвайки всякакво чувство за морал.

Но, ето че отново започна да се замисля. Връщайки се назад към

миналото разбра, че животът е дяволски кратък.

А на всичко отгоре, сега му висеше на врата и историята с Яго Манаскуа. Като че ли не бе достатъчно наказан от съдбата.

Бяха му подшушнали мълвата, че Манаскуа е определил доста голяма награда за главата му.

И ето, че идваше Бруно Сардоне, препускайки бързо като дявол. Той бе един от хората, издебнали в планината Уеко един подозрителен чужденец, който им изглеждаше опасен.

Следобед един куриер донесе съобщението, че чужденецът бил стигнал до „ДАСТ ВАЛИ РЕСТ“.

Разбира се, там Луа Мак Брайд правеше всичко, каквото се искаше от нея. Тя знаеше много добре, че иначе няма да има минута спокойствие. Така да се каже, сама се беше поставила в негова власт.

Но това бе друга история. За нея могъщият Кийнсбърг въобще нямаше защо да се замисля.

Сега напрегнато гледаше към Бруно Сардоне, който тъкмо бе скочил от падащия от умора кон. Той залитайки тичаше към голямата веранда.

– Попаднали сме на самия сатана, сър! – едва изрече. – Петима от нас са мъртви. Копелето се казва Ласитър.

Бруно Сардоне така силно се задъхваше, че не можеше да продължи. Трябваше да направи пауза, за да нормализира дишането си.

Кийнсбърг го гледа безмълвно в продължение на няколко секунди. Могъщият мъж седеше като издялан от камък.

– И какъв е проблемът с този Ласитър? – попита той с ледено спокойствие.

– Успя да се укрие – задъхваше се Бруно Сардоне. – Трябва ни подкрепление.

– Срещу един-единствен човек!

– Той се бие за десет, шефе.

Междувременно, зад куриера се струпаша повече от двайсет човека. Кийнсбърг плъзна поглед по тях.

– Някой познава ли този Ласитър?

Гласовете на мъжете се сляха в глъчка.

Неколцина бяха чували вече за някой си Ласитър, но никой от тях не можеше да каже за него нещо определено. Имаше само неясни предположения, че става дума за един много опасен човек.

Главатарят нареди да го осведомят по-подробно и това бе направено веднага, физиономията му ставаше все по-мрачна.

– Наистина ли смятате, че Луа Мак Брайд е минала на негова страна?

– Пийти ги подслуша, шефе.

– Тогава сигурно е вярно – изръмжа Кийнсбърг. – Жалко, че Пийти вече няма да може да разкаже нищо. А какво стана с Луа, Бруно?

– Изглежда е ранена, шефе.

– Така й се пада. Сега трябва да ги спипаме. Лъо Берг! Поеми работата в свои ръце!

Напред пристъпи един висок, слаб мъж с гърбав нос и увиснали мустаци. На тесните му хълбоци висяха два револвера. От лицето му лъхаше ледено спокойствие. Беше един от най-добре платените хора на Кийнсбърг.

– Всичко ще бъде наред, сър. Както винаги, имам пълна свобода на действие, нали?

– Ако е възможно, бих искал да го имам жив, Лъо Берг.

– Ще опитам, сър!

Пет минути по-късно дузина конници препускаха в нощта. Водеха и по един резервен кон, за да могат да ги сменят по на няколко мили, а всеки от тях бе отличен ездач.

Преди слънцето да изгрее, щяха да стигнат до фермата. А ако се съдеше по думите на Бруно, Ласитър нямаше шанс да избяга от кръчмата, без да бъде видян.

4.

Ласитър се промъкваше напред безкрайно бавно. Движеше се като змия – сантиметър след сантиметър. Лицето и ръцете си беше начернил с пепел, а освен това бе увил и главата си с една черна кърпа, която му даде Луа. Той беше една от многото сенки в тази лунна нощ.

Противникът трябваше продължително и много съсредоточено да се вира на едно и също място, за да може да установи промяната.

Луа Мак Брайд старателно се грижеше те да не забележат нищо. С уинчестъра на Ласитър тя напосоки изстрелваше по някой куршум и тримата, намиращи се в засада, всеки път се хващаха на въдицата и отвърщаха на стрелбата.

Така Ласитър не само успя да мине през помещението, но и да се насочи към определен човек.

Той откри стрелеца, който беше на пост зад стръмния склон. Този склон хвърляше плътна сянка, до която Ласитър най-сетне се добра.

Времето течеше бавно. Беше изминал едва час. Играта на търпение късаше нервите. Пътят бе много опасен, но Ласитър успя да премине през най-трудния участък. Сега вече се придвижваше по-бързо.

В това време Луа стреля отново и глупаците пак отвърнаха на огъня.

После, както всеки път, от три страни проехтяваше подигравателен смях. Чуваха се и груби подмятания.

– Откажи се, Ласитър! Без друго това няма да ти помогне.

– Скоро ще получим подкрепление, човече! Хванат си в капан като мишка!

И отново същият смях.

Ласитър се подсмиваше. Тримата стрелци нямаха представа, какво става в действителност. Смятаха Луа за мъртва. Мислеха, че Ласитър в отчаянието си се беше заел да изстреля всичките си муниции.

Безпокойствието и гневът подтикваша Ласитър напред. Безумно дръзкото промъкване му беше отнело много време. Сега трябваше да го навакса.

Луа още веднъж откри огън и негодните отговориха. И пак последваха обичайните подигравки.

Ласитър се намираще вече на една и съща височина със стрелеца на хълма и сега стана много по-трудно.

Тук имаше всякакви камънаци, които и при най-леко докосване се търкаляха и можеха с трясък да се срутят в пропастта.

Той беше на около пет метра от човека, към когото се бе насочил.

Негодникът се намираще върху едно издадено напред плато, което призрачно се открояваше в тъмнината.

Ласитър продължи да се промъква. Веднъж се набодне на един трънлив храст, но стисна зъби и забрави болката.

След това се праметна през ръба на гладката скала, която стърчеше от склона като амвон.

Точно в този момент се случи това, от което Ласитър се страхуваше през цялото време.

Изпод десния му ботуш се изтърколи един малък камък.

Шумът не беше особено силен, но човекът отпред дебнеше, напрегнал слух. Моментално се обърна и откри хвърлящия се напред враг.

Ласитър видя проблясването на цевта и вече беше сигурен, че духът му отлита при неговите прадеди.

Действително, бе улучен някъде в горната част на тялото. Главата му се замая. Имаше чувството, че пада в пропаст, но мобилизира всичките си сили и се прехвърли през ръба на стърчащата скала.

Тогава хвърли ножа, който беше държал между зъбите си през цялото време, докато се промъкваше.

Той запрати тежкото острие слепешката. Направи това просто от отчаяние.

Не знаеше дали е улучил. Беше почувствал здравата скала под тялото си и на два метра пред себе си видя как, в огряната от лунната светлина ивица, се появява една фигура.

Трябва да е осъзнал всичко само за част от секундата. После фигурата се строполи.

Ласитър усети силно парене в дясното си рамо. Забеляза, че по кожата му тече кръв.

Нямаше време да се занимава с това.

Промъкваше се пълзешком.

Чуха се гласове.

– Хей, Джим! Какво става?

– Какво става, Джим?

Долу, от „ДАСТ ВАЛИ РЕСТ“ уинчестърът пак бясно затреща. Луа, добрата Луа, беше разбрала!

Момент на отдих за Ласитър.

Другите двама пак обстрелваха фермата.

Ласитър стигна до Джим. От гърдите на мъжа стърчеше дървената дръжка на ножа, който слепешката бе запратил към него.

До тялото лежеше оръжието му – беше уинчестър.

Ласитър го придърпа към себе си и започна да стреля по посока на фермата.

След това отново настъпи тишина. Единият от двамата постови извика:

– Какво стана преди малко, Джим? Защо стреля?

Ласитър не отговори. За момент му мина през ум мисълта, да подражава гласа му, но опитът можеше да се окаже несполучлив и щеше да им направи впечатление.

Вместо това, той изстреля няколко патрона към фермата.

Преследваше точно определена цел.

Това беше послание за Луа и тя го разбра.

Чудесно момиче!

Отново започна да стреля с бясно темпо. Последните двама противници отговориха на стрелбата.

Ласитър се целеше по посока на огнените езичета.

Прозвучаха два пронизителни вика. После всичко утихна.

Ласитър се претърколи до мъжа на име Джим и извади ножа от изчапаните му с кръв гърди. Като че ли бе мъртъв.

Почака няколко минути и извика:

– Луа.

– Ласитър?

– Мисля, че победихме!

Той се изправи. Стоеше на стърчащата скала, олюлявайки се, като всеки момент очакваше да стрелят отнякъде.

Но не се случи нищо. Продължаваше да бъде все така тихо.

Ласитър взе уинчестъра на мъртвия Джон и тръгна надолу. Беше като в ада, но той се справи.

За няколко минути стигна до фермата, която същевременно беше и кръчма.

Луа Мак Брайд изтича, ликуваща срещу него.

– Ласитър!

Тя го прегърна. В това окаяно състояние, чувството, което изпитваше Ласитър беше чудесно.

Най-много се възхищаваше от начина, по който се държеше тази жена.

– Луа, ти...

Причерня му пред очите и той не разбра как падна в ръцете ѝ.

Но Луа беше необикновено силна за жена. Държеше го здраво и нежно го положи на земята.

Тя действуваше без паника. Изтича в къщата и донесе превръзки и уиски. Работеше с бясно темпо. Сипваше уиски ту в гърлото му, ту в раната. Това изглеждаше някак си брутално, но знаеше, че е единственият начин да го върне към действителността.

След няколко минути това ѝ се удаде. Погледът му се проясни. Искаше да стане, но тя го натисна обратно.

– Лежи спокойно! – заповяда Луа енергично. Смъкна ризата от рамото му и сложи нова превръзка. Гореше като адски огън, но беше добре така. Държеше го буден.

– Все още не си прескочил съвсем трапа – каза тя. – Изгубил си дяволски много кръв. Остани да лежиш тук! Ще оседлая конете.

Той ѝ се усмихна.

– Благодаря, Луа!

Колко ѝ се възхищаваше. Беше жена на място. Струваше му се, че е срещнал ангел-спасител.

Чуваше се как тя оседлава конете. Това винаги беше свързано с едни и същи шумове, които не можеха да бъдат сбъркани с други.

Достатъчно си починах – мислеше той. Изправи се и седна. Пред очите му отново всичко се завъртя, но успя да се задържи. Господи, така ли ще продължава! Силни болки непрекъснато пронизваха тялото му.

Луа отново стоеше пред него.

– Хайде сега, на седлото! – каза тя енергично. – Мисля, че ще се справим.

Хвана го под мишниците и му помогна да се изправи на крака. Ласитър не бе предполагал, че в тази жена може да има толкова голяма сила. Това бе огромна мощ.

Най-сетне той седна върху коня си.

– Трябва да рискуваме, Ласитър – чу я да казва. Конете тръгнаха.

Утрото приближаваше.

В далечината тътнеше грохот от копита, като от приближаваща се буря.

– Не можеш ли по-бързо, Ласитър? – извика му Луа. Той конвулсивно стисна юздите. Пред очите му всичко се въртеше. Ласитър се бореше със слабостта. Опита се да мобилизира всички останали му сили.

Тя бе хванала светложълтия му кон за юлара. Теглеше го след себе си, а грамадният мъж се люшкеше несигурно върху седлото.

В съзнанието му непрекъснато отекваше гласът ѝ:

– Трябва да се справиш, Ласитър! Дватама заедно ще успеем. Заради теб бих отишла и в ада. Сега и ти трябва да ми останеш верен...

Те навлизаха все по-навътре в планината. Слънцето се издигаше нагоре. Луа неумолимо продължаваше да язди напред. „Вероятно постъпих правилно.“ – постоянно звучаха думите ѝ в главата му. „Заложих на теб, Ласитър. Ти сигурно няма да ме разочароваш...“

В далечината конете на преследвачите вдигаха облаци прах, които се открояваха на хоризонта като воал от мъгла.

Тя разбра, че ги настигат. С ранения Ласитър не можеше дълго да задържи тази преднина.

И въобще – накъде да тръгне? Къде биха могли да бъдат в безопасност, без да е необходимо да изминават толкова дълъг път?

Всъщност, имаше отговор на този въпрос.

Мексико.

Но не беше ли това най-опасното място?

Особено тук, в северния район на Чихуахуа и Сонора, гъмжеше от бандити. В тази страна все още цареше голямо беззаконие и тя беше значително по-дива от останалите области по северната граница.

Въпреки това, Мексико беше единственият им шанс. Луа знаеше, че платените убийци на Кийнсбърг щяха да ги преследват безмилостно.

Кийнсбърг! Този проклет деспот! Как го мразеше само!

От две години насам, откакто се случи онази история с мъжа ѝ, тя му бе предоставена за радости и скърби.

Вярно, че Мартин Мак Брайд беше крал коне. Без съмнение мъжът на Луа се беше провинил.

Но беше ли тази кражба достатъчно основание, за да го обеси?

Това беше убийство. Убийство с линчуване. По заповед на Кийнсбърг. После той дойде и безцеремонно я извести, че ако не се подчини, би могъл да я тикне в затвора за много години.

И имаше право. Притежаваше достатъчно доказателства срещу Луа Мак Брайд. Тя беше участвала в кражбата на коне и контрабандата на оръжие. Нейната долина Даст Вали беше изходен пункт за нелегалната дейност и отсам, и отвъд границата.

Даст Вали вече принадлежеше на могъщия Кийнсбърг.

Луа трябваше да подпише всичко.

Сега тя беше само негова служителка. Негова робиня!

Беше я превърнал в проститутка.

А на хората трябваше да разправя, че мъжът ѝ е тръгнал да търси

злато в планината. Историята, която беше разказала и на Ласитър.

Направи го от страх. Знаеше, че я наблюдават на всяка крачка.

Въпреки това се осмели да каже истината на Ласитър. Тя самата не знаеше защо го направи.

Въобщо, откъде се взе тази самоубийствена смелост?

Просто беше обзета от нея. Чувството ѝ подсказваше, че на него може да разчита.

Ласитър беше ранен много лошо. Вече не се държеше сигурно върху седлото. Беше изгубил много кръв.

Може би раната му нямаше да се възпали.

Те отново спряха. Погледнаха назад към планините и видяха, че облаците прах, които вдигаха преследвачите, ставаха все по-големи.

Той здраво се вкопчи с две ръце в седлото, но предчувствуваше, че няма да може да се задържи дълго на него.

Пред тях се разкриваше лабиринт от клисури и дълбоко врязани каньони.

– Тук бихме могли да се скрием – каза Луа. – Колко още можеш да издържиш, скъпи?

– Докато падна – отговори той с разкривена усмивка.

И мъчителната езда продължи. След около час се намираха в един тесен каньон с почти отвесно издигащи се скали.

Тогава пред тях изведнъж се появиха конници.

Индианци. Това беше една дива и всяваща страх гледка. Лицата им бяха изрисувани с цветни знаци, а на главите им блестяха най-хубавите украшения от пера, които човек можеше да си представи. Украсата им беше съвсем различна от тази на апачите, команчите, кайовите или чейените. Всичко беше много по-пъстро и по-великолепно.

Бяха въоръжени с лъкове, стрели и копия, но на седлата им висяха модерни уинчестъри.

Разбира се, Ласитър видя всичкото не особено ясно, но въпреки това запомни най-важните подробности.

Воините ги обградиха. Разговаряха на гърлен диалект, какъвто беше чувал някога при ирокезките племена на изток, в областта на Онтарио и Хурон. Там където бяха най-големите гори и властваха шестте обединени племена.

Накрая решиха на първо време да гледат на двамата като на свои пленници.

Ласитър и Луа се оставиха да ги обкръжат без съпротива. След това двама индианци хванаха юздите на конете им и потеглиха безмълвно.

– Какво ли възнамеряват да правят? – прошепна Луа. – Въобще, какви са тези индианци? Имаш ли някаква представа?

– Абсолютно никаква – отвърна Ласитър, въпреки че не беше така. Но сега не му беше до дълги обяснения по неговите предположения. Всяка дума му костваше много усилия.

Странните индианци ги заведоха много навътре в лабиринта на каньона. Очевидно отлично се оправяха тук. Непрекъснато завиваха през тесни скални процеци, през които конете можеха да преминават само един след друг. А индианците, които се движеха най-отзад, се грижеха да не оставят никакви следи. Но Ласитър не можеше да види това. Скоро стигнаха до една котловина, която сред тези сурови планини приличаше на малък рай.

Тук индианците бяха поставили няколко ориентира. Всичко изглеждаше така, като че ли отскоро живееха тук.

Ласитър искаше да слезе от коня, но като прехвърли крак през седлото, изгуби равновесие. Стенейки, той политна настрани и вече не можеше да избегне падането.

Умело се претърколи на земята, така че болката беше в известна степен поносима.

Странните индианци гледаха мълчаливо.

Луа загрижено се наведе над Ласитър и каза:

– Превръзката пак се е напоила с кръв. Ела, да идем там до потока.

Ще измия раната ти и ще сменя превръзката.

Индианците я оставиха да действа. Наблюдаваха я мълчаливо.

– Какво ли ще правят с нас? – прошепна загрижено Луа.

– Сигурно ще ни вържат на кола за мъчения – изсмя се Ласитър.

– О, боже! – изпъшка тя.

5.

Кийнсбърг имаше среднощно посещение. Една фигура безшумно влезе в кабинета му, където той седеше на бюрото си и пишеше писма до някои приятели, които искаше да помоли за помощ в борбата срещу страшния мексикански дявол дон Яго.

Фигурата се приближи до него като сянка. Той все още не бе забелязал, че вече не е сам.

Кийнсбърг неволно трепна, когато усети върху рамото си нечия ръка.

В първия момент той инстинктивно посегна към револвера, който лежеше пред него върху бюрото му. Винаги имаше под ръка готово за стрелба оръжие, дори и когато лягаше да спи. Той беше човек, който винаги трябваше да очаква някой коварен атентат.

Но един глас го възпря.

Щом го чу, той вече знаеше, че не го заплашва никаква опасност.

– Не се бой – каза гласът. – Никога и през ум не ми е минавало да те нападам.

Кийнсбърг бавно се изправи. Обърна се колебливо.

– В името на всички светии! – като въздишка на облекчение се отрони от устните му. – Това е най-хубавата изненада, която някога си ми правила.

За миг той изглеждаше така, като че ли иска да отиде до стройната фигура и да я прегърне. Но отпусна ръце и отстъпи назад, докато се допря до ръба на бюрото.

Посетителят му беше жена. Тя стоеше изправена, висока и стройна, облечена в костюм от мека кожа на сърна, украсен на места с пъстри индиански шевици.

Дългата червеникаворуса коса беше прибрана от украсена с перли препаска. В колана ѝ бяха затъкнати револвер 44, нож и томахавка.

Патрик Кийнсбърг я гледаше втренчено като призрак.

– Мария – промълви той с пресипнал глас. – Няма да ми повярваш колко много се радвам.

После се обърна и отвори писалищната маса до стената. Извади бутилка и две чаши.

– Трябва да пия едно след тази уплаха – опита да се пошегува. – Нали ще пиеш с мен, Мария?

Тя поклати глава:

– По-добре да не пия. Отдавна съм отвикнала от пиенето, татко. Още след първата чашка ще ми се завърти главата. А това би било лошо за моята мисия.

Все пак той напълни двете чаши с уиски „Тенеси“ и най-напред изпи едната, а после взе и другата в леко треперещата си ръка.

– Станала си още по-хубава, Мария – каза развълнувано. – Трябва да се гордея с теб, но не мога. Не и след всички грижи, които ми създаде. Все още ли не си даваш сметка, колко страдам от това, Мария?

– Да, татко, знам. Но вече не мога да се върна назад. Твърде много неща се случиха междуременно.

Той се отпусна в креслото до писалището. Дъщеря му седна в едно кожено кресло срещу него.

– Защо дойде? – попита той дрезгаво. – Почти две години не си се появявала. Къде беше през цялото това време?

Тя се усмихна неопределено. Тайно все още изпитваше обич към него, защото винаги е бил добър баща.

Но когато вече не беше малко, неопитно момиче, постепенно започна да разбира, че Патрик Кийнсбърг не е станал толкова могъщ човек само благодарение на труда и способностите си.

За свой ужас тя разбра, че зад това благополучие се крият редица престъпления. Най-малкото, престъпленията са му помогнали да положи основата на богатството си.

– Тогава ти не се върна от една езда в планините – продължи той, понеже тя не му отговори. – Изпратих групи да те търсят. Дадох много пари, за да наема най-добрите мъже. Но всичко беше напразно...

После млъкна, поклащайки глава. Все още не можеше да разбере, как така изведнъж тя наистина пак седи срещу него.

– Аз ти изпратих известия, да не се безпокоиш за мен – каза му с плътния си мек глас. – Поне това ти дължах.

– И къде беше през цялото време? При червенокожите ли? Облеклото ти и другите неща, като препаската на главата ти и томахаваката, ме навеждат на такива изводи. Или това е твой нов каприз? Ти винаги си имала свои собствени възгледи.

Той изпи уискито и веднага си наля пак. Постепенно усмивката му вече бе станала по-малко напрегната.

– Живея при индианците, татко – каза тя. – И до днес все още ми се вижда чудно това, че попаднах при тях. Беше преживяване като в приказките. Седях си до един извор, но бях нападната от една гладна

женска пума. Възможно е тя да е смятала, че животът на малките ѝ е в опасност. Както се оказа по-късно, недалеч от този извор се е намирала нейната бърлога. Несъмнено с мен щеше да е свършено, но тогава изведнъж се появи един индианец, който се хвърли срещу пумата с нож и самият той беше доста тежко ранен в двубоя. След това ми каза къде да го заведе. Като следвах неговите наставления, направих носилка, която завързах за коня си. Той ми обясни също къде е пещерата на пумите и че там има няколко малки – доста гладни. Отидох и ги донесох. Бяха две дундести котета, с които човек добре би могъл да се позабавлява. Индианецът ги взе при себе си на носилката. Следвайки указанията му го заведох вътре в планината. Той самият беше тръгнал без кон. Това е особено вид лов, какъвто всеки ловец от това племе трябва да предприеме веднъж в годината, за да принесе улова си в жертва на боговете.

– Това са дяволски предразсъдъци! – изръмжа Кийнсбърг невъздържано, щом дъщеря му направи пауза. – Тези езичници...

Мария го погледна състрадателно.

– Ти сигурно никога няма да разбереш, татко – каза тя. – Може би никога няма да проумееш и защо се разделих с теб. Бях го решила отдавна. Случайността ме отведе при тези индианци.

Той гледаше мрачно.

– И сега живееш заедно с тях?

– Да, така е.

– С една примитивна тълпа въшлясали диваци? – процеди презрително.

– Даже се омъжих за този примитивен дивак, който ми спаси живота – каза тя гордо. – Станах една от тях, татко. И ще остана такава до края на живота си!

Кийнсбърг скочи и посегна към револвера върху писалището. Но дъщеря му вече беше реагирала. Мария бе бърза като светкавица. Томахаваката ѝ го улучи под лакътя. Кийнсбърг издаде глухо стенание и остави оръжието.

– Не можеш да се държиш с мен като с малко дете, татко – усмихна се тя, като че ли нищо не се беше случило. – Ще трябва постепенно да свикнеш с това. Обрекла съм се на друг живот, различен от този, който ти си предвидил за мен. Няма да се омъжа за никого от богатите синове, които отдавна издирваш за мен. Няма да даря наследник на тази ферма. Напразно си натрупал всичко това, татко Патрик. Наистина напразно.

Той седна обратно в креслото. С трепереща ръка отново напълни чашата си и отпи.

– Защо въобще се върна, Мария? Какво искаш? – попита раздражено. Беше му ясно, че изцяло е в ръцете на собствената си дъщеря. Практически той беше в нейна власт, въпреки че Мария нямаше намерение да посяга на живота му.

– Искам да склуча с теб споразумение – каза тя. – И да поискам полагащата ми се част от наследството.

– Ти и без друго ще получиш всичко. След моята смърт всичко това ще принадлежи на теб. Не е необходимо да искаш нищо.

– Бих желала още сега да се поставят някакви граници – отвърна тя хладно. – Моето племе има нужда от повече земя. Искаме да се разширим към планината Аламо Уеко. Необходимо е да ни гарантираш това писмено. Тогава ще имаме общи граници. Трябва да обещаеш, че ще ни оставиш на покойствие. Нека живеем в мир един до друг. По този начин и отношенията между нас двамата пак биха могли да се нормализират при условие, че си готов да изкупиш част от старата си вина.

– Ти си луда!

– Премислила съм всичко много добре, татко.

– И как си го представяш?

– Имам списък на фермите и притежателите на малки ранчо, чийто имот е бил отнет насила. Бих искала тези хора да бъдат обезщетени, както подобава. Междувременно те са се заселили някъде другаде, но имат финансови затруднения. Една парична инжекция добре ще им се отрази, а пък и по право им се полага.

– Те са ми продавали законно.

– Това беше изнудване – каза тя твърдо. – Ти поставяше натясно тези хора. Те нямаха друг избор, освен да продават на смешни цени.

Той гледаше втренчено пред себе си с празен поглед.

Лицето му помръкна. Отново си наля уиски.

– Знам, че искаш да ме спечелиш отново, татко – каза Мария настоятелно. – Няма защо да ме баламосваш. Познавам те добре. Вярно, че си известен като твърд, непримирим човек, но ти имаш уязвимо място. И то се нарича Мария Кийнсбърг. Татко, с какво ще се накърни достойнството ти, ако се помирим? С нищо. Само трябва да приемеш условията ми.

– Това е изнудване. Ти действуваш по по-различен начин от този, по който аз постъпих някога с тези фермери.

– Аз настоявам само за част от законното ми наследство. Искам помирение и мир. Бихме могли да живеем чудесно един до друг. Аз с моя сенека, а ти с твоето ранчо, твоите каубои и с твоята метреса.

Той я погледна учудено.

– Откъде знаеш това?

– Знам почти всичко, което се е случило напоследък в ранчото.

– Имаш ли нещо против, че живея с тази жена?

– О, не, татко! – Тя тихо се засмя. – Това е съвсем естествено. Ти си здрав, жизнен, силен мъж. Не е срамно да имаш спътница в живота. Надявам се при случай да ме представиш. Много е хубава тази Мануела Кордобес.

Той се усмихна щастливо.

– Ти наистина си отлично информирана. Тя сега спи. Да я събудя ли?

– Не, едва ли е най-подходящото време. Бих искала най-напред да се споразумеем, татко.

Кийнсбърг подпря главата си с две ръце и дълго се визира пред себе си.

Размишляваше.

– Разкажи ми малко повече за твоето племе! – каза накрая. – Всъщност как ги нарече ти?

– Сенеки – обясни Мария. – Това е едно от някогашните големи ирокезки племена от изток. Малка част от тях се е преселила преди повече от сто години на запад. В тези планини са намерили новата си родина. Досега са живели в своите скрити долини напълно необезпокоявани. Но скоро това вече няма да е възможно. Все повече преселници приждат насам. Някой ден моето племе вече няма да може да живее в изолация, затова трябва да притежаваме земя, която ни принадлежи по документ. Разбери това най-сетне, татко! Ще бъде нещо грандиозно! Нещо неповторимо!

В гласа ѝ се появи въодушевление. Очите ѝ горяха мисионерски плам.

Изведнъж Кийнсбърг се засмя.

– Ти си като майка си – каза той замислено. – Сега изглеждаш точно както изглеждаше майка ти, Мария. Тя винаги искаше да прави само добро. Ти тъкмо беше навършила две години, когато се случи това. Тази страшна злополука...

Той се вторачи пред себе си и замислено изтри очи с опакото на ръката си.

Мария вече знаеше, че го е спечелила.

– Разкажи ми още нещо – промърмори той. – Бих искал да знам повече за сенеките. За твоето племе.

– При тях е чудесно – започна мечтателно тя. – В началото всичко ми изглеждаше като в приказките. Слушай...

И тя въодушевено разказва как е откарала ранения индианец при племето му. Колко любезно била посрещната от жителите.

Обясняваше му, че там наричали вожда не „шеф“, а „сачем“ и, че този сачем същевременно трябвало да бъде и най-добрият и мъдър лецител на своя малък народ, който вече наброявал почти триста души.

Сачемът – името му било Арикана, искал съвет от боговете, когато при тях дошла Мария. Той разчел отговора им по вътрешностите на един заклан вълк. Отговорът гласял, че Мария е изпратена от боговете, за да донесе на племето сенека щастие и мир.

От този момент нататък на нея гледали като на светица и съответно била почитана като такава. Скоро щяла да стане жена на Масаро, войнът, който я спасил от пумата.

Масаро бил внук на стария сачем и Мария го обичала. Тя разказа и това на баща си, който се бе превърнал в ням, но внимателен слушател, поклащаш от време навреме недоверчиво глава.

– Сачемът имаше право – завърши разказа си Мария. – Защото изглежда предсказанието му ще се сбъдне, ако ти склучиш този договор с мен.

Кийнсбърг мислеше за смъртния си враг Яго Манаскуа. Тази мисъл изведнъж проблесна в главата му.

Като последица договорът би могъл да има за него само добри страни. Ако спечели тези сенека за съюзници, би могъл да ги използва за защита срещу мексиканските нашественици.

Патрик Кийнсбърг винаги мислеше практично. Дъщеря му бе споменала триста индианци. От тях най-малко петдесет-шестдесет сигурно бяха добри воители. А те най-добре познаваха планините, които все още не са достатъчно изследвани от нито един бял човек.

Кийнсбърг се изправи и протегна двете си ръце към дъщеря си.

– Ти ме убеди, Мария – каза той нежно и този път вече не се поколеба да я прегърне.

Мария отвърна на прегръдката. Тя целуна стария мъж по лицето, от което сърцето му преля от радост.

Помирение ли беше това?!

Дори и в най-смелите си мечти той не можеше да си представи нещо по-хубаво.

Кийнсбърг извади една голяма географска карта и я разгъна върху бюрото си.

С дебел, червен молив Мария чертаеше точките и линиите, които беше предвидила като граници.

Баща ѝ се съгласяваше с всичко.

Съставиха договор, който и двамата подписаха.

В него фигурираше и споразумение, че войните на сеноките ще се бият за Кийнсбърг, ако го заплашва опасност.

– От някой определен враг ли се страхуваш? – попита Мария.

Кийнсбърг мрачно кимна.

– Казва се дон Яго Манаскуа – рече той. – Не вярвам да си чувала някога това име.

– Разкажи ми!

– Той е един много богат човек, с когото преди съм правил някои сделки – каза Кийнсбърг. – Но това е вече минало. Преди двайсетина години или малко повече. Тогава обичахме една и съща жена. Беше твоята майка, Мария, от която имаш името си. От двама ни тя избра мен. Оттогава Манаскуа е мой смъртен враг.

– Защото майка ми го е пренебрегнала? – попита тя сбръчквайки чело. – Но ти не си виновен.

– Имаше и още нещо – призна той. – Манаскуа смята, че тогава съм го издал на властите.

– Беше ли го направил?

Той се напрегна.

– Да, по дяволите! По този начин исках веднъж завинаги да го премахна от пътя си. Но за това му друснаха само петнадесет години затвор. След пет години го пуснаха. Разбира се, тогава той носеше друго име. Едва наскоро разбрах, че този Яго Манаскуа е моят някогашен съперник. Чрез тъмни сделки отново се беше сдобил с богатство. Сега се чувства доста силен, за да може най-сетне да ми отмъсти. Той е същински дявол! Не, не същински дявол. Той е самият дявол! Изпратил е убийци по петите ми. Този път в моите земи се появи един особено опасен тип. Моите хора го бяха издебнали миналата нощ в Даст Вали. В гнездото на Мак Брайд. Сигурно си спомняш още тази съмнителна кръчма.

– Разбира се – каза тя. – Луа и Мартин Мак Брайд. Понякога съм се отбивала при тях. Симпатични хора, доколкото си спомням.

– Да, симпатични хора – измърмори той. – Освен факта, че ми бяха откраднали известен брой първокласни расови коне.

– И? – попита тя изпълнена с лоши предчувствия.

– Когато моите хора го издебнаха, се стигна до бой – отвърна

Кийнсбърг, но не каза цялата истина. – При престрелката го улучи куршум.

– Мъртъв ли е?

– Да.

– И Луа сама ли живее там?

– Проявих милост към нея – промърмори той. – Тя не ми пречи.

– Значи вече не си толкова жесток, колкото те помня – каза Мария с облекчение и отново го целуна по бузата.

– Вече не – усмихна се Кийнсбърг скромно. В дъното на сърцето му все още се спотайваше старият вълк.

– Какво стана с този убиец, когото сте издебнали в Даст Вали? – попита тя.

– Успя да избяга. Удаде му се, защото взе Луа Мак Брайд за заложница. Избягал е с нея в планините. На юг. Сигурно ще се появи в твоя район. В такъв случай ти би могла веднага да ми помогнеш.

– Ще видя какво може да се направи.

– Ако не го ликвидирате, ще бъде изложен на най-голяма опасност – отбеляза той. – Но ти ще останеш поне един ден, нали?

– Не. Не искам да губя време.

– Един ден не решава въпроса. – Той гледеше меланхолично. – Имаме да си разкажем още толкова много неща, Мария.

Тя се замисли за момент.

– Е, добре – каза след това. – Ще уведомя Масаро, който чака на една миля от ранчото. Тогава той ще се върне при другите. Те са в планините. На десет мили южно от Даст Вали. Ще се върна скоро.

Той гледаше след нея доволен. Тя изчезна така безшумно, както бе дошла.

След половин час се върна. Този път съвсем открито яздеше на петнист кафявобял мустанг. Кийнсбърг чу как вълн, от поста й извикаха. Някой даде предупредителен изстрел във въздуха.

– Идиоти! – изръмжа Кийнсбърг на себе си. – Глупаци! Сънльовци! Намерихте си майстора.

Беше горд с дъщеря си, а също и с необикновеното й приключение. Значи, беше станала светица при тези диваци. В това имаше добри изгледи за бъдещето.

Мария лесно би могла да ги върти на пръста си. И тогава Кийнсбърг успешно можеше да затвърди влиянието си.

В най-скоро време цялото племе щеше да бъде под негова власт, това беше съвсем ясно.

Но най-напред трябваше да се справи с онзи дявол Яго Манаскуа. Предстоеше му много трудна работа, но с новите неочаквани съюзници всичко щеше да изглежда по-различно.

Кийнсбърг излезе на верандата.

Мария беше обкръжена от половин дузина въоръжени мъже. Момчетата не я познаваха. Не бяха достатъчно отдавна тук и само старите верни негови хора бяха посветени. Но на тях Кийнсбърг бе заповядал да мълчат.

Мария бе ескортирана до голямата каменна къща. Оръжията непрекъснато бяха насочени към нея.

– Хей, Мария! – извика големият шеф и се направи на изненадан. – Колко се радвам да те видя отново!

Последва господарски жест към въоръжените мъже.

– А вие изчезвайте! Вървете на постовете си! Дръжте си очите и ушите отворени!

Мария гъвкаво скочи от коня. Един коняр притича и пое мустанга. Тя тръгна към баща си и го поздрави така, сякаш наистина току-що бе дошла.

Кийнсбърг влезе с нея в къщата.

– Тези мързеливци! – ругаеше той. – Как успя да минеш през тази плътна верига от постове?

Тя нежно се усмихна.

– Не беше лесно, татко. Но междувременно научих много неща. Новите ми приятели са добри учители.

– Сигурно си се промъкнала като змия – каза той и одобрително я потупа по рамото. – А сега трябва да направим едно малко тържество, не мислиш ли?

– О, да – засмя се тя. – Сега с удоволствие бих пийнала чашка вино. От най-доброто, което имаш.

Отидоха в голямата дневна, а през другата врата тъкмо влизаше една млада, червеночоса жена. Беше приблизително на същата възраст като Мария.

– Мануела! – извика Кийнсбърг радостно. – Това е дъщеря ми Мария, за която вече много съм ти разказвал.

Двете млади жени пристъпиха една към друга и си подадоха ръце. После, след кратко колебание се прегърнаха и целунаха по бузите.

– Мисля, че ще се разбирате – каза Кийнсбърг. Седнаха около масата и Кийнсбърг извика със звънчето на масата прислужника, който трябваше да донесе вино и други напитки, както и разбира се всякакви неща

за ядене.

– Не ти ли се яде нещо по-специално, Мария? – попита Мануела.

– Не, благодаря. За последен път ядох едва преди седем часа.

– Аз вече бих умряла от глад – каза весело Мануела.

Смяха се и пиха превъзходно калифорнийско вино.

– Искаш ли да й разкажеш, Мария? – попита Кийнсбърг след това.

– Не се тревожи. Мануела мълчи като гроб.

– А хората ти? За тях ще остане ли тайна?

– Ще посветя само по-старшите – каза Кийнсбърг. – Отначало това не бива да се разгласява. Иначе Манаскуа ще бъде предупреден преждевременно. Като разбере, че съм спечелил нови съюзници, сигурно ще измисли нови пъклени планове. – Той направи една пауза и погледна Мария въпросително. – Нали мога да разчитам на вашата подкрепа в тази борба? Какво каза Масаро?

– Обеща да си отваря очите.

– Той трябва да ликвидира този Ласитър.

– Ласитър ли се казва?

– Да. Не ти ли казах?

– Не мога да си спомня. Ласитър... Мисля, че съм чувала вече някъде името му.

– По какъв повод?

Тя сбърчи чело. След това поклати глава.

– Съжалявам, но и при най-добро желание не мога да си спомня. Във всеки случай беше някаква много луда история, струва ми се. Много луда...

– Не съм и очаквал друго – изръмжа Кийнсбърг. – Надявам се, че твоите хора веднага ще го изпратят на оня свят, щом го видят.

– Не ми се вярва, че ще го направят.

– Защо?

– Защото моите хора не са убийци, татко.

– Но нали са диваци?

– Ще се учудиш като се запознаеш с тях.

– Много ми е интересно. Ти усили любопитството ми, Мария. – Той пак си наля уиски. Виното не беше достатъчно силно, за да успокои нервите му.

Проклетие! Дано хората му хванат този пратеник на дявола преди да го срещнат червенокожите. Само тогава би могъл да бъде сигурен, че всичко ще свърши по късата процедура. Разбира се, и с Луа – тази проклета жена. След това всичко би могло да се представи за досаден

нешастен случай.

Изпълнен с нетърпение, Кийнсбърг очакваше най-новите съобщения. Трудно му беше да участва в разговора на двете жени. Постоянно и напрегнато се ослушваше за конски тропот, но не се случи нищо.

Името на Ласитър непрестанно се мяркаше из главата му. Едно име, което вече толкова често проклинаше.

Дано скоро да го прибере дяволът!

6.

Луа отвори раната на Ласитър и я изми с чиста вода от извора. От време навреме той пийваше по глътка от бутилката с уиски. Не му убягваше, че червенокожите правеха неодобрителни забележки по този повод.

Подобно нещо се случваше на Ласитър за първи път. Обикновено на индианците им се услаждаха уискито и другите напитки. Само при тези воини явно не беше така.

Учудваше го и обстоятелството, че ги оставиха с Луа да се движат свободно. Смяташе, че отдавна трябваше да са вързани.

Що за тайнствено племе беше това?

– Имаш ли представа що за хора са? – попита той Луа тихо.

Тя поклати глава.

– Такива още не съм виждал. Те са по-високи и от апачите, и от команчите. По-стройни са. Лицата им са ъгловати.

Тя взе бутилката от ръцете на Ласитър и искаше да сипе малко уиски в раната му. Това беше обичайното универсално лечебно средство.

В това време един от индианците извика нещо и бавно се приближи към нея. В лявата си ръка държеше дървено гърне. Той коленичи до Ласитър.

– Това е по-добро лекарство – каза, усмихвайки се, на безупречен английски без акцент. – Стойте спокойно, мистър!

– Много мило от ваша страна, че ми помагате – каза Ласитър. – Мога ли да узная с кого имам честта? Името ми е Ласитър. Моята спътница се казва Луа Мак Брайд.

– Аз съм Чарлз – каза индианецът с достойнство и намаза мехлема върху раната. – Можете ли да седнете, мистър? Трябва да намажа дупката и от другата страна.

Ласитър седна и тихо изохка. Вече чувстваше, че мехлемът разпрсква приятна хладина и същевременно остър, подобен на мента мирис, който освежаваше дихателните му пътища.

– Това действа добре, Чарлз – каза той одобрително. – Струва ми се, че разбирате доста от лечение на рани.

– Да, малко – отвърна Чарлз скромно. – В нашето племе има хора, които разбират много повече от тези неща.

Той извади листа от една ленена торба и ги сложи върху раната.

Чак тогава дойде ред на превръзката, която Луа през цялото време държеше.

Междувременно Ласитър кимна към бутилката с уиски.

– Лошо лекарство – каза индианецът.

– Аз повече го обичам – засмя се Ласитър. – А какво ще стане по-нататък? Трябва ли да се считаме за ваши пленници?

– Вождът ще реши какво да прави с вас.

– Ние не сме ваши врагове – рече Ласитър.

– Но не сте и наши приятели – усмихна се Чарлз. – Кой е стрелял по вас, мистър Ласитър?

– Тълпата стрелци на Кийнсбърг, ако това име ви е познато.

– Кийнсбърг?

Чарлз хвърли особен поглед към събратята си. Техните лица издаваха напрежение.

– Нашият вожд ще реши – каза той. – Ще изтърпите дотогава.

После се оттегли.

Ласитър се разположи удобно, като използваше за облегалка седлото си.

Вече се чувствуваше значително по-добре. Ароматът на този мехлем действаше учудващо ободряващо на сетивата му. Болките също затихваха. Вече бе сигурен, че скоро ще се възстанови.

Индианците запалиха огън и опекоха в един тиган месо. Безмълвно донесоха две порции и на пленниците. Имаше и царевичен хляб, който наистина беше много вкусен.

По-късно, на смрачаване дойде вождът. Във всеки случай Ласитър предполагаше, че той е главният тук.

Внимателно слушаше какво му съобщават воините. Говореха тихо на племенния си език, който бе непознат за Ласитър.

Не успя да разбере нищо от разговора им.

Предводителят погледна мрачно към тях. Това не предвещаваше нищо добро.

Накрая той се приближи до Ласитър и Луа и безизразно ги погледна. Мина известно време докато проговори.

– Наистина ли вие сте Ласитър? – попита той. – И сте имали престрелка с хората на Кийнсбърг?

Ласитър спокойно кимна.

– Така е, вожде. Негодниците на Кийнсбърг искаха да ме убият по някаква причина, която не ми е известна. Аз се защитавах и бях ранен.

– Не съм вожд – каза индианецът. – Името ми е Масаро. Аз съм

воин като всички останали тук. Имаме само един вожд и го наричаме сачем. Той ще реши как да постъпим с вас, мистър Ласитър.

След това Масаро изпитателно погледна Луа.

– Вие ли сте Луа Мак Брайд?

– Защо питате, Масаро? Или трябва да ви наричам мистър Масаро?

Индианецът леко се усмихна.

– Масаро е достатъчно. И така, вие ли сте наистина?

– Да, аз съм Луа Мак Брайд.

– И защо дойдохте с Ласитър в тези планини?

– Защото бягаме – отвърна тя. – Чуйте, Масаро, това е една много заплетена история и не вярвам, че особено ще ви интересува. Трябваше да предам Ласитър на убийците на Кийнсбърг. Но размислих и му казах цялата истина. Последва разгорещена битка и Ласитър изби стрелците. Сега, разбира се, останалите ни преследват. Ако ни хванат, с нас е свършено. Те не се церемонят много.

Масаро ги погледна доста сериозно и съсредоточено. Мислеше върху казаното от Мария. Изхождайки от това, трябваше да гледа на Ласитър като на бесен кръвожаден вълк.

Масаро имаше друго впечатление след разговора с него и Луа. Но трябваше да бъде предпазлив. Възможно бе този господинчо да лъже.

– Оставате наши пленници – каза той. – Не се опитвайте да бягате, защото е безсмислено. Никога не бихте могли да се оправите в лабиринта от каньони.

Той се обърна и се отдалечи заедно с другите.

Те се събраха на около тридесет крачки от тях. Говореха толкова тихо, че Ласитър не успя да долови нито дума.

– Какво би могло да означава това? – попита Луа страховито. – Що за странни индианци са те, Ласитър?

– Не вярвам да са от тези, дето скалпират – успокои я Ласитър и се засмя. – Тук има някаква тайна.

– Но каква?

– Може би ще я открием. А може би не.

– Ти си дяволски спокоен, Ласитър. Това ме изнервя.

– Без друго нищо не можем да променим.

Погледнаха към индианците, които бяха насядали в кръг на земята.

Ласитър беше изправен пред загадка. Тук имаше тайнствени взаимовръзки, за които иначе привидно всезнаещите босове на бригада №7 нямаха ни най-малка представа.

Масаро каза тихо на останалите:

– Мария ми разказа, че Ласитър бил убиец. Научила го е от баща си. Кийнсбург е заплашен от един могъщ мексикански дявол. Трябва да си отваряме очите в планините. Тя е обещала, че ще осигурим помощ на баща й.

– Това ли ще дължим в замяна? – попита Чарлз.

– Всеки договор си има условия – каза Масаро. – А този, който е сключила Мария, е чудесен. Ще получим онази част от планинските земи, които искахме. В замяна тя е обещала на баща си нашата подкрепа срещу този дявол.

– Кой е този така наречен дявол? – поиска да знае някой.

– Казва се Яго Манаскуа.

Името му не говореше нищо на никого.

Всички мълчаха и размишляваха. Това бяха пестеливи на думи хора. Не беше в стила им да говорят един пред друг и да правят прибързани заключения. Предпочитаха да изчакат и да помислят.

Техният предводител им разказа още веднъж всичко, което знаеше от Мария.

Той приключи с думите:

– Тя има доверие в баща си. Вече е сигурна, че той все още я обича.

– А и тя също го обича – каза Чарлз. – Възможно е обичта й да я заслепява.

Масаро сериозно кимна.

– Да, възможно е.

– Какво ще правим, Масаро?

– Трябва да изчакаме докато дойде Мария.

– Кога се връща тя?

– Ще тръгне тази нощ. Утре преди изгрев слънце, или малко по-късно ще бъде тук.

Те отново седяха мълчаливо и размишляваха. Луната беше изгряла. В тишината на нощта прокътятя тропот на копита. Беше неподкован кон.

Воините се разбираха само с погледи. Някои от по-пъргавите се шумгунаха в сянката на скалите и храстите.

Докато конникът се появи, изминаха няколко минути.

Веднага се спуснаха към него. Бяха го разпознали на лунната светлина.

– Виктор, какво те води тук?

Беше висок, слаб млад мъж с орлов нос, като всички останали. Още преди да слезе от седлото каза:

– Томас е изчезнал.

Воините се спогледаха поразени. Изглежда, това беше много лоша новина. Томас е изчезнал!

Това можеше само да означава, че той е избягал избягал от затвора, в който е бил поставен от своите събратя.

– Сачемът каза, че е много сериозно – продължи пратеникът. – Веднага ме изпрати тук. Препусках бързо, но ми бяха необходими двадесет часа.

Виктор се смъкна от седлото. Беше прекарал върху гърба на коня много часове, така че краката неволно се огъваха под тежестта на тялото му.

Масаро се съвзе първи.

– Виктор, накъде е тръгнал Томас?

– Изглежда, целта му е Мексико.

– Той иска да ни предаде! – извика Чарлз. – Масаро, ти знаеш как се заканваше, че ще ни предаде!

– Да, Чарлз, спомням си.

– Трябва да се опитате да му пресечете пътя – каза пратеникът. – Но сега не мога да дойда с вас. Конят ми е много слаб.

Масаро сложи ръка на рамото му.

– Ти изпълни задачата си, Виктор. Почини си. Остани тук при тези двамата. Мъжът се казва Ласитър. Ранен е, затова не е опасен. Поне засега. Робърт ще остане при теб. Трябва да чакате докато дойде сачемата.

Сачемата беше Мария. Тази дума означаваше толкова много, колкото и кралица или светица. Тя беше светицата на сенеките – тази малка, смела част от един някога голям народ.

Виктор се отпусна на земята. Краката му вече не го държаха. Той се протегна и така отпусна сгъваните мускули.

– Кога ще дойде сачемата? – попита той.

– Утре сутринта.

– Не можете да чакате дотогава, побързайте!

– Достатъчни ли са двама, за да охраняват тези тук? – извика някой.

– Ласитър е ранен – каза Масаро, който изведнъж бе станал много нервен. – Мисля, че сачемата се заблуждава. Не вярвам да е убиец.

Той отиде при него.

– Давате ли ми думата си, Ласитър?

– Кълна се в честта си!

– Доверявам ви се, Ласитър.

Той се обърна и изтича след другите към мустангите, които пасяха малко по-нататък.

Луа и Ласитър останаха сами с двама индианци – Виктор и Робърт. Виктор беше толкова изтощен, че веднага заспа.

Луа се беше сгушила до Ласитър и плътно се притискаше до него.

Скоро тропотът на отдалечаващите се мустанги съвсем заглъхна.

– Робърт! – тихо извика Ласитър. – Искаш ли да си поговорим?

Той се приближи. Имаше симпатична усмивка, както и всички от племето.

– Мистър Ласитър?

– Забрави това „мистър“, приятелю. Само Ласитър, съгласен ли си?

– Искаш да ме поразпиташ ли?

– Ти чу какво каза Масаро. Той ми се доверява. Не искаш ли и ти да ми се довериш?

Робърт импулсивно му протегна ръка.

– Вярвам ти, Ласитър!

– Кое е вашето племе?

Витаеше особено настроение, в което се промъкваше и страх. Вероятно тази беше причината Робърт да развърже езика си. Затова той разкри сърцето си пред Ласитър.

– Преди повече от сто и петдесет години шестте големи племена от изток се обединили. Към тях принадлежи и това на сенеките...

Ласитър отдавна не бе слушал с такова увлечение. Народът на сенеките бил обречен на гибел. Тогава няколко семейства решили да потърсят щастието си на запад.

Дошли някога в тези планини, дълги години те били много щастливи.

– Но сега сте неспокойни – каза Ласитър. – Какво се е случило?

Робърт не можеше да намери думи. Луа се присламчи тихо до Ласитър.

– Остави го, мили! Той не знае. Никой не знае нищо определено.

– А как е станало това с Томас? – попита Ласитър и отново вдигна поглед към Робърт. – Какво се е случило?

Робърт се обърна, но Ласитър забеляза, че иска да говори.

Това беше последната преграда. После нещо в него се отприщи.

Историята беше следната:

Хубавата бяла жена била доведена в селото от Масаро, който я спасил и ѝ показал пътя към новата, скрита родина на последните сенеки.

Всичко било чудесно.

Изглеждало сигурно, че Масаро ще се ожени за нея: тази избрана бяла жена трябвало да остане завинаги спътница в живота на Масаро.

Такъв бил заветът на боговете. Старият сачем го разчел по вътрешностите на принесения в жертва вълк.

Томас бил по-големият брат на Масаро. Затова смятал, че той е в правото си да се ожени за нея.

Изгубил разсъдъка си и искал да убие брат си.

Но не му се удало.

Тогава затворили Томас. Искали само той да се опомни. И вече изглеждало, като че ли се е оправил.

Всички започнали да вярват, че пак е станал миролюбив.

Пък и затворът не бил истински, а само подслон от клони.

Повярвали, че Томас се е опомнил, а ето че сега е избягал на юг.

Какво ли възнамерява да прави?

Сенеките предчувствували нещо лошо. Дали пък не иска да ги предаде и да разкаже на чужди хора, какъв рай са си създали сред уединеността на планините?

Това би могло да има лоши последици. От горчив опит индианците знаеха, колко безскрупулни могат да бъдат белите в ламтежа си за земя.

Те не предполагали, че техният народ е заплашен от нещо много по-лошо.

7.

Човек трябваше много да се взира, за да разпознае в Томас индианца сенека. Индианците от източните брегове нямаха тези подчертано азиатски линии, като при апачите. Техните лица напомняха по-скоро за прадедите им, които преди столетия бяха дошли от Европа през океана. Това били викингите, както много учени предполагат.

Сенеката Томас бе подстригал косата си късо и се обличаше като каубой. Наистина трябваше старателно да го огледа човек, за да разбере, че е индианец. Беше заминал на югозапад. Нямаше определена цел. Само искаше да бъде възможно по-далеч от хората, които според него го бяха оскърбили.

Разкъсваше го омраза. В него гореше жаждата за мъст. Някога щеше да се върне и да постави всички на място.

Тогава бялата жена щеше да бъде негова, а той да стане сачем, на когото всички да се подчиняват.

Томас все още не знаеше как да действа. В главата му кръжаха само неясни планове.

Беше късна вечер, когато пристигна в Бетуинг – едно покварено свърталище, северно от границата на Мексико. Имаше не повече от двадесет къщи, но кръчмите бяха пет, а не липсваше и публичен дом.

Томас заведе в обора под наем своя петнист кон, който отдавна бе пуснал на свобода. Произхождаше от техните расови коне и биеше на очи. С него би могъл да направи голямо впечатление. Всеки, който разбира от коне, от пръв поглед щеше да познае, че конят е от индианска порода. И тогава би се вгледал по-добре и в ездача.

Сега Томас притежаваше един обикновен, сив каубойски кон. Купи го, както си му беше реда, а също и дрехите, и револвера, който носеше на кръста си.

По нищо не се отличаваше от който и да е бял каубой. Впрочем, имаше и каубои-индианци, и негри. А той разполагаше с пари, за да може да плаща навсякъде.

Беше ги откраднал.

Уби един човек, когото срещна на пътя си. Той го бе впечатлил със скъпото си облекло и коня от благородна порода. Трябваше да разполага с пари и Томас не се поколеба нито за миг.

От това мародерство в ръцете му попаднаха пет хиляди долара, а

благородния кон застреля и блъсна в една клисура, както направи и с непознатия ездач.

Щеше да мине доста време докато ги открият. Дотогава следите на убицеца щяха да бъдат заличени от вятъра.

Томас не изпитваше никакви угризения на съвестта. Отдавна бе преодолел бариерата на задръжките. Затова за него нищо не би означавало и убийството на брат му Масаро.

Той влезе в първата попаднала му кръчма. Отвън, върху една табела беше написано, че днес има бобена чорба с овнешко.

Томас си поръча една порция, пи бира, а накрая взе и едно уиски, въпреки че това нещо въобще не му харесваше. Но не искаше да се отличава от белите.

Едно русо момиче се присламчи до него. То примамливо се усмихна преди да седне.

– Може ли?

Разбира се, че можеше. Вярно, че той вече се канеше да си тръгва, но русокосата събуди у него силно желание.

Тя му напомняше бялата жена, която не успя да получи.

А никога не бе имал бяла жена. Дали не беше по-различно, много по-вълнуващо от това, което бе изпитал с момичетата от племето?

– Мога ли да пийна нещо? – попита тя учтиво.

– А какво искаш?

– Най-много обичам вино.

– Тогава ще поръчам една бутилка за двама ни.

– Струва двадесет долара – боязливо каза тя. Беше малка развратница, но добре знаеше как да подлуди един мъж.

Той се засмя и махна презрително с ръка.

– Няма абсолютно никакво значение – рече надутото й лице пачка долари. Това беше само малка част от плячката – около триста долара, но на русата щяха да й изскочат очите. Рядко се случваше някой обикновен каубой да разполага с толкова много пари.

Сигурно загорелият от слънцето момък с орлов нос беше свързан с нещо по-особено.

Нощта щеше да се окаже доходна.

Тя махна на едно от момичетата, които обслужваха бара. Необходимо бе само да вдигне пръст. Веднага донесоха бутилка вино.

– Аз съм Лило – представи се тя и премести стола си съвсем близо до Томас. – А теб как да те наричам?

– Джим – каза той без да се колебае. – Джим Стоун.

Беше си избрал това име по пътя. С виното вървеше и разговора.
– Човек направо би си помислил, че си индианец – кискаше се тя.
– Такъв съм, но наполовина – отвърна Томас. – Това смуцава ли те?

– О, не! Никак даже. Особено много обичам мъжете мелези.

Тя се притисна до него и усети, че е възбуден. А той, тъкмо обратното, нямаше никаква представа за подлостта на тези жени.

Не му направиха впечатление и петимата мъже в отсрещния ъгъл, които отвреме навреме крадешком поглеждаха към него и Лило.

Томас беше човек, израснал в лишено от коварство обкръжение. За да може да се справя в света, в който сега бе попаднал, трябваше да учи още много.

Така и не забеляза, че постепенно се напи. Не знаеше колко опасно би могло да стане, ако загуби контрол над сетивата си.

Особено опасно бе това, когато попаднеш сред стадо изгладнели вълци.

Лило вече бе сигнализирала, че е открила доходна жертва.

Донесоха втора бутилка и той с готовност плати.

– Не би ли искал да останеш насаме с мен, Джим? – попита Лило и примамливо плъзна ръка по дясното му бедро.

Тя отдавна знаеше, че го е разкиснала. Само се чудеше, че е толкова стеснителен. Той се държеше като фермерски син, който за първи път вдишва въздуха на големия свят и естествено беше свенлив.

Мъжете тайно я насърчаваха със знаци. Хилеха се подло, защото междувременно им бе станало ясно, че имат работа с истински гринго.

Те бяха негодници от класа. Главатарят им се казваше Джон Сагуро и се представяше за тексасец. В действителност беше мексиканец.

Това не бе никоой друг, а Рио – дясната ръка на дявола Яго Манаскуа. Дошъл бе в това порочно гнездо, защото се надяваше тук да открие някоя следа.

Веднага бе разбрал, че този човек е индианец и то един от тези, чието родина бе далеч на изток.

Рио беше човек с опит. А от своя шеф знаеше, че онези живеещи усамотено индианци не са апачи, команчи или кайови, а са от другата раса и то точно от тези високите, с обикновено ъгловати черти на лицето и смело изпъкнали орлови носове.

Разбира се, Рио не бе съвсем сигурен, но въпреки това беше поставил на русото момиче задачата да го поразпита.

Мъжът имаше и пари и то немалко. Пачката долари, която показва

на Лило, едва ли беше цялото му състояние.

Но Лило скоро щеше да разкрие и тази тайна. Нямаше да трае дълго, най-много час-два.

Тя го хвана под ръка и тръгна с него нагоре по стълбата, която се намираше в края на помещението и водеше към горния етаж.

Това, че едно момиче откъкваше някой от посетителите бе напълно нормално. Бетуинг беше просто едно свърталище на порока. В това гнездо нямаше нито съдия-изпълнител, нито шериф. Нямаше и нито един жител, който да не преживява от тъмни афери.

Лило изчезна с нейния кандидат в една от стаите.

Петимата мъже избухнаха в гръмогласен смях.

Но Томас, наричан сега Джим Стоун, не чу това. Стаята се намираше в самия край на коридора, а вратите и стените бяха изработени доста стабилно.

Ето че бяха сами, а Лило се чудеше какво да прави по-нататък. Недолязания мелез стоеше наред стаята с увиснали ръце и изглежда не знаеше какво да предприеме.

Тя беше свикнала клиентите ѝ направо да пристъпват към действие. Това се отнасяше за всички.

Тя самата не мислеше за нищо. Тези мъже едва дочакваха момента, в който щяха да се хвърлят заедно с нея в леглото ѝ.

Отначало реши да бъде по-груба с него, но после си спомни, че има важна задача, която щеше да ѝ донесе голяма печалба.

Не биваше да забравя, че истинското име на работодателя ѝ е Рио и че с него шега не бива.

Затова тя пусна в ход способностите си на прелъстителка.

С гукане и смях танцуваше около Томас и бавно разкопчаваше едно по едно копчетата на роклята си. Под нея не носеше нищо друго освен леко, съблазнително черно бельо, украсено с дантела.

Той се ококори и му стана още по-горещо.

– Е, какво? – примамваше го тя. – Какво чакаш, Джими?

И Джим най-сетне се опомни. Беше тук, за да изживее нещо. Той бързо се съблече и се приближи до нея.

Това, което веднага ѝ направи впечатление въпреки слабата светлина на лампата беше, че абсолютно цялото му тяло е кафяво, без нито една светла ивица по него.

А това можеше да означава само, че той често се пече на слънце съвсем гол.

– Сега изглеждаш като истински индианец – усмихна се тя. –

Наистина ли не си мелез?

Той хлътна веднага. Виното, а преди това уискито и бирата доста допринесоха за това.

– Нали няма да кажеш на никого? – попита той.

– Честна дума! – заяви Лило и тържествено сложи дясната ръка на гърдите си, там където тупаше сърцето ѝ. – Никой няма да чуе от мен дори и една думичка. Значи си индианец?

Той я прегърна и смъкна черното ѝ дантелено бельо. Тя се отдръпна.

– Първо трябва да отговориш на въпроса ми, Джими!

– Да – изпъшка той нетърпеливо и тръгна към нея. – Аз съм сенека.

После той я хвана и я хвърли в леглото. В следващия момент вече беше отгоре ѝ и така стремително влезе в нея, че почти ѝ се зави свят.

– О, човече! – простена тя. – Ама че темперамент имаш!

После затвори очи и продължи тихо да стене. Искаше истински да се насити на насладата. Обикновено за нея това не беше нищо повече от обикновена сделка, при която само симулираше страст. Този път беше нещо съвсем различно.

И колко неуморим беше този Джими! Такова любовно преживяване Лило още не бе имала.

Той съвсем не беше наивно, неопитно селско момче. Дори и Лило имаше какво да научи от него.

Беше ненаситен и дълго време не прояви признаци на умора. Постепенно започна да я обзема страх.

– Това ще ти струва доста скъпо – каза тя задъхано. – Сигурно знаеш.

Той се смееше радостно.

– Колко искаш да ти платя?

– За по-малко от триста долара не можеш да си позволиш подобно нещо.

– Ще ги имаш красавице.

Най-сетне направи все пак почивка. Лило беше доста изтощена. Никога досега не я бяха любили така лудо.

Джим посегна към панталоните си „Левис“ и извади пачка. Бяха истински стотачки. С престорено презрителен жест той отброи пет банкноти и ги сложи на голия ѝ корем.

– Господи, колко си щедър! – засмя се тя.

– За мен това е нищо. Имам още много от тях.

Лило стана и прибра парите в един пришит към роклята ѝ джоб. Не

беше необходимо някой да знае какъв страхотен удар бе направила тази вечер.

Въпреки всичко, тя постепенно започна да се концентрира върху истинската си задача.

– И какъв си ти? Сенека?

– Да. Нещо странно ли има в това?

– Досега нищо не съм чувала за това племе.

– Ние идваме от изток. От Илинойс. Племето ни се е преселило на запад преди повече от сто години.

– И къде живее това племе?

Тя вътрешно трепереше от напрежение. Точно това искаше да знае Рио. Той търсеше някакво тайнствено индианско племе. Може би точно това беше племето, което имаше предвид.

Тя не знаеше какво иска Рио от тях. А пък ѝ беше и безразлично. В случай, че донесе добра новина, Рио ѝ бе обещал двеста долара.

Вече я имаше.

– Къде живеете? – повтори тя въпроса си, отивайки с кокетно полюляваща се походка към малката масичка, върху която имаше всякакви бутилки. Наля уиски. Почувствува как индианецът отново я поглъща с жаден поглед.

– В планината Аламо Уеко – каза той. – Знаеш ли, ще ми трябват няколко свестни мъже. Бойци. Имам нещо наум.

Това беше добре дошло. Ето я новината, за която Рио със сигурност щеше да даде още няколко банкноти допълнително.

Изведнъж индианецът застана зад нея и я хвана през талията. Вдигна я високо, сякаш беше лека като перце и влезе в нея, както стоеше прав. Това ѝ бе напълно непознато.

Тези индианци! Подобно нещо тя дори не би могла и да сънува. Те разбираха много повече от любовни удоволствия, отколкото белите.

Почти ѝ дожаля, че трябва да го предаде.

Но връщане назад нямаше.

Рио щеше да ѝ пререже гърлото, ако разбере, че го е измамил.

Тя изви тялото си и обгърна с ръце тила му, за да има по-добра опора, защото краката ѝ висяха във въздуха.

Наистина беше неземно чувство.

Пламенните ѝ стонове издаваха истинското удоволствие, което изпитваше.

За съжаление и това свърши. Тя с радост още дълго би се отдавала на тази наслада. Но явно, че и за такъв мъж като него, всичко бе

свързано с известно усилие.

Изпиха уискито, което тя бе наляла, преди да я вдигне. Изпитваше жажда и изсипа парещото питие в гърлото си, като че ли беше вода. После поиска още.

Сега вече Томас изпадна в подходящо за целта й настроение. Беше му все едно какво става. С уискито изчезнаха и последните му скрупули.

– Търся хора, които искат да спечелят по нещо – каза той.

– Вероятно бих могла да ти намеря – подхвърли Лило. – Но първо трябва да ми кажеш за каква работа.

Той пак напълни чашата си. Междувременно очите му запламтяха трескаво.

– Искам отмъщение! – изсъска той. – Има няколко души в повече на този свят.

– Ах, разбирам! Искаш да си разчистиш сметките с твоето племе.

– Да, по дяволите! Искам да стана сачем! Вожд.

Тя отново се хвърли върху леглото. Беше пила доста, трябваше да внимава, да не изпуска от контрол сетивата си. Той спокойно можеше да продължи да се налива. Колкото повече, толкова по-добре.

Наблюдаваше я, но в погледа му вече не се четеше жажда за секс.

И Лило много се радваше на това, защото наистина се чувстваше изтощена. Стигаше й толкова.

А индианецът мислеше вече само за своето отмъщение.

– Значи, искаш да станеш вожд? – попита тя. – И за целта първо трябва да премахнеш от пътя си някои съперници. Имаш нужда от няколко добри бойци, които да ти помогнат. Това обаче ще ти струва някой и друг долар.

– Имам пари – каза той надменно.

– И сигурно разполагаш с доста от тях. За по-малко от хиляда долара трудно ще намериш що-годе добър стрелец. Ако опасността е по-голяма от очакваната, съответно ще струва много повече. Колко би могъл да платиш, скъпи?

– В нашето село има злато. Бих могъл да ви дам част от него. Ще бъда щедър.

Сърцето й започна да бие учестено. Мислите й се блъскаха в главата. Този идиот!

Този проклет, жалък предател. Напълно си заслужаваше и той да бъде предаден. Не знаеше ли в каква долна авантюра се впуска този глупак!

Естествено, Рио и хората му щяха да му помогнат. За бандити като тях това е добре дошло. А и за Лило щеше да остане нещо. От това трябваше да се възползува още сега.

– О кей, ще ти намеря хора – каза тя. – Но трябва да ми дадеш предплата. Такса за посредничество.

– Колко искаш?

– Е, не е лесно да бъдат придумани такива мъже. Да кажем хиляда долара. Това би било напълно достатъчно.

Той пак запрехвърля плякосаните долари и веднага щедро ѝ даде петстотин повече отколкото му бе поискала.

Отново пусна отвисоко банкнотите върху голото ѝ тяло. Доставяше му удоволствие да играе ролята на Крез.

Все още имаше почти три хиляди долара. За него това бе огромна, едва ли не неизчерпаема сума.

И ако се свършеха, просто щеше да заграби други.

– Трябва да ми обещаеш едно нещо – хилеше се той, пиейки.

– Всичко, каквото пожелаеш, Джими!

Лило бе така щедра на обещания, понеже и без друго по-късно той нямаше да може да ѝ ги припомня, защото щеше да е мъртъв.

– Бих искал, когато всичко свърши, да живееш с мен, Лило – каза той.

– Това сериозно ли е? – извика тя ликуващо. – Наистина ли го мислиш сериозно, Джими?

– Ще ти направя много деца – обеща той. – Ти ще бъдеш родоначалницата на голямо племе мелези. Харесва ли ти това?

– О, Джими! – смееше се тя през сълзи. – Ще ме направиш най-щастливата жена на света.

Тя скочи и се хвърли на врата му, но без да възбужда плътските му страсти отново. Моментът не беше подходящ за това. А пък и Джими беше прекалено пиян и погълнат от сериозната тема бъдеще.

Той мислеше върху това, как щеше да направи другата, тази проклета светица, своя втора жена и да я унижава на всяка крачка.

Смяташе да я държи като робиня. Тя ще бъде принудена да слугува на господарката, а ако не се подчинява, ще бъде бита.

Омразата, която дълго бе разяждала Томас, сега все повече се надигаше.

Лило се освободи от него.

– Най-добре би било да тръгна веднага – предложи тя. – Можеш да ме чакаш тук. Съгласен ли си?

Той кимна и се вгледа в бутилката от уиски, в която вече нямаше нищо. Лило разбра.

– Ще кажа да ти донесат друга, Джими. Всъщност не, по-добре аз самата да ти я донеса. Иначе може да ме измамиш преди да свършим.

Тя облече роклята си, но бельото остави там където си беше. Нахлузи само украсените със сребро обувки с високи токчета и в този вид излезе от стаята.

Хората на Рио вече я очакваха с нетърпение.

Тя им махна, че веднага ще отиде при тях и изтича до тезгяха, за да поръча бутилка уиски.

Веднага беше наобиколена от останалите любопитни момичета.

– Как беше?

– Като див козел ли е?

– Аз малко подслушвах – оповести червенокосата Лизи. – А през ключалката видях, как те оправяше прав. И то отзад! Хи-хи-хи...

Всички се кискаха и превиваха в пристъп на истеричен смях.

Рио, или както още се наричаше Джон Сагуро, си проби път през кудкудякащите жени. Лило вече бе обърнала гръб на колегите си с презрение:

– Вие нямате абсолютно никакво понятие от всичко това – каза тя ледено.

– Защото те е страх, че можем да ти го отнемем! – изджавка една лейди отзад и всички се скупчиха около Лило.

Сред дамите от занаята често ставаха забавни сбивания по такива поводи, а сега като че ли нагриваше нещо такова.

Но Рио вече бе при Лило и галантно ѝ подаде ръка. Той изтика останалите дами настрана.

Те страхливо се отдръпнаха. Всички знаеха, че с този Джон Сагуро шега не бива. Беше известен с бруталността си, която не съдържаше и пред жените.

Той отиде с Лило до стълбата.

– Веднага се връщам – каза тя припряно. – Услади му се. – Лило му посочи бутилката. – Като си пийне още малко, ще спи до сутринта.

– А ти какво изкопчи? – изръмжа той враждебно. Тя го гледаше сияеща.

– Цял куп неща, скъпи. Най-добре първо да ти разкажа всичко на четири очи. Съгласен ли си? Тогава сам ще можеш да прецениш какво трябва да правят хората ти и какво не.

– Чак такава сензация ли е? – изсмя се той.

– Още по-голяма, отколкото можеш да си представиш. Той е точно този, когото търсиш, Джон! Но сега най-напред трябва да му занеса бутилката. По-добре ще е, ако през следващите няколко часа спи. Тогава ще можеш спокойно да свършиш с приготвянията си.

– Побързай, бейби!

Остана да я чака долу до стълбата. Другите се бяха скупчили отсреща до тезгяха. Най-напред се чу хихикане, а после кръчмата се разтърси от пронизителен смях.

– Завистлива паплач! – изръмжа Рио презрително. Единствената, която му харесваше беше Лило.

Тя бе омайваща любовница и не му се нравеше много, че отиде с индианеца.

Но тук трябваше да отстъпи, за да успее планът му. Яго Манаскуа разчиташе на него и той не искаше да го разочарова.

Нямаше търпение да чуе какво ще му разкаже Лило.

Стори му се, че тя се бави прекалено дълго.

Запали си цигара.

Най-сетне Лило се върна. Беше минал четвърт час. Косата ѝ бе разрошена, а роклята – изпомачкана.

Изглеждаше съвсем спокойна. У Рио закипя ревност.

Да не би да е хлътнала по този индианец? Е, ако е така, тогава ще види тя!

Те отидоха в малката задна стаичка на кръчмата. Тук можеха да говорят, необезпокоявани от никого.

Лило обясняваше с най-големи подробности. Доставяше ѝ удоволствие да го държи в напрегнато очакване.

Когато му разказа всичко, той въодушевено я прегърна и я притегли на коленете си.

Но не изпита никакво желание. Непрекъснато го глождеше мисълта, че преди това е била с индианеца.

– Трябва да му повярваш, нали му принадлежах – каза тя. – Иначе би могъл да направи какви ли не шуротии. Той иска да стане вожд и да ме вземе за жена. Разбира се, че се съгласих. Не ми се сърди, Рио!

Тук, където бяха насаме, тя можеше да го нарича Рио. Но в кръчмата и за нея, както и за всички останали, той бе Джон Сагуро.

– Ти си неоценима, скъпа – каза той. – Прави с него каквото искаш. Няма да преча.

– Не ми е приятно да го правя – уверяваше го тя. – Повярвай ми! Но за съжаление няма друг начин.

Лило лъжеше така, че чак стените се изчервяваха от срам, но изглежда той не забелязваше.

– Мислиш ли, че би могло да се разговаря с него сега? – попита той.

Тя поклати глава.

– Няма никакъв смисъл. Страшно фиркан е.

– Все пак заведи ме при него.

Няколко минути по-късно бяха в стаята. Томас, или по-точно Джим, лежеше на леглото и пиеше от бутилката. Беше гол, но изглежда това нямаше значение за него.

– Това е Джон – представи Лило своя придружител. – Той би могъл да ти помогне за разрешаването на твоя проблем.

Томас гледаше с размазан поглед, но гласът му все още беше ясен.

– Здравсти, Джон – каза той и седна. След това се сви на леглото с подвити под себе си крака. – Каза ли ти Лило, че си струва?

– Убеден съм в това, Джим.

– Имам още един проблем, Джон.

– Слушам те.

– Възможно е да ме преследват. Моите хора ме намразиха.

– А какво си направил?

– Исках да сменя сачема.

– Това вождът ли е?

– Да, ние така го наричаме. Сега те сигурно си дават сметка, че ще си отмъстя. Вероятно ще се опитат да ме настигнат. Може би ще дойдат и в този град.

Той говореше все по-бавно. Отново се отпусна върху леглото и отворено навреме започна да похърква. Рио безсърдечно погледна към него.

– Добре направи, че ми каза, Джим.

Но индианецът вече не го чуваше. Намираще се в царството на съня.

– Не го оставяй повече сам, Лило. И се погрижи утре сутринта веднага да пийне малко уиски. Много е важно да свикне с него. Като се събуди, главата сигурно ще му тежи. Ти трябва да го убедиш, че уискито е най-доброто лекарство за това. Но не бива да пие прекалено много. Дай му само няколко глътки.

– Не се безпокой, Рио, ще се оправя.

Той пъклено се ухили.

– Колко е хубаво, че те имам, бейби.

После излезе. Беше развеселен. Щом се върна в кръчмата, си потърси момиче. Избра червенкосата Лизи. Беше известна с горещия си

темперамент.

– Искаш ли да празнуваш с мен, Лизи?

– Какво има за празнуване?

– Не казвам.

– И без друго няма значение, Джон.

Той я прегърна и вече се канеше да излезне с нея, когато долови някакъв шум отвън. Изведнъж спря и се ослуша. Останалите в кръчмата също надаваха ухо.

Чуваше се конски тропот. Приближаваха около дузина коне, а върху тези коне сигурно имаше и ездачи.

– Не са подковани – каза съдържано Джек Мъри – един от подобраници спътници на Рио. – Червени...

– Те ще питат за нашия човек – каза Рио. – Тук, естествено, никой не го е виждал. Ясно ли е?

Той хвърли заплашителен поглед наоколо и всички кимнаха. Никой нямаше да го издаде, никой нямаше и думичка да каже, щом този човек е забранил.

Ездачите навън спряха. Веднага след това летящата врата се отвори с трясък и през прага прекрачиха четирима сенеки.

Предвождаше ги Масаро, братът на Томас, на предателя.

Напразно го търсеха с поглед.

– Какво има? – извика кръчмарят от тезгяха. Косите им бяха дълги до раменете и носеха препаски на челата. Панталоните им от еленова кожа бяха украсени с шарени ресни.

– Търсим един от нашите братя – каза Масаро. – В обора под наем чухме, че е отседнал в тази кръчма.

Рио вече тайно бе дал знак с ръка на двама от своите хора и те се бяха измъкнали навън, преди сенеките да влязат в кръчмата.

– Не сме го виждали – рече кръчмарят. – Тук не е идвал индианец. А сега, изчезвайте...

– Той не изглеждаше като индианец – каза Масаро. – Облечен е като бял и е с късо подстригана коса.

Междувременно на вероломния Рио му бе хрумнала друга мисъл.

Той излезе крачка напред и привидно случайно намести колана си с двата 45 милиметрови револвера.

Не беше от самохвалковците, а един от онези стрелци, които наистина можеха да стрелят едновременно с двете ръце.

Умееше да борави с pistolетите като магьосник. Улучваше всяка цел и с двете ръце, дори когато трябваше да стреля едновременно.

Рио любезно се усмихна.

Беше измислил нова стратегия. Ако това, което бе запланувано преди няколко секунди успее, вече ще е направил голяма крачка напред.

Тук имаше четирима индианци. Говорителят им бе същевременно и техен водач. Той доста приличаше на онзи горе в стаята. Очевидно бяха братя.

– Почакайте, мистър – каза Рио любезно, хвърляйки предупредителен поглед към тезгяха, така че отсега нататък кръчмарят щеше да постъпи най-разумно, ако си държеше устата затворена. – Възможно е кръчмарят да греши – продължи той. – Но мисля, че каза истината. Тук не е имало човек, който да изглежда като индианец. Но вечерта пристигна един чужденец. Наричаше се Джим Стоун.

Рио умееше да бъде дяволски любезен. С този си маниер вече беше примабил в клопката много хора.

Всички те сега бяха в сребърните мини на дон Яго Манаскуа в средно Мексико, или бяха мъртви.

Рио трябваше да набави нови работници за дон Яго. Тези индианци бяха високи и силни. Изглеждаха и жилави. Бяха точно такива, каквито търсеха ловците на хора.

Идваше му да се пръсне от смях.

– Как изглеждаше този Джим Стоун? – попита Масаро. – Видяхте ли го, мистър?

– Да – усмихвайки се, Рио се приближи още една крачка към високия индианец. – Видях го. И, ако добре си спомням, приликата му с вас е фрапираща. Направо би могъл да ви бъде брат.

– Той ми е брат – извика Масаро възбудено. – Знаете ли къде е сега, сър? Спомена ли накъде отива? Сигурно е още в града, защото конят му е в обора под наем.

Масаро усещаше, че е близо до целта.

– Да, още е тук – смееше се Рио. – Искате ли да ви заведе при него? Само че, ако не се лъжа е доста пиян. Има и едно момиче при него. Купи си го, мистър.

– В коя стая е? – ядосано избухна Масаро. – Можете ли да ми я покажете, сър?

Момичетата и повечето от посетителите гледаха недоумяващо. Само спътниците на Рио се досещаха какво е намислил.

Той кимна на Масаро.

– С удоволствие бих ви помогнал, но не знам дали е удобно да го безпокоим сега.

– Трябва да говоря с него – каза Масаро като се мъчеше да се овладее. – Много е важно за него, а и за всички нас.

Масаро дори не би могъл да предполага, какво се е случило междувременно. Той не подозираше нищо и за опасността, която грозеше него и неговите приятели. Изпълнен беше единствено и само от мисълта за Томас. Сега искаше да говори с него, искаше да го убеди, че ще постъпи най-разумно, ако се върне при племето си. Че всичко друго ще му бъде простено.

– Е, добре – каза Рио, усмихвайки се. – Бихме могли да почукаме на вратата. Собственикът на тази къща сигурно няма да има нищо против?

Той хвърли един поглед към кръчмаря зад тезгяха и дебелият мъж кимна съгласителски.

– Моля, мистър Сагуро. Но вие носите отговорността.

– Разбира се, – отговори Рио и махна на Масаро. – Бихте ли ме последвали? Естествено приятелите ви също могат да дойдат, ако искат.

Масаро кимна на придружителите си.

После Рио поведе четиримата мъже към горния етаж.

Той тайно бе дал знак на хората си. Отвън, според него, имаше още петима или шестима индианци. Трябваше да хванат всички. Светкавично бързо и без стрелба.

С четиримата тук Рио щеше да се справи сам.

Беше предупредил другите за това.

Пред стаята, в която бе Томас се спря и прошепна.

– Трябва да почукаме. О кей!

Той вече чукаше. Вратата веднага се отвори и Лило подаде навън русата си глава.

Щом видя индианците, веднага разбра какво става. Освен това правилно изтълкува настоящия поглед на Рио.

– Джентълмените искат да видят твоя приятел, Лило – каза той. – Съгласна ли си? Няма нищо лошо в това. Искат само да поговорят с него.

– Но, той спи – отвърна Лило. – И то доста дълбоко. Много е пиан.

Масаро плъзна поглед покрай нея. Тя беше отворила вратата точно толкова, колкото да може да се покаже навън.

Вълнение обхвана Масаро, когато видя Томас изтегнат на леглото. Наистина беше пил алкохол. Но това не бе най-страшното. Те щяха да го върнат в родната среда и все някога той сам ще проумее, че не е постъпил правилно. И те щяха да му простят. Хората тук изглежда не знаеха, какво е извършил Томас. Явно той все още нищо не е издал, иначе те

биха се държали по друг начин.

Не само вълнение, но и радост обвзе Масаро. Радост от това, че всичко пак щеше да се оправи.

Дължеше го на този мил, любезен човек, който му каза истината и го доведе тук.

– Може ли все пак да вляза, мадам? – попита той. – Аз ще го събудя.

– Щом така смятате, мистър – тихо каза Лило. Не й беше убягнало едва забележимото кимване на Рио. Тя отвори широко вратата.

– Моля, можете да си приберете блудния син, но той ми дължи определена сума. Можете ли да го откупите?

Масаро извади от джоба си къс самородно злато и го показа в отворената си длан.

– Това достатъчно ли е?

Грубо пресметнато, малкото парче злато струваше поне триста долара.

Лило успя да прикрие изненадата си с едно равнодушно кимване.

– Да, всичко е наред – каза тя. – Ако желаете, можете веднага да вземете Джим.

Тя прибра парчето злато и направи подканващ жест.

– Моля, влезте!

И Масаро влезе в стаята. Тримата му спътници го последваха. Той се наведе над брат си и раздруса рамото му.

И четиримата бяха обърнали гръб на Рио, без да подозират нищо.

Той бързо извади двата револвера. Първите изстрели отекнаха кратко, попадайки в целта. Първите двама още не бяха се строполили, а Рио бе готов за другите.

Шумът от изстрелите ги накара да се обърнат. И двамата бяха много бързи, но не достатъчно за сатаната Рио.

Той отново стреля – с двата револвера едновременно. Масаро и придружителят му се смъкнаха долу, без да издадат нито звук.

Рио извади от широките джобове на коженото си яке белезници. Винаги носеше в себе си по няколко чифта. Всъщност, те бяха част от инструментите му, с които работеше. Беше ги взел от подкупени мексиканци. Хората му също винаги мъкнеха със себе си белезници.

Изгубилите съзнание индианци бързо бяха завързани. После запушиха и устата им.

– Чакай тук и внимавай – заповяда Рио. – Също и за твоя Джими. Възможно е като види своите да почувства угризения на съвестта.

Той напусна стаята и минута по-късно бе вече пред кръчмата.

Там до мустангите стояха още шестима индианци.

Гледаха недоверчиво, сякаш надушваха опасността.

Рио приключи набързо и с тях. Не им остави време даже да се замислят. Извади револверите със светкавична бързина.

Като по команда от тъмнината зад индианците се появиха фигури. Бяха хората на Рио.

Един от индианците нададе остър вик и насочи оръжието.

Проехтяха два изстрела и индианецът изкрещя от болка. Той въобще не бе улучен от куршум, а само ударът с дръжката на 45 милиметровото оръжие бе предизвикал болката в тялото му.

– Хвърли оръжието – хладно заповяда Рио. – Следващият ще получи парче олово в глупавия си череп.

Индианците се подчиниха. Виждаше се, че нямат никакви шансове.

– Какво искате от нас? – попита един от тях. – Какво направихте с Масаро и другите?

– Скоро ще дойдат да ви правят компания – хилеше се Рио. – А сега застанете там, до стената.

Сенеките гледаха съвсем объркани и изплашени. Не бяха подготвени за нападение.

Успокояваше ги мисълта, че не бива да се страхуват, тъй като не бяха престъпили нито един закон на белите. Просто питаха за Томас. Нима това беше престъпление?

Ловците им сложиха белезници.

Пленниците вярваха, че това са хора на закона. Иначе откъде можеха да имат белезниците?

Вероятно всичко това не бе чак толкова сериозно.

Сигурно беше станала някаква грешка.

Разбраха истината, едва когато, обградени от петимата си пазители, тръгнаха на юг.

Границата не беше далече. Щом я прекосиха, ги предадоха на друга охрана.

– И внимавайте дяволски добре! – строго им заповяда Рио. – Ще им махнете белезниците едва, когато стигнете до целта. Това не са никакви нищожни индианци, които почти не се съпротивляват. Отваряйте си очите на четири!

После той и придружаващите го се отправиха на север, назад към града, където Томас – предателя, бе великолепно забавляван от русата Лило, за да не му хрумват глупави мисли.

За Масаро и спътниците му започваха страданията на пленническия живот.

8.

Ласитър и Луа все по-добре се разбираха с двамата си индиански пазачи. Те разказаха много неща за племето си, а също и за дъщерята на Манаскуа, Мария, която един ден по волята на съдбата попаднала при тях и сега я почитали като светица. Така заповядал старият сачем и мъдър лечител.

Междувременно бяха изминали един ден и една нощ, откакто Масаро и спътниците му тръгнаха да търсят Томас.

Раната на Ласитър вече бе съвсем заздравяла. Тези индиански мехлеми и билки действуваха чудотворно.

Ласитър бе любопитен да види Мария. Днес тя трябваше да се върне. Най-късно днес, така бе казал Масаро.

Около девет часа сутринта тя внезапно се появи.

Учудено погледна към Ласитър и Луа, а после и към двамата сенеките, които заедно с „пленниците“ трябваше да я чакат.

Събитията толкова бързо се бяха развили, че не бе възможно да я уведомят.

Робърт ѝ обясни всичко с няколко изречения.

Мария запази самообладание. Тя се обърна към Ласитър.

– Разказаха ми, че си отвлякъл Луа Мак Брайд като заложница в планините. Ти си Ласитър, нали?

– Същият – отвърна той. – А за отвличане и дума не може да става. По-скоро беше обратното. Попитайте Луа. Без нейната помощ вероятно нямаше да мога да се измъкна от стрелците на баща ви. А имамхе щастieto да срещнем и вашите приятели, сенеките.

– Така беше, мис Кийнсбърг – рече Луа.

Лицето на Мария бе станало каменно, а погледът – твърд.

Тя слезе от мустанга си.

– Остави формалностите, Луа – каза тя. – Ти също, Ласитър. Наричайте ме просто Мария. Това е достатъчно.

Тя напълни чаша с кафе от окачения над огъня котел. С другата ръка взе парче царевичен хляб и малко студено печено месо, което бе върху един камък.

– Разкажи ми за себе си, Ласитър! – подкани го после. – Искам да чуя историята ти. Какво търсиш в тези планини? Защо си отишъл в кръчмата на Луа?

– Минавах оттам по пътя си на юг – каза Ласитър. – Към Мексико. Но имах преследвачи. Исках да ги заблудя, за да се отърва от тях. Покъсно случайно попаднах на тази ферма и се запознах с Луа. Вечерта се появиха мъжете, които искаха главата ми. Бяха платени убийци на Патрик Кийнсбърг. Защиствах се. Това е всичко. Накрая с голяма мъка успях да се измъкна, благодарение помощта на Луа. Това е цялата история. Сега сме тук.

Мария седна на един камък. Пиеше кафе и от време навреме отхапваше от хляба и месото. Тя напрегнато размишляваше.

– Моят баща смята, че си един от платените убийци на Манаскуа – рече тя замислено. – Ласитър, знаеш ли кой е Манаскуа?

– Чух за него.

– Но не го познаваш?

– Още не съм имал това съмнително удоволствие.

– Яго Манаскуа е дявол в човешки образ – каза Мария сериозно. – Той търси удобен случай да убие баща ми.

– Защо?

– Лична вражда, която не ме засяга – отвърна тя. – Това и без друго не те интересува, Ласитър. Забъркал си се случайно в тази история. Сега какво смяташ да правиш?

Забележката по повод случайността бе дяволски иронична. Той не я отмина с мълчание.

– Мисля, че хората на Кийнсбърг все още имат намерение да ме пратят на она свят. А това важи и за Луа, ако бъде заловена. Затова известно време ще трябва да се крием. Но може би ще успееш да убедиш баща си, че нямам лоши намерения спрямо него.

Тя го погледна изпитателно.

– Ще поговоря с Кийнсбърг – каза след кратко размишление. – Но това е семеен въпрос. Най-напред вие двамата трябва да дойдете в селото. Ако искате, разбира се. Свободни сте да постъпите, както пожелаете.

– Приемаме предложението ти – отвърна Ласитър без да се колебае. – Съгласна ли си, Луа?

През цялото време Луа гледаше мрачно пред себе си.

– Аз мразя баща ти, Мария! – избухна тя изведнъж. – Ако можех, бих го убила.

– Защото мъжът ти е загинал по време на престрелката ли? – попита недоумяващо дъщерята на Кийнсбърг. – Трябвало е да го предвиди. В тази страна обикновено бесят крадците на коне.

– Той също беше обесен! – каза тъжно Луа.

– Вярно ли е това?

Мария бе още по-смаяна от преди, когато разбра, че Ласитър въобще не е вземал Луа за заложница.

А ето, че вече налице беше и втората голяма лъжа на баща ѝ.

Въобще, искаше ли той да се промени? Не бяха ли това само благодетели приказки от негова страна?

Беше ѝ казал, че мъжът на Луа е убит по време на престрелка и че той – Кийнсбърг, е дал шанс на младия човек.

– Твоят баща сигурно ти е представил нещата по-различно – каза Луа. – Мина ми през ума. Освен това ставаше дума за едно свободно скитащо се стадо коне, които никога не са били жигосвани. Но Кийнсбърг не знае какво е милост! И знаеш ли защо? Ще ти го кажа, Мария. Той искаше да има мен и ме получи. Ако се бях възпротивила, лошо ми се пишеше. Поиска да му отстъпя и Даст Вали. На всичко отгоре ме превърна в проститутка. Нямах друг избор, освен да бъда на разположение на убийците му. А сега трябва да узнаеш това, което Ласитър премълча. Трябваше да го разпитам и да го залъгам, че е в безопасност. След това щяха да го убият, както много други преди него.

Трепереше цялата и очите ѝ горяха. Мария стоеше като вкаменена.

– Да, сигурно си права – прошепна тя. – Вярвам ти, Луа. И... съжалявам!

Стана бавно от камъка, отиде до Луа и обгърна раменете ѝ с ръце.

– Да, това е истината – каза тъжно Мария. – А аз повярвах на баща си. Съжалявам, Луа! Честна дума!

– Не е необходимо да го казваш, Мария – промълви Луа. – Знам, че ти нямаш вина.

Тя отвърна на прегръдката. Двете жени стояха така няколко секунди, а сетне Мария се отдръпна.

– Трябва да тръгваме – каза тя енергично. – Моля те да останеш за сега с нас. Мисля, че ще сме ти необходими. Чух как си се бил. Имало е много жертви. Беше ми описан като кръвожадно чудовище. Сега знам, че ти просто си бранил живота си. Ще останеш ли на моя страна, Ласитър?

– Да потегляме – каза той. – Не бива да губим повече време в приказки.

Няколко минути по-късно конете бяха оседлани. Те излязоха от скритата котловина.

– Имам лоши предчувствия – рече Мария тихо.

– Заради Томас ли?

– Той изгаря от омраза.

– Масаро сигурно вече го е настигнал – опита се да я успокои Ласитър.

Измина около час. Но не разговаряха много.

Пак се движеха по един от онези каньони, чието дъно бе затрупано от нападали в безпорядък огромни скални късове.

Изведнъж зад един такъв скален отломък, Ласитър забеляза пробляване на метал. Нададе остър предупредителен вик и обърна коня си.

В същия момент проехтя изстрел и той усети как куршумът профуча край него.

Но Ласитър вече бе изчезнал зад най-близката скала. Извади мъниеносно уинчестъра от кобура и веднага скочи от коня.

Другите също реагираха светкавично.

Друг изстрел не последва.

Първият беше насочен към Ласитър и вероятно човекът, който ги преследваше, бе сам.

Искаше да го убие. Това, че се целеха в него, беше повече от сигурно.

Отпред някой крещеше.

– Насам! Елате насам! Пречуках го.

В каньона проехтя тропот на копита. Ездачите вероятно не бяха много. По преценката на Ласитър бяха вероятно четирима със стрелеца в засада.

Само докато го помисли, и долови приближаването на коне и от посоката, от която те бяха дошли.

Изведнъж Мария застана до него. Не беше я усетил как се промъкнала.

– Познах гласа – промълви тя. – Това е Джес Кенеди – един от главатарите на Кийнсбърг. Това означава, че тайно са ме проследили.

– По заповед на баща ти?

– Не искам да чувам повече тази дума! – изсъска тя. – Вече не ми е баща. Той ме предаде. От днес за мен е чужд човек.

– Възможно е да са действали на своя глава – отбеляза Ласитър. – Те преследват само мен. В техните очи аз съм най-опасният им враг.

– Кенеди е видял, че яздя с теб като с приятел. Ласитър, те искат да те ликвидират. Искат да си отмъстят, че са претърпели поражение.

– Но, сигурно си дават сметка, че ти ще говориш с твоя... – Той спря и се поправи веднага. – Ще говориш с Кийнсбърг. Срещу теб не могат да стрелят, без да са получили съгласието на шефа си за това. Не

би ли искала да провериш своето влияние?

Мария кимна.

– Да, бих могла да опитам – каза тя тихо и в следващия момент излезе от прикритието си, скачайки върху един скален блок.

Стоеше изправена, огряна от слънчевата светлина. Наближаваше пладне. Всичко се виждаше много ясно.

– Джес Кенеди! – извика тя рязко. – Познах гласа ти. Какво означава всичко това? Шефът не ви ли даде точни указания, как трябва да се отнасяте с мен?

– Да, мис Кийнсбърг – извика главатарят. – Но той нареди и Ласитър да бъде застрелян като куче, където и да го срещнем.

– Тази заповед вече е невалидна, Кенеди – каза тя. – Положението напълно се промени. Ласитър е наш съюзник. Направили сте съдбоносна грешка. А сега, идете и кажете това на Кийнсбърг!

– Ние трябва да имаме този убиец, мис! – проехтя в отговор.

– Ще го получите само през трупа ми!

– Бъдете разумна, мис! Той е убил много хора. Петима от нашите стрелци са загинали от неговата ръка, а други трима са ранени и изпитват страшни болки. Защо вярвате на това копеле? Правите опасна грешка!

– Предупреждавам те, Кенеди! – извика Мария. – Това, което казвам, има същата сила, както ако ви беше заповядано от вашия господар. Вървете при него!

– Ние искаме само Ласитър и предателката – отвърна Кенеди. – Тогава вие и вашите индианци ще можете свободно да се изтеглите, мис.

– Вече казах – само през трупа ми! – изкрещя тя и с един скок слезе от скалата.

Отново застана до Ласитър.

– Сигурна съм, че Кийнсбърг им е дал тази заповед. Тайно е пратил шпиони след мен. Иначе ни биха могли да намерят скривалището ни в скалистата котловина, тъй като яздих по околни пътища. Но те са знаели в кой район съм изчезнала и са ни издебнали на излизане от скривалището. Трябва да се бием, Ласитър! Поеми командването!

– Можем да им поставим клопка, но рискът, който трябва да поемеш, е много голям.

– Слушам те.

– Извикай му, че си размислила – каза Ласитър. – После ще отидеш при тях и ще отклониш вниманието им. Междувременно аз ще се опитам да заема изгодна позиция.

Мария хитро се усмихна.

Изведнъж лицето ѝ се оказа съвсем близо до него и тя го целуна.

– Ти си чудесен, Ласитър.

Тя излъчваше нещо, което бе усетил още в първия момент. Нещо като електричество – сякаш го докосваше мълния. То проникваше чак до върха на косите.

Той я притегли към себе си. Въпреки опасността искаше още да се наслаждава на това чувство и да го подсили дори.

Мария беше очарователна.

– Би ли се решила да измениш за малко на твоя Масаро? – попита я с усмивка.

Тя го погледна учудено.

– Измама ли? Какво е това? При нас такава нещо няма. Ние се любим напълно свободно, ако разбираш какво имам предвид. Разбира се, не кой където сvari. Но ако двама души толкова силно се желаят, че не могат повече да издържат, никой не ги осъжда. Щом нещо трябва да се случи, не бива да му се пречи. Обичам те, Ласитър! Веднага, още в първия миг пожелах да легна някога в прегръдките ти.

– Само че най-напред трябва да излезем от тук – каза той. – Ще рискуваш ли да отидеш при тях? Извикай им да ти дадат време да помислиш.

– И ти ще се промъкнеш към тях?

– Трябва да опитам.

– О кей! Да опитаме тогава.

Тя отново се покачи върху камъка и сви ръце като фуния пред устата си.

– Чуй ме, Кенеди!

– Какво има? – изненадано прозвуча гласът му.

– Ние размислихме още веднъж – извика тя. – Но какво ще стане с Ласитър, ако той се предаде?

– После ще видим – отговори Кенеди. – Ако попадне жив в ръцете ни, трябва да го заведем при шефа. Тогава той ще реши.

– Хм! Това не звучи лошо.

Докато Мария водеше преговорите, Ласитър вече се промъкваше през каменистата пустош като пума.

9.

Джес Кенеди и неговите обесници бързо свикаха съвет. Преди минута дъщерята на шефа бе помолила за отсрочка. Отново стана тихо.

– Сигурно замислят някоя нова свинщина – отбеляза Пийт Снейки, дребен, приличаш на плъх човек. – Искат да ни отвлекат вниманието.

– Не вярвам, че ще успеят – каза Кенеди и извика високо:

– Хей, Джек, там всичко наред ли е?

Джек Мъри беше водачът на четиримата ездачи, дошли от другата страна, за да заклеят жертвите си. Общо бяха осем души и естествено можеха да се чувстват спокойни.

– Всичко е о кей, Джес – проехтя отсреща. – Тук и мишка не може да се промъкне незабелязано.

– Изпрати някой горе на скалите! Избери място, от което да може да наблюдава целия терен!

– Ще бъде направено, Джес!

Чувстваха се съвсем сигурни.

– Да почакаме ли още час или? – рече Кенеди тихо.

– Дотогава тя може и да го убеди, че е по-добре да се предаде.

– Ами ако просто я вземе за заложница? – попита Пийт Снейки.

Кенеди се удари по челото.

– Само на теб може да ти мине през главата такава мисъл. Само на един коварен койот може да му хрумне подобно нещо.

– Я не обиждай – изсъска Пийт Снейки. – Трябва само да се радвате, че често ми хрумват такива идеи. За тази работа с дъщерята на Кийн-сбърг имам дяволски гадно предчувствие. Дано всичко мине добре.

Той направи гримаса, която отразяваше целия му скептицизъм. Беше против рафинирания план на Кенеди, но другите разсеяха съмненията му.

– Можеш да се махаш! – изръмжа Кенеди. – Тъкмо ще оберем каймака сами. Ще се оправим и без теб.

Да се маха? Снейки знаеше твърде добре какво означава това. Който искаше да се отдели от тази банда съзаклятници, сам подписваше смъртната си присъда.

– Може и да ти изнася така, Джес – изхили се той. – По дяволите! Тъй беше и замислено. Планът ти е много добър. И тази глупава патица сигурно ще влезе в капана. Но най-напред трябва да приключим с

темата Ласитър. Всеки знае как вилня той в „Даст Вали“.

– Не бързай да пълниш гащите, Пийт. Ще му пуснем няколко куршума и всичко ще приключи. Тогава двамата червенокожи повече няма да ни създават грижи. Но внимавай да не пострада Луа. С нея ни предстоят още удоволствия.

Те заедно се изсмяха.

Планът, който замисляше Кенеди, бе ужасен.

Той и неговите негодници изобщо не действаха по разпореждане на големия шеф Кийнсбърг.

Това тук те вършеха на своя глава.

Искаха да направят големия удар в живота си. Сигурни бяха, че ще грабнат най-добрата плячка, която изобщо може да се получи.

Ласитър и двамата индианци трябваше да бъдат убити.

Тогава Кенеди щеше да отиде при Кийнсбърг с послание от Ласитър. Послание, което същевременно да бъде и искане на откуп. Всичко щеше да изглежда така, сякаш Ласитър е успял с коварен трик да вземе за заложница дъщерята на Кийнсбърг.

И бащата щеше да плати. Щеше да даде цял милион, в това Кенеди беше сигурен.

Но първо Ласитър трябва да умре. И тогава Мария ще е в техни ръце.

– Мисля, че тя ще го придума сега – изръмжа Кенеди. – С нетърпение чакам пак да се обади.

И като по поръчка в тишината прозвуча гласът ѝ:

– Кенеди, чуваш ли?

– Да, мис.

– Ласитър и моите индиански приятели решиха да се бият. Но не искам животът ми да бъде изложен на опасност. Идвам при вас.

После тя се появи между скалите с уинчестър в ръка, нож и томахава в колана.

С гъвкава походка се приближаваше до позициите на негодниците.

Малко по-късно вече стоеше пред тях.

– Какво стана с Луа? – попита Кенеди. – Тя също би могла да се скрие тук на сигурно място.

– Не искаше – каза Мария. – Прекалено много се страхува от вас. И вие знаете защо.

– Готови сме да ѝ простим – изхили се той и тя разбра какви коварни мисли се въртяха в главата му.

– Може би ще се опитате още веднъж да я убедите.

– Глупости! – изръмжа червенокосият Кърли, за когото казваха, че не е съвсем наред с главата. – Защо, по дяволите, не свършваме по-бързо с тях? Има и други жени освен Луа. Ние...

– Затваряй си устата, Кърли! – срязва го Кенеди. – Кога най-сетне ще проумееш, че можеш да дрънкаш глупости, само ако те питат?

– Не може ли човек да каже мнението си? – нацупи се Кърли. – Хей, кукло, ти изглежда не си разбрала какво смятаме да правим с те...

Тогава Снейки го удари по главата с приклада. Водачът им тайно му бе дал знак да направи това.

От удара Кърли се смъкна на земята, загубил съзнание. Лежеше неподвижно – като мъртъв.

Мария бързо отстъпи назад.

Тя държеше уинчестъра на хълбока си.

– Какво означава това? – попита сурово. – Защо не оставихте Кърли да се изкаже докрай?

– Хей, мис – подвикна Кенеди, – защо се целите в нас? Нямаме намерение да стреляте, нали?

– Имам чувството, че сте намислили някаква гадост – изсъска тя. – По-добре би било сега да вдигнете лапите си.

– Но, мис – каза Джес с упрек в гласа и направи крачка встрани, там където лежеше Кърли. Даваше си вид, че иска да се погрижи за него. Но това бе само изтърган трик.

Така Мария не можеше да държи под око едновременно и тримата негодници. Бяха прекалено далече един от друг.

Тя насочи оръжието си към Кенеди.

– Върни се обратно при останалите! – заповяда му. – Или...

Но не успя да довърши.

Всичко стана страшно бързо.

Пийт Снейки като сянка се хвърли отстрани върху нея и ботушът му избди оръжието от ръцете ѝ.

Чу се изстрел. Но това бе всичко, което успя да направи Мария.

Тримата негодници я притиснаха към земята.

Сега вече свалиха маските. Изпълнени от омраза бяха вперили алчни погледи в победената жена.

– Вие вършите всичко това на своя глава!

– Позна, бейби – изсмя се Кенеди. – Теб искахме да имаме, нищо повече. Естествено, останалите няма да ни се изплъзнат. Това е въпрос на няколко часа.

– Проклети кучета! – извика тя озлобена. – И после ще изнудвате

баща ми за откуп, нали?

– И то от името на Ласитър – продължаваше да се хили Джек. – Но първо трябва да го превърнем в храна на лешоядите. И докато получим мангизите, ще се позабавляваме с теб, кукличке. Ще трябва да имаш малко търпение. Хайде, вържете я! По-здраво.

Той се изправи, като се смееше сатанински и то толкова високо, че каньона проехтя. После извика към групата от другата страна:

– Джек, хей, Джек! Пипнахме куклата! Можете вече да започнете с преградния огън. Давай!

Джек не отговори. Стана тихо.

Кенеди пак изкрещя към помощника си, като го приканваше да се обади.

Беше все така тихо. Ужасно тихо.

Кърли се съвзе. Изправи се на крака и усмихвайки се глупаво, погледна към завързаната Мария.

– Ама че забавление ще бъде – отбеляза той с хрипящия си глас. – Но най-сетне ще издърпаме ушите на ония копелета отсреща. Какво чакаме още?

От другата страна на каньона изведнъж се чу зловещ, проточен вик.

Всички гледаха сковано в посоката, от която дойде. Видяха как от скалата се отлепи една фигура и придружена от същия вик полетя към пропастта.

Ехото още не бе заглъхнало, когато зад тях се обади един неумолимо суров глас:

– Мисля, че беше прекалено рано да се радвате, копелета.

Четиримата негодници се обърнаха бързо.

Там стоеше Ласитър с уинчестъра в ръка. Изстрелите му следваха с такова бясно темпо, сякаш тракаше картечница. Малко по-тихо, но също толкова смъртоносно.

Убийците бяха нападали в безпорядък като обрулени от буря клони.

И четиримата лежаха без да помръднат.

Ласитър пререза въжетата на Мария. После, притискайки я към себе си, я целуна.

Беше вече късен следобед.

– Трябва да продължим възможно най-бързо – каза Мария. – Това тук ни отне ценно време.

Тя стана и обви ръце около врата на Ласитър. В този момент между скалите се появи Луа. Видя ги и се усмихна.

Искаше бързо да се скрие, но двамата я бяха забелязали.

– Съжалявам – каза тя, – не исках да преча.

– Няма значение, Луа.

Появиха се и двама индианци.

– Те бяха много непредпазливи – рече Виктор. – Нямахме особени затруднения. Човекът горе на скалите гледаше само това, което ставаше тук. После метна пушката си на рамо. Вероятно тогава те бе видял, Ласитър. Свалихме го от гнездото му със стрелите си.

– Добре свършена работа – похвали ги Мария. – Сега трябва да продължим пътя си.

Бяха я обвзели мрачни предчувствия. Затова настояваше да бързат.

Но докато намерят конете си, които панически се бяха разбягали, измина още час.

Свечеряваше се, когато най-сетне отново бяха върху седлата.

Но вече не можеха да напредват толкова бързо. Животните отдавна бяха уморени.

Спряха за почивка.

– Колко още има до селото? – попита Ласитър.

– Най-малко десет часа езда – отвърна Мария. – Ако няма повече инциденти.

В това време съдбата подготвяше нов удар. Имаше причина за мрачните ѝ предчувствия.

10.

Бандата на Рио многократно се бе увеличила. Ловците на хора имаха свърталища навсякъде из страната. Междувременно първият помощник на дявола Яго Манаскуа бе събрал около себе си тридесет човека.

Знаеше, че ще му стигнат. Томас беше издал всичко. Обитателите на селото нямаше да окажат голяма съпротива. Щяха да подвият опашка като го видят начело на този тежко въоръжен отряд. Той се наслаждаваше на триумфа си.

Разбира се, смяташе, че е господар на тези ездачи. А и Рио го бе оставил да вярва в това.

Томас целеустремено водеше дивата орда през планините. Представяше си всичко в най-розови краски. Щеше да стане сачем и тогава всички трябваше да му се подчиняват. Особено бялата жена, която беше смятана за светица.

О, как я мразеше само!

Тя го бе пренебрегнала, не искаше и да знае за него. Каза му го много ясно. За него беше непоносимо унижението и той щеше да си отмъсти за това.

Преди разсъмване те направиха още една почивка. Щяха да нападнат селото, докато жителите бяха още сънени.

Нямаше да имат шансове да се отбраняват.

А Масаро? Какво да прави с брат си? Дали наистина да го убие, както възнамеряваше в началото?

Обхванаха го съмнения.

Може би щеше да е достатъчно да го постави в своя власт. Да, това би било решение! Масаро трябваше да се закълне, че до края на живота си ще служи на великия Томас.

Щеше да се отнася с него като роб.

Така ще постъпи. За Масаро това щеше да е по-лошо от смърт.

Томас не знаеше какво се е случило с брат му и неговите спътници. Той нищо не бе забелязал от инцидента по-миналата нощ.

– А знаеш ли къде е златото на вашето племе? – попита Рио коварно.

Бяха седнали върху камъните. Наоколо ги имаше в изобилие. Луна-та огряваше скалистата котловина, в която спряха за почивка.

До селото имаше още две мили.

– Разбира се, че знам – перчеше се Томас. – Ще получите вашата част, щом сломите съпротивата на моите врагове.

Рио бе донесъл от чантата на седлото си една бутилка. Извади я и отпи малко. Томас гледаше жадно изпод вежди.

– Искаш ли? – попита Рио и му подаде бутилката. Индианецът пиеше жадно, на големи глътки.

Учудващо бе краткото време, за което привикна към пиенето. Той имаше намерение по-късно всеки ден да изпива по една такава бутилка. Чувството, което изпитваше, беше чудесно. То правеше мъжа горд и непобедим. Едва тогава, когато пиеше, осъзнаваше истински колко велик боец е.

– Къде е скривалището? – попита привидно разсеяно Рио.

– Пред къщата на сачема – отвърна Томас. – Там има една дупка, покрита с греди. Но не се безпокой за това, Джон. Ще получиш твоя дял.

Рио или както още се наричаше Джон Сагуро, се усмихна съчувствено, но Томас не забеляза колко го презираше този закоравял бандит.

Не разбираше, че е само една пионка, която сигурно ще бъде пожертвана.

След половин час те продължиха нататък.

Рио знаеше, че това нападение щеше да им донесе около четиридесет здрави и силни мъже.

И златото естествено. Но него смяташе да запази само за себе си. На хората си щеше да плати с долари. Имаше достатъчно в себе си.

Първите слънчеви лъчи падаха върху селото на племето сенеки. Отвъд, край малкото езеро, вече лудуваха по-ранобудните младежи. Всички бяха голи.

Други излизаха от малките си кокетни дървени къщи. Наоколо имаше ниви и градини. В дълги редици бяха посадени и овощни дръвчета. Тази малка общност можеше съвсем самостоятелно да се грижи за себе си. Бяха щастливи с този начин на живот.

Тогава доловиха тропота на копита и забелязаха тежко въоръжения отряд на Томас.

Отвсякъде се чува викове, крясъци. Младите хора край езерото бързо намъкнаха дрехите си.

Чужденците обкръжиха селото.

Томас тръгна с Рио към къщата на стария сачем, който беше водил племето много години.

Бандитите гонеха хората от къщите. На места проехтяха изстрели.

Това беше предупреждение за останалите.

След няколко минути само, селото бе под контрола на бандата. Всички жители бяха събрани на големия мегдан. Никой не оказа съпротива. Мъртвите бяха достатъчно добро предупреждение.

Нападението бе прекалено изненадващо за малкото племе. Те и без друго нямаха кой знае какви шансове срещу тези закоравели, безскрупулни бандити.

Сачемът излезе от къщата си. Беше облечен в синя дреха, която се спускаше на многобройни дипли около високото му тяло. Тъмните му очи гледаха от кокалестото лице спокойно и изпълнени с достойнство.

– Томас, защо направи това? – попита той кротко. – Сега ти навлеche беда на всички нас.

– Къде е Масаро? – диво извика Томас. – Къде е неговата светица?

– Затваряй си устата! – каза грубо Рио. – Сега аз съм на ред. Повече не можеш да се разпореждаш тук.

Томас хвана револвера си.

– Ти се осмеляваш да разговаряш с мен по този начин! – изфуча той. – За това бих...

Оръжието на Рио проблесна. Веднъж. В средата на челото на Томас се появи червена дупка.

Ужасно беше да гледа човек, как въпреки това той се задържа върху коня си още една две секунди. След това бавно се наклони настрани и се строполи на земята. Рио дори не го удостои с поглед. Обърна се към сачема.

– А сега е твой ред, старче. Къде е златото?

– Нямаме злато – каза сачемът спокойно.

– Този предател твърдеше, че имате, сачем – изръмжа Рио. – И аз му вярвам. Сигурен съм, че имате. Масаро носеше торба, пълна с късове самородно злато, когато го залових. Томас ми каза, че тук има още много.

Той слезе от коня и тръгна към стареца. Грубо го хвана за дрехата и я стегна около шията му така, че не можеше повече да си поеме дъх и само изхърка.

Рио разхлаби смъртоносната хватка и блъсна стареца вътре в къщата.

През селото премина глух стон.

В средата на голямото помещение Рио намери гредите на пода, за които му бе разказал Томас.

– Отваряй, старче.

Той блъсна сачема на пода.

– Знам, че тук долу е златното ви съкровище – каза Рио, хилейки се.
– Хайде, отваряй!

Старият сачем се подчини, но се усмихваше загадъчно.

Рио обаче не можеше да види това. Сачемът мълчаливо посочи дупката под пода.

– Това ли е всичко? – изрева Рио разярен. – Томас ми каза, че тук е скрито огромно съкровище.

– Значи те е излъгал. Това тук е всичкото ни злато. Нямаме повече.

– Ах, ти, куче! – изкрещя Рио извън себе си от яд. – Проклето копеле!

И цевта на хълбока му отново просветна.

Старият сачем умря по същия начин като предателя Томас.

Може би беше по-добре, че в яда си проклетникът бе действал така необмислено. Иначе сигурно щяха да измъчват още стареца. Едва ли щеше да издържи на болките и можеше да признае всичко.

Всъщност, наистина имаше златно съкровище. Но мъдрият сачем още преди време го беше заровил на тайно място.

Освен него, само един човек знаеше тайната: Мария.

– По дяволите! – изрева Рио и мушна торбичките с късовете злато в джоба си. – Това копеле е лъгало!

Той нямаше предвид сачема, а мъртвия предател. Въпреки това нямаше защо да е недоволен. Оценяваше съдържанието на двете торбички на няколко хиляди долара. На останалите, разбира се, нямаше да каже нищо за това.

Погледът му още повече се проясни като оглеждаше заловените, които бяха събрани в средата на селото. С окоето на специалист той прецени, че това са отлични работници, също като онези, които вече бе хванал.

Дон Яго ще остане доволен. Сега сигурно ще му даде и специална премия.

По-силните млади мъже вече бяха отделени от останалите жители.

Момичетата, хълцайки, се притискаха между по-старите мъже и жени, но разбира се, не можеха да се скрият от алчните погледи на негодниците.

– Даваш ли ни свобода на действие, шефе? – попита Мак Ноли – палача. – Тук има дяволски апетитни млади жени.

Рио махна с ръка.

– Ще се върнем по-късно. Вече знаем пътя. Разбира се, ще вземем и

жени, но не сега. Тръгваме веднага. Така ще можем навреме да догоним другите.

Както винаги, той даваше заповедите си кратко и точно. На разбойниците не им харесваше, че трябва да си обират крушите, но всеки от тях добре знаеше, че протестите са безполезни.

В такива случаи, Рио обикновено обичаше да наказва, за назидание. Застрелваше на място първия глупак, който си позволи да задава въпроси. Вече бе изпробвал тази мярка няколко пъти. И ордата на негодниците съответно се бе научила на ред.

На четиридесетте млади мъже бяха поставени белезници. По-възрастните трябваше да докарат мустанги за всички. И тъй като бяха достатъчно напласнени, тичайки се отправиха към конете.

Десет минути по-късно ловците на хора потеглиха с бъдещите си роби.

Никой от жителите на селото не се осмели да постави някакъв въпрос. Всички бяха шокирани.

Безсмислено беше да се вади оръжие и да се стреля по заминаващите си бандити. Това само щеше да доведе до излишно проливане кръв.

– Вече има достатъчно мъртви – каза потресен един от по-старите мъже. – Елате да огледаме.

Те влязоха в къщата на сачема и го намериха прострян до отворената дупка в пода.

– Съкровището ни! – извика някой. – Там сачемът пазеше златното ни съкровище.

– Сега това не е толкова важно – упрекна го старецът, който бе един от най-приближените довереници на мъртвия сачем. – Трябва да се посъветваме какво да правим по-нататък.

Другите измърмориха нещо в знак на съгласие. Тогава всички се събраха отвън на мегдана. Бяха направени много предложения. Накрая решиха някои от опитните мъже да проследят колоната с пленниците. Разбира се, на безопасно разстояние.

Едва след като узнаеха къде са заведени, би могло да се предприеме нещо.

Сега най-важно бе да се запази спокойствие.

Трябваше да изчакат и другите – тяхната бяла светица и хората, които бяха тръгнали с нея, когато реши да отиде при баща си, за да преговарят. Преди всичко се уповаваха на Масаро. Той сигурно знаеше какво трябва да се направи. А беше и приемник на стария сачем, затова именно той трябваше да реши как да се действа по-нататък.

Но и светицата също трябваше да им говори. Тя беше ясновидка, пророчица.

Старият сачем Арикана твърдеше това и я беше въздигнал в нещо като кралица.

– Тя и Масаро знаят как трябва да постъпим – рече старият Солумар, който имаше тежката дума в съвета. – Кой от вас ще потегли сега след нашите приятели?

Веднага се обадиха дузина мъже, но необходими бяха само трима. В никакъв случай не биваше да правят впечатление.

Но можеха ли сами да решат проблема си?

Заедно с Масаро бяха останали само дванадесет млади бойци. Не беше ли това прекалено малко срещу голямото надмощие на неприятеля?

Те не можеха да знаят, че са останали само двама от тях. Че Масаро и другите девет вече бяха пленени от ловците на хора.

Учудващо беше самообладанието, с което тези хора приемаха тежката орис, която ги бе сполетяла.

Имаше единадесет убити.

Не причисляваха към тях предателя Томас. Не го и погребяха със сачема и другите жертви на нападението. Занесоха го в едно скрито място, в малка странична котловина и го затрупаха с камъни.

Така вече не се виждаше нищо, което да прилича на гроб. Нищо не биваше да напомня за предателя. И името му повече нямаше да бъде споменавано. Така повеляваше законът на сенеките.

11.

Те пристигнаха едва след обяд: Ласитър, светицата, двамата последни бойци от племето и Луа Мак Брайд.

Отдалеч разбраха, че идват твърде късно. Спряха конете и с горящи очи се взряха надолу към селото, обхванато от гробна тишина.

Лицето на Мария бе като изсечено от камък.

– Сънувах всичко това – каза тя. – Видях го в съня си, преди няколко дни.

– А защо не предупреди? – попита Ласитър.

– Вече бях тръгнала с мъжете – отвърна Мария. – Освен това се знае, че никой не може да избяга от провидението. По други пътища нещастieto пак щеше да дойде при нас.

Сигурно имаше нещо вярно в това. Ласитър имаше подобно преживяване и затова не отмина с безразличие думите ѝ.

Те се спуснаха надолу към селото.

– Къде е Масаро? – викаха всички един през друг. – Къде са другите бойци?

Мария им разказа случилото се. Отвсякъде я гледаха слисани лица.

Тя хвана Ласитър за рамото и се отдалечиха, за да могат да говорят необезпокоявани.

– Отново имам видение – рече тихо и беше видимо потресена. – Масаро и хората му вече са пленени от ловците на хора. Знам също кой дявол ги е изпратил. Само че не благодарение на пророческата си дарба, а го чух от Кийнсбърг. Става дума за Яго Манаскуа, смъртния враг на моя... на Кийнсбърг.

– Аз потеглям – каза Ласитър. – Веднага. Едва ли имат голяма преднина.

– Ще те придружа.

– Дума да не става.

– Не можеш да ми попречиш – каза тя решително. – Или ще ме изгониш като досадна муха?

Тогава той се усмихна и кимна в знак на съгласие.

– Но само ние двамата. И трябва да си облечеш други дрехи. Панталон и обикновена блуза за езда. Имаш ли такива неща?

– Притежавам даже истинска рокля. С изрязано деколте. Да взема ли и нея? – засмя се тя.

Едва бе изрекла тези думи и лицето ѝ отново придоби онзи одухотворен, отнесен израз. След това каза:

– Да, непременно трябва да я взема. Ласитър, току-що се видях в тази деколтирана рокля. Имах и револвер в ръката. Около мен се биеха мъже. Един от тях беше ти, Ласитър. Но всичко бе много разкривено. Изведнъж образът изчезна. Все пак има някаква връзка с роклята. Трябва да я взема, ела!

Тя го хвана за ръка и заедно изтичаха към къщата на сачема, където бе живяла. Там бяха личните ѝ вещи, сред които и тази рокля.

Мария бързо се преоблече, смени индианския си костюм от кожа на сърна с джинси и каубойска риза. Махна също и екзотичната препаска от главата си и вместо нея сложи шапка.

Накрая закопча колана с пистолета. Ножът пхна в един висящ от него калъф, но томахащата остави.

След това отново излязоха на мегдана.

Вече бяха оседлани два отпочинали коня.

– Небето да ви закриля! – каза стария Солумар тържествено и разпери ръце за благословия.

Мария дълбоко се поклони пред достолепния старец, а Ласитър последва примера ѝ.

После скочиха на конете и потеглиха.

Луа седеше между двамата воители Виктор и Робърт. Може би и тя щеше да намери тук новата си родина. Ласитър ѝ го желаше от сърце.

Всъщност това бе само една мимолетна мисъл.

Това, което действително го занимаваше, бе Яго Манаскуа. Значи той беше дяволът, по чиито следи бе изпратен от бригада №7. А се ширеше мнението, че Кийнсбърг е престъпникът, който се занимава с лов на хора в пограничните области.

На това мнение бяха и мексиканските власти. По дипломатически път те помолиха Вашингтон за служебна помощ. „Повечето следи водят към владенията на Кийнсбърг“ – гласяха тайните сведения. С тази информация бе изпратен и Ласитър.

Как можеше да се обърка човек.

Яздиха до късно вечерта. Спряха да нощуват в една странична котловина. За първи път Ласитър беше сам с пленителната жена.

Всеки един от двамата знаеше за какво мисли другия. Нямаше нужда от много приказки.

Притегли я към себе си. Това бе една мълчалива и по тази причина, толкова сърдечна прегръдка. После се отпуснаха върху високо

избуялата трева до един ромолящ поток.

Истински романтично беше под шумящите дървета, през чиито клони като неми свидетели гледаха луната и звездите.

Още по-голяма беше романтиката, когато Мария отиде гола до потока и се потопи до кръста в бистрата вода.

Разбира се, Ласитър я последва и дори в студената вода прегръдката беше гореща.

По-късно отново лежаха в тревата и се търкаляха с преплетени крака като боричкащи се деца.

Отново изпита едно омайващо преживяване. Със сигурност той още дълго щеше да живее със спомена за него. При положение, че останат живи след тази опасна авантюра.

Но сега предпочиташе да не мисли за това. Твърде хубав бе настоящият момент.

12.

Патрик Кийнсбърг изслуша с каменно лице страшната новина. Тежък удар беше това за него.

Осем от най-добрите му момчета бяха убити. Имаше само един човек, на когото можеше да се припише това престъпление.

– Ласитър! Този кръвожаден вълк! Това копеле!

Кийнсбърг ругаше като бесен. Но след като по този начин излягна си, отново се успокои.

Мануела влезе в голямата стая. Той я видя и изпрати Льо Берг, който току-що бе донесъл ужасната вест.

Тя застана зад него и сложи ръце на раменете му. Нежният допир му поддържа благотворно.

– Какво се е случило, мили?

– Пак този дявол Ласитър, пратеникът на Манаскуа. Той не е сам тук, вече знаем това. Дошла е цяла банда. Сега Мария е в ръцете им.

– Сигурен ли си?

– Тази сутрин хората ми са намерили Джес Кенеди и още седем други. Всички били мъртви.

– А откъде знаеш, че Мария е в ръцете на Ласитър?

Той посочи една бележка, парче сива опаковъчна хартия, която лежеше на масата.

– Написано е тук. Един от мъжете е бил още жив, когато убийците са си тръгнали. Само няколко думи са. Но от тях недвусмислено личи, че Мария е в ръцете на Ласитър. Хората ми са се опитали да я освободят. Но тогава от засада изскочили другите мерзавци и избили всички. Той е отвлякъл Мария. И сега ще я отведе в Мексико, при неговия шеф Манаскуа.

– А какво стана с индианците?

– По дяволите! Те са страхливи баби! Проповядват мир и само в краен случай посягат към оръжието. Мария така ми ги описа. Срещу дявол като Ласитър и такива като него, те нямат никакви шансове.

Мануела свали ръце от раменете му и го заобиколи. Погледна го сериозно.

– Тук нещо не е наред, Патрик. Усещам го.

– О, боже! И ти ли започваш като дъщеря ми? И ти ли си ясновидка? Ще умра от смях!

– Не, нямам тази дарба, Патрик – отвърна тя. – Много малко хора са благословени с нея. Само се опитвам добре да обмисля всичко това.

– И какъв е резултатът? – попита подигравателно.

Беше страшно раздразнен. Самият той не можеше да се понася повече, а камо ли и хората около себе си.

Мануела запази спокойствие.

– Мария не беше сама – отвърна тихо. – Тя каза, че я придружават воини, за да я пазят. Мисля, че говореше за десет души.

– Е и? Какво общо има това със смъртта на моите хора?

– Как тогава е попаднала в ръцете на Ласитър? – попита тя усмихнатата. Не се оставяше да я извадят от равновесие.

– Откъде да знам? – вилнееше Кийнсбърг.

– В такъв случай Ласитър е трябвало да убие и охраната на Мария – каза Мануела настоятелно. – Твоите ездаци открили ли са нещо такова?

– Дявол да го вземе! – беснееше той. – Била ли си някога в тези планини? По-лесно би намерила игла в купа сено, отколкото да се оправиш сред тях.

Кийнсбърг се тръшна в креслото, като удряше с юмрук по масата. За да се успокои, той би я разбил на парчета.

Отвън се чуваше тропот на приближаващи се коне.

На двора прозвучаха възбудени гласове. Но не се разбираше почти нищо.

Най-сетне едно име се открие сред глъчката. Ласитър!

Кийнсбърг бързо вдигна глава. Ослуша се.

– Добре ли чух? – попита той объркан. Вратата се отвори.

В стаята се втурна Ги Льо Берг.

– Шефе! Мистър Кийнсбърг! Има нови вести. Видели са Ласитър и дъщеря ви.

Той скочи като ужилен.

– Вярно ли е това?

– Съвсем сигурно. Отправили са се към границата.

– Къде по-точно?

Льо Берг се приближи до голямата географска карта, която висеше на стената. Посочи мястото с показалеца си.

– Трябва да са някъде тук. Южно от Бетуинг, това покварено гнездо, в което никой честен човек не влиза, защото там гъмжи от мошеници и главорези.

– Кой донесе тази новина?

– Фил Лонгджон. Един от нашите разузнавачи. Научил го от

приятел, на когото може да се разчита.

Кийнсбърг пристъпи към картата и се взря в нея.

– По-нататък, на юг се намира Моралес. – Той посочи с пръст една точка. – А там е Сан Мигел. И там някъде трябва да се намира главната квартира на Манаскуа. Те отиват в тази посока. Ласитър води дъщеря ми при моя смъртен враг. Това би било за него най-големия триумф в живота му! О, боже, как го мразя!

Кийнсбърг отново се разбесня. Но се овладя учудващо бързо.

– Кога можем да тръгнем, Льо Берг? О, защо ли въобще питам? Нареди да оседлават приятелю! Трябват ми най-малко тридесет мъже. Може ли да се уреди това?

– Няма да мога да събера повече от двадесет конници.

– Няма значение. Да оседлават! Тръгваме след половин час!

Ги Льо Берг беше човек, който никога не задава въпроси. Да получава и да изпълнява заповеди, това беше девизът му.

Той се спусна навън. Строгите му команди се чуваха по целия двор. Вдигна се страшна олелия.

– Какво си намислил, Патрик? – попита Мануела – Какво смяташ, че ще излезе от цялата тая работа? Не ти ли е ясно, че е клопка? Яго Манаскуа само това чака. Той ще те унищожи окончателно.

– Все ми е едно! – изфуча той. – Само още едно нещо искам да доживея! Искам да видя дяволът да лежи пред мен в прахта! Дори ако трябва след това да умра. Тогава смъртта би била удовлетворение за мен.

Той се смееше грубо и истерично. Сега вече бе в апогея си. Като бик, разярен до крайност.

– Бих искала да ти кажа нещо, Патрик – нерешително каза Мануела.

– Хайде, казвай бързо!

– Аз, аз ще имам бебе!

– Е и? – викаше той. – Но... Тогава, аз ще ставам още веднъж баща! Хей, това е добра новина! Тя ми харесва!

– Да, ти си бащата – промълви тя. Най-сетне, като че ли разбра.

– Ах, такава ли била работата! – засмя се той, но веднага стана сериозен. – Разбира се, ти имаш право. Наистина би могло да ми се случи нещо. Трябва да се погрижим за този случай. Ела с мен в канцеларията! Бързо ще напиша завещание. На теб и на нашето дете се полага половината от имуществото ми. Другата половина вече съм я завещал на Мария.

– Знам.

На един лист той написа последната си воля. Подобно нещо не му струваше ни най-малко усилие. Даде й завещанието и, изпълнен с надежда, каза:

– Няма да се стигне чак дотам. По пътя ще събера подкрепление. В пограничните райони има куп момчета, които ламтят за няколко бързо спечелени долара. Скоро ще имам малка армия, скъпа. Тогава ще изравня Манаскуа със земята. Така, а сега ми помогни да опаковам необходимите неща. Предстои ни дълга езда.

Половин час по-късно той яздеше на юг, начело на двадесет конници. Мануела гледеше отдалечаващата се кавалкада със смесени чувства. Усмивваше се странно и нежно гладеше корема си.

Може би щеше да е по-добре, ако не се върне. Тогава най-сетне щеше да има спокойствие и нямаше постоянно да я тормози с най-налудничави желания.

Той никога не би могъл да се промени. На такова нещо вероятно не е способен.

Беше говорила за това с Мария, когато двете останаха сами. Тогава тя й разказа защо вътре в себе си е прекъснала връзката с баща си и че никога повече не би могла да се върне в тази ферма, докато той е жив.

Мануела я разбираше. Тя самата също страдаше с този стар деспот.

Но какво щеше да стане с Мария?

Изглежда този Ласитър беше много хитър и безскрупулен кучи син.

Мануела беше израснала в благочестив мексикански дом. Затова постъпи така, както би постъпил всеки религиозен мексиканец в нейното положение: прекръсти се и започна да се моли.

13.

Ласитър и Мария отново вървяха по следите. Повече от час бяха на път, а едва сега се разсъмваше.

Забелязаха как се появи един ездач върху петнист мустанг. Идваше точно срещу тях.

Беше ги разпознал, защото те язدهа мустанги от същата порода, а тях човек можеше да ги различи от голямо разстояние.

– Карло! – извика Мария зарадвана. – Какво има?

– Отиват към Сиера Сонора – съобщи Карло – стар, опитен боец. – Джим и Паул продължават да ги наблюдават. Разбира се, през цялото време се държахме на безопасно разстояние.

– Ще останеш ли с нас, Карло? – попита Мария. – Ти вече знаеш пътя. Съгласен ли си?

Тя погледна Ласитър въпросително.

– Имаш ли нещо против, Ласитър?

– Какво бих могъл да имам против него?

– Понеже в началото настояваше да яздиш само с мен.

– И сега бих предпочел същото. – Той ѝ намигна.

– Карло няма да ни пречи – каза тя. – Нали, Карло? Ти винаги ще бъдеш на известно разстояние от нас.

– Това се разбира от само себе си, Мария.

– Колко голяма е преднината им? – поиска да узнае Ласитър.

– Днес сигурно няма да успеем да ги настигнем. Но през нощта вероятно пак ще лагеруват. А и каква полза, ако ги настигнем? Нямаме никакви шансове.

За съжаление той беше прав.

Ласитър също нямаше все още никаква представа, как би могъл да се противопостави на бандата.

– Във всеки случай винаги е добре, когато човек може да огледа ситуацията – каза той. – Дори и само затова си струва да опитам някъде да се приближа до тях.

– Но и аз също искам – каза Мария енергично. Продължаваха да яздят. Към обяд забелязаха десетина къщи и навеси.

– Описахме дъга около тях – рече Карло. – Това е търговска база. Наблюдавахме мястото с бинокъл. Тук идва всякаква сбирщина скитници. Решихме, че е по-добре въобще да не се мяркаме там.

– И правилно – каза Ласитър. – Но мисля, че ние двамата трябва да поогледаме малко наоколо, Мария. Какво ще кажеш?

– Там ходиха и бандитите – осведоми ги Карло.

– Вие наблюдавахте ли ги? – попита Ласитър.

– Не, бяхме много далеч. Разбрахме няколко часа по-късно, по следите.

Ласитър отново погледна Мария. Тя още не бе казала дали иска да отиде с него.

– Какво мислиш, Мария?

– Разбира се, че ще отидем – отвърна тя. – На такива места обикновено има какво да се научи.

– Изглежда тук всичко ти е добре познато?

– Опасно е – започна да се вайка Карло. – Там наистина се подвизават само съмнителни типове.

– Ти заеми позиция тук, Карло.

– Добре. Но не обещавам, че ще мога да ви помогна, ако животът ви бъде изложен на опасност.

– До скоро, Карло – прекъсна го Мария и подкара мустанга си.

Ласитър му махна още веднъж окуражаващо и също потегли.

– При първа възможност трябва да сменим конете си – каза Мария. – Вероятно жителите на това селище вече са се усъмнили в нас. Не е ли по-добре да измением останалата част от пътя пеша?

– Точно това бих искал да разбера – рече Ласитър. – Все ми е едно, че ще ме вземат за някой от пленените ездачи. Възможно е именно затова да кажат истината.

– Въобще не ми мина през ума.

Колкото повече се приближаваха до малкото селище, толкова по-силно се чуваше шума отсреща. Там имаше кръчма, която явно бе част от магазина, представляващ центъра на селото.

Беше една от онези търговски бази, които Ласитър доста добре познаваше. В повечето случаи тук правеха сделките си престъпни типове. Неговите предположения можеха да се окажат верни.

Търговската база беше собственост на Амос Старински – истински бик, тежаш най-малко два и половина центнера. Изглеждаше дебел, но това беше погрешна представа. По месата си имаше дяволски железни мускули.

Беше запазил формата си и след като преди три години изостави работата си на професионален боксьор. Улучил бе подходящ момент да направи своя удар и наистина печелеше порядъчно.

И то не само с честно извоювани награди за победи, но и с всякакви манипулации, които бяха нещо обичайно в боксьорския бранш.

Беше купил тази търговска база преди три години. Предишният собственик бе загубил интерес към нея. Според него, вече не си струвало труда да се занимава повече с това.

Старински виждаше нещата по съвсем друг начин. И смелата му прогноза се оказа вярна.

Тук парите буквално можеха да се ринат с лопата. Само трябваше добре да организираш всичко и да имаш добър нюх.

На това място, близо до границата, се мотаеха всякакви обесници. В повечето случаи джобовете им бяха пълни с пари от бандитските им набези, от които гледаха да се отърват по най-бързия начин.

Който лесно печели парите си, не държи особено на тях. Това бе прастара мъдрост. Когато човек разполага с пари, се отдава на забавления, докато джобовете му се изпразнят.

Затова Амос Старински беше осигурил и момичета. Не бяха първа хубост, но някои от тях имаха доста представителен вид, ако не се взираш прекалено много.

Пък и престъпниците, които идваха тук, не бяха чак толкова придрчиви. Търговията вървеше. Но не и днес.

Денят беше необикновен. За съжаление, не и за Старински, който тъжно гледаше към близкото бъдеще.

Това, което ставаше в кръчмата, хич не му харесваше. Всъщност тук се перчеха четирима мъжаги, като че ли търговската база бе тяхна собственост.

Бяха дошли преди около четири часа. Отвън, в задния двор, който бе точно до кръчмата или обратното, стояха сгущени три млади двойки мексиканци.

Бяха в окаяно състояние. Дрехите висяха на парцали по измършавелите им тела.

Пристигнаха при изгрев слънце от юг. Страх се четеше в очите им.

Помолиха за парче хляб и Амос Старински се смили.

Даде им това, което бе останало от предишния ден. Позволи даже да си притоплят яденето. От големите им очи струеше огромна благодарност.

Дори и момичетата, които работеха тук, се грижеха за бъдещите съжаление същества. Глезеха ги с всякакви алкохолни напитки.

Старински наблюдаваше всичко това с удоволствие. С поглед на познавач той прецени, че трите млади мексиканки, без съмнение, ще

представяват атракция за прерийния бордей и вече тайно пресмяташе комисионната.

А и мъжете сигурно щяха да бъдат старателни работници. Дори щеше да им дава заплата, въпреки че не очакваше благодарност от тях за самарянството си.

Затова той ги глезеше така. Вече си представяше бъдещето.

Но тази идилия внезапно бе разрушена.

Изведнъж се появиха тези четиримата. А те наистина бяха професионалисти. Дори и Амос с яките си мускули не можеше да се опълчи срещу тях.

Сега той седеше безпомощен зад дългия тезгях и безропотно трябваше да гледа свинщините, които вършеха четиримата негодници.

Вдигаха врява за тридесет души. Един от тях докопа китарата, с която Амос понякога свиреше на своите гости. Друг блъскаше по порутеното пиано така, че и то сякаш гърмеше.

Третият седеше мълчаливо на тезгяха и дебнеше, да не би на Старински да му хрумне да извърши някоя глупост. И най-накрая, четвъртото копеле от известно време се занимаваше с пленените мексиканки.

Те стояха до стената и бяха принудени да му позволят да прави с тях каквото иска. Досега не бе прекалил кой знае колко. Задоволяваше се с това, бавно да смъква мръсните и разкъсани дрехи на жертвите си.

Правеше го с нож и с голяма наслада. А момичетата стояха неподвижно. Ако по някакъв начин си позволяха да се съпротивяват или негодуват, това трябваше да заплатят техните братя по съдба.

Тримата нещастници бяха завързани за един стълб.

Мъчителите им вече бяха постреляли по тях, но както твърдяха, само на шега.

А междувременно на единия от пленниците му изчезна половината ухо. Какъв ли ужас изпитваха клетите!

Дори на коравосърдечния Амос му дожаля за тях. Но не биваше да мърда от мястото си. Бандитът, който седеше до тезгяха го бе заплашил, че ще му пусне няколко куршума така, че половин година след това да бъде неработоспособен.

Можеше да се движи само, ако получи някоя поръчка. Но трябваше да се обръща по най-бързия начин, иначе го очакваше ритник по задника. Вече беше изтърпял половин дузина и съответно кипеше от яд.

Момичетата стояха вече съвсем голи и беззащитни.

Този, който блъскаше по клавишите на пианото, на всичко отгоре така се дереше, че проглушаваше ушите на останалите.

Затова никой не чу тропота на мустангите.

Но Амос Старински видя двамата ездачи, защото принудително стоеше обърнат точно в тази посока.

Негодникът до тезгяха прати един изстрел в пианото и приятелчето му веднага махна лапите си от клавишите.

Отвън, двамата ездачи бяха слезли вече от конете.

Разбойниците не ги забелязаха.

– Три текила! – заповяда този на тезгяха. – Три пълни водни чаши. Бързо, дебел тузар!

Амос побърза да напълни чашите. Нервите му бяха опънати до скъсване.

Защо, по дяволите, не се биеше? Защо приемаше всичко това без съпротива?

Какво ли правеха двамата ездачи с мустангите?

Мустанги!

Старински впери поглед във вратата, над високите до средата на рамката крила.

По дяволите! Не бяха ли това мустанги от същата порода, като тези на пленените индианци?

Ето че един от ездачите идваше. Той блъсна летящата врата дяволски провокиращо.

И как само влезе! Като че ли целият свят беше негов. Сякаш имаше копчета на очите и нищо не виждаше.

По дяволите! Не забелязваше ли какво става тук?

Спря по средата на помещението. Държеше уинчестъра си небрежно отпуснат в лявата ръка. Изглеждаше съвсем безобидно.

Междувременно четиримата кучи синове го бяха забелязали.

– Симпатична компания се е събрала тук – каза той вяло. – Харесва ли ви музиката?

Четиримата заеха удобна позиция. Ясно беше, че веднага ще надупчат едрия чужденец. Естествено, след обичайния кратък диалог.

– А на теб не ти ли харесва, човече? – попита този до тезгяха.

– Никак – отвърна Ласитър.

– Зарежи пушката, момче! – каза същият. – Иначе ще те накараме да затанцуваш.

Ласитър се изхили предизвикателно.

– Да не сте от хората на Манаскуа? – попита той, прекъсвайки напрегната тишина. – Това, което правите, напълно подхожда.

– На кого, човече?

– На дявола Манаскуа. – Това беше паролата.

Четиримата измъкнаха револверите. Бяха страшно бързи.

Ласитър приклекна, а от уинчестъра му полетяха огнени светкавици.

До един от прозорците също проблясваше и трещеше.

Амос Старински изчезна зад тезгяха и след малко оттам се появиха дулата на късата му двуцевка.

Но докато това стане, в кръчмата отново се възцари тишина.

Четиримата смелчаги лежаха на пода.

Единият от тях беше все още жив. Ласитър го обърна с крак по гръб и погледна към него.

– Значи сте от хората на Манаскуа. Къде мога да го намеря?

– В... ада...

Главата му клюмна настрани и той замлъкна завинаги, също като другарите си.

Тишината беше невероятна.

Влезе Мария. От пръв поглед не можеше да се разбере, че е жена.

Трите голи мексиканки стояха като статуи. В друга обстановка и друга ситуация гледката би била направо чаровна.

Но сега Ласитър не мислеше за това.

– Мария, погрижи се за тях – помоли я той. – Сигурно ще се намери нещо за обличане. Нали? – въпросително погледна Старински, който кимна отривисто.

– Разбира се, сър – каза той. – Магазинът е от другата страна. Там има една жена, която ще ви продаде всичко необходимо. Естествено продаваме и рокли.

Мария тихо говореше с мексиканките. Те покриха основните части от голотата си с парчета плат и я последваха навън. Покорно спазваха две крачки дистанция.

Ласитър освободи тримата от стълбовете. Изтощени, те се свлякоха пред него на колене. По лицата им се стичаха сълзи на благодарност.

– Не е необходимо да коленичите пред мен – каза Ласитър. – Не трябва също и да се страхувате. Искам само да ми отговорите на няколко въпроса.

Те вдигнаха погледи към него бавно и боязливо. Въпреки че бяха спасени, шокът бе сковал крайниците им. Трябваше им време да го осъзнаят. Ласитър ги накара да седнат на една маса с него.

Грамадният Амос вече измъкваше навън и последния мъртъв бандит.

– Манаскуа... – каза Ласитър. – Сигурен съм, че можете да ми помогнете и по-нататък. Моите приятели са пленени от ловците на хора. При тях щяха да ви закарат, нали?

Тримата мексиканци отчаяно кимнаха.

– Да, Манаскуа е – започна да говори единият от тях. – Ще ви разкажем всичко, което знаем, сеньор.

Мария вече се бе върнала с жените. Изглеждаха направо чаровни с пъстрите рокли, в които бяха облечени.

Мъжете разказаха всичко, което знаеха.

14.

Това беше долината, в която преди две седмици обесиха клетия Хуанито – пресъхнала долина, в която вече бяха пролетели много сълзи.

Тук ловците на хора винаги оставаха да лагеруват, когато трябваше да доставят „пратка“ на юг към сребърните мини.

Последният път пленниците вървяха пеша.

Нямаха коне. Но сега всички язدهа мустанги. Затова се придвижваха много по-бързо от обичайното.

Все пак се задържаха по-дълго от обикновено.

Най-напред чакаха с първите десет пленници, докато пристигне Рио с останалите. Бяха четридесет силни индианци. А сега – общо петнадесет.

Охраняваха ги строго. Всеки отделен пленник имаше белезници. През нощта допълнително им поставяха железни халки и на краката. От тях се образуваше непрекъснатата верига, така че пленниците бяха като нанизани на връв. Ако се опитаха да избягат, трябваше всичките петнадесет мъже да се движат едновременно, но тогава щяха да се препъват в собствените си крака, защото веригата беше направена по толкова сложна система, че приличаше на лабиринт с хиляди ходове.

Изобщо не можеше да се разбере къде е началото и къде е краят.

Обикновено ловците на хора не използваша тази верига, но този път Рио не искаше да рискува. Възнамеряваше да представи на Дон Яго невредим целия плод на своята „работа“.

Какъв триумф само!

За това си мислеше Рио сега.

Но все още беше изпълнен с недоверие. То никога не го напускате.

Защо през цялото време пленниците запазиха спокойствие? И то точно тези горди воини?

Едва ли щяха да се примирят със съдбата си просто така!

Нещо се мътеше. Но какво?

Рио даде знак на палача Мак Ноли да отиде при него.

– Какво мислиш за брата на предателя, за Масаро?

– Наблюдавам го през цялото време – отвърна той. – Създава размирици. Тук има нещо. Усещам го.

– Как смяташ? Ще посмеят ли да се разбунтуват?

– Не и открито. Прекалено хитри са.

– Но нещо са си научили – каза Рио. – Чувствам го. Държат се дяволски спокойно.

– Като пред буря – ухили се Мак Ноли. – Не би било зле да ми създадеш малко работа.

– Знаеш, че на дон Яго това не му харесва. А и онзи Пако, когото обесихме преди две седмици, беше с болен крак.

– Дон Яго разбра, че е трябвало да го направим.

– Да, но този тук е здрав.

– Тогава му пусни един куршум. Провокирай го! Иди и го подразни, докато кипне. При първото мръдване му простреляй краката. След това аз ще го обеса.

Рио кимна.

– Добра идея. Но дон Яго ще дойде днес. Дотогава всичко трябва да е свършило.

– От теб зависи.

Рио стана.

– Не мога да го понасям, Вик. Не мога да го гледам повече. Той е дяволски високомерен.

– Имаш право. Гледа ни отвисоко.

Рио намести двата си револвера. Беше му станало навик. След това се отправи към индианците в прашната падина.

Спря се пред Масаро.

– Копеле!

Масаро седеше с кръстосани под тялото си крака. През деня пленниците не бяха завързани с верига. Като се изключат белезниците на ръцете, той можеше да се движи свободно.

– Твоят брат хубавичко ни извози – каза Рио. – Няма ли все пак да ни кажеш къде е скрито златото на вашето племе?

Масаро поклати глава.

– Няма златно съкровище. Колко пъти трябва да ви го казвам?

Рио се изплю в лицето му.

Пленникът бавно вдигна ръце и избърса с ръкава на кожената си риза мокрото място.

Рио се обърна. Но това беше само номер. И Масаро направи това, което замисляше през цялото време.

Представяше му се невероятен шанс. Беше го премислял вече безброй пъти със събратята си по съдба. Знаеха, че някога ще им се удаде случай и тогава щяха да дръзнат да се надигнат всички заедно. За целта само трябваше да пипнат водача.

Моментът беше подходящ.

Като стоманена пружина отскочи Масаро, канейки се да притисне с окованите си ръце врата на Рио.

Едновременно с него с див кръсък скочиха и другите пленници.

Но Рио вече бе отскочил встрани и светкавично се обърна.

Беше подготвен за такова нападение. Предчувстваше, че нещо виее във въздуха.

Масаро замря по средата на скока. По цялото му тяло отдолу нагоре се разливаха горещи вълни от болка.

Тя идваше от краката. Рио бе прострелял и двата.

Масаро усети, че вече не могат да удържат тежестта на тялото му. Бавно се свлече и остана да лежи проснат на една страна.

Другите пленници стояха безмълвни. Бяха разбрали, че предприятието покушение е неудачно.

Рио насочи револвера си към Масаро.

– Очаквах това – изхили се той подигравателно. – Значи, ти си кроил заговор срещу мен? Смятал си да ме вземеш за заложник. Нямах късмет, червенокож! Знаеш ли какво ще направим с теб?

Вик Мак Ноли вече се приближаваше към издадената скала, където точно преди две седмици бяха обесили ранения Хуанито, за да сплашат другите.

Същата съдба очакваше и Масаро. Той беше главата на запланувания заговор. Щом се люшнеха краката му, другите щяха да подвият опашка и нямаше да имат вече смелостта да извършат подобно нещо.

Мак Ноли метна примката около зъбера на скалата. Това бе едно много ефектно място за екзекуция. Обесеният можеше да бъде видян от всички страни като паметник на предупреждението.

Но всичко трябваше да свърши преди да е дошъл дон Яго. Той сигурно щеше да нареди раненият да бъде излекуван, за да може като останалите да работи в сребърните мини.

Рио насочи пистолета си към двамата стоящи най-близо до него пленници.

– Хайде! Изправете го на крака и го заведете там.

Той посочи мястото, където чакаше Ноли. Двамата индианци не реагираха.

– Няма ли да побързате? – изфуча Рио. – Или също искате да бъдете простреляни и обесени?

Двама мълчаха с неимоверно спокойствие.

Рио видя, че няма смисъл да настоява. По-скоро щяха да се оставят

да ги убие, отколкото да заведат вожда си при неговия палач. А не можеше да си позволи да устройва кървави бани.

Той извика двама от хората си. Хванаха Масаро и го повлякоха към въпросното място.

Малко по-късно той вече седеше върху един скален отломък с примка около врата. Ужасна гледка...

15.

Дон Яго Манаскуа яздеше през скалите върху великолепния си черен жребец. Докато стигнат на няколко мили от уреченото място, пак го бяха возили в колата. Сега той гореше от нетърпение. Един куриер му бе донесъл вест от Рио. Резултатът от последния лов на хора беше истински удар.

Дон Яго дори не беше се надявал на такъв успех.

Но изведнъж бе откъснат от мислите му.

Спря врания си кон и се послуша.

Не беше ли чул вик за помощ?

Ето че викът отново прозвуча в тишината. Ясният глас на жена, изпаднала в беда.

Той извади оръжието си от кобура. Беше изпълнен със съмнения. Какво можеше да прави една жена тук, в този пущинак?

По дяволите! Засяга ли го това въобще?

Той изръмжа някакво проклятие и смяташе просто да продължи нататък.

Но тогава между скалите се появи една фигура – висока жена, с дълги, червеникаворуси коси. Раменете ѝ бяха голи. Изглежда роклята ѝ е била разкъсана преди да успее да избяга.

Тя тичаше към него. Краката ѝ бяха боси. Дългата рокля се вееше около тях, от което добре се очертаваха контурите им.

Погледът на дон Яго блесна. Веднага забеляза, че пред себе си има изключителна хубавица, макар че изглеждаше малко раздърпана.

Тя се приближаваше към него залитайки. Изглеждаше напълно изтощена. Голите ѝ рамене бяха обгорели от слънцето.

Това беше загар, който можеше да се получи само с течение на времето, но дон Яго не заподозря нищо. Общото впечатление го заслепяваше. Той мислеше за нещо точно определено.

Отдавна мечтаеше за такава жена. Тя щеше да му принадлежи. Вече беше сигурен в това. Щеше да му е благодарна за спасението. То се знае.

Скочи от обкованото си със сребро седло. Изглеждаше, като че ли жената всеки момент ще се строполи.

Тя направи още една залитаща крачка към него и ето, че вече лежеше отпусната в ръцете му.

Ах, какво чувство! Дон Яго забрави всичко друго и притисна към себе си отчаяната жена. Разбира се, веднага опипа гърдите ѝ, които бяха малки и стегнати. Тя сякаш не забеляза това.

– Помогнете ми, сеньор! Моля, помогнете ми...

Жената здраво се вкопчи в него.

Коремът ѝ се допря до слабините му. Беше вълнуващо.

– Разбира се, че ще ви помогна, мадам – каза той. – Но, какво се е случило? Откъде идвате?

Говореше английски, също като нея. Вероятно тя не разбираше испански, най-много да знаеше няколко думи.

– Аз съм Луиза Милер – изпъшка тя. – От една археологическа група съм. Търсим в тези планини следи от една стара индианска култура. Бяхме нападнати. От индианци. Аз бях извън лагера, когато те са пристигнали. Видях ги как избиха всички. Тогава избягах. И сега срещам вас, сеньор. Благодаря на бога! Ще ми помогнете ли?

Той все още здраво я държеше.

Не подозираше нищо. Не можеше и да предположи, че тази жена е дъщерята на неговия смъртен враг Кийнсбърг.

– Разбира се, мадам. Ще ви взема при себе си на коня. Трябва да свърша една дребна работа и след това ще отидем в къщи. Там най-напред ще си отпочинете от умората, а след това ще се погрижа за безопасното ви връщане в Щатите.

– Много ви благодаря, сеньор! Вие сте ангел!

Той се усмихна поласкан. После възседна коня си и изтегли жената на седлото, естествено пред себе си, за да може здраво да я държи.

Сега кучият син можеше да се наслаждава на близостта ѝ. Предвкушаваше радостта от това, което щеше да последва.

След половин час щяха да бъдат в долината, където го чакаше Рио с пленниците. Щеше да я държи в златен кафез с всички възможни удобства. Но родината си тя повече никога нямаше да види.

– Всичките ви приятели ли са мъртви? – искаше да се увери той още веднъж, за всеки случай. – Съвсем сигурна ли сте, Луиза?

– О, да! Видях това със собствените си очи. Изглежда индианците не са знаели, че в експедицията е имало и жена. Иначе щяха да ме търсят и преследват. О боже, още не мога да повярвам, че съм се спасила...

Тя се притискаше все по-силно. И добре усещаше какво става с него. Беше заслепен от страстното очакване.

Той щеше да я вземе със себе си при пленниците. При нейните хора. Че дон Яго ще ходи днес там, научиха от младите мексиканци, които

спасиха днес в кръчмата. Те бяха работили като роби в чифлика му в продължение на една година, но наскоро узнали, че с някоя от следващите групи ще бъдат изпратени в сребърните мини. Тогава решили да избягат.

Но преди това бяха чули, че вече е на път нов конвой с пленници.

Така Ласитър и Мария разбраха всичко, което ги интересуваше.

Наближаваха зеления оазис, където Рио винаги разполагаше главната си квартира, докато пленниците чезнеха малко по-нататък в тази камениста, нажежена от слънцето падина.

Дон Яго слезе от коня, после свали и жената долу.

– Елате – каза той. – Сега ще видите нещо интересно.

Вървеше напред, а тя го следваше. Крадешком опипваше револвера, който беше скрила под роклята си. Сърцето ѝ лудо заби. Скоро щеше да види Масаро и другите. Надяваше се да не я издадат с някой вик на изненада.

Бяха решили най-напред да разузнаят положението.

Чак тогава щяха внимателно да подготвят освобождаването.

Трябваше да го направят така, че пленниците да не бъдат подложени на кървава баня.

Но нещата протекоха съвсем различно.

Мария пак имаше мрачно предчувствие. Затова и сърцето ѝ изведнъж беше почнало да бие така лудо.

Изкачиха се между скалите и стигнаха до мястото, откъдето цялата скалиста падина можеше да бъде обгърната с поглед.

Това, което видя, направо спря дъха ѝ.

Там отсреща, върху един скален отломък, седеше Масаро. На врата му имаше примка, а панталоните му бяха потъмнели от кръв.

Зад него стоеше палачът и чакаше знак от Рио.

В този момент Мария изгуби контрол над нервите си.

Тя извади револвера изпод роклята си.

– Спри! – изкрещя пронизително. Манаскуа се обърна изненадан. Мария насочи дулото срещу него.

– Коя си ти? – изръмжа дон Яго. – По дяволите, ти ме измами!

– Аз съм Мария Кийнсбърг! – сръза го тя. – Боря се за тези индианци. Това е мой дълг. Манаскуа, дай заповед да ги освободят или ще бъдеш мъртъв.

Той се изсмя подигравателно. Беше престъпник от класа. От онези, които залагат всичко на една карта. Всичко или нищо, гласеше винаги неговия девиз. Затова много не го беше грижа и за собствения му живот.

– Стреляй, вещице! – извика насреща ѝ. – Но с това няма да можеш да спасиш твоя приятел. Няма ли да е по-добре да се предадеш? Не ти ли е ясно, че в този момент най-малко десет дула се целят в теб?

– Освободи ги! – извика Мария. – Или ти...

Яго Манаскуа отскочи встрани.

Тя стреля, но куршумите ѝ само го одраскаха.

Долу в падината откриха огън.

Мария се хвърли зад най-близкия скален блок и падайки още веднъж стреля по Манаскуа. И този път куршумът мина покрай него.

Но през тези няколко секунди се случиха още много неща.

Сякаш адът се беше разбушувал.

Докато всички гледаха жената и Яго Манаскуа, Ласитър се бе появил зад Мак Ноли. В мига, в който Мария даде първия изстрел, Ласитър се хвърли върху палача и го удари с приклада на уинчестъра си.

Светкавично бързо преряза примката от врата на Масаро и кандидатът на смъртта падна настрани.

Досега никой от бандитите не беше забелязал този инцидент, защото всички стреляха като бесни към мястото, където се бе скрила Мария.

Ласитър бързо изчезна.

Първо искаше да спаси Мария, но не си правеше илюзии, че шансовете му са големи.

О, боже, защо бе действала така прибързано! Сега бе твърде късно за каквото и да било.

Нямаха никакви изгледи за успех срещу тридесетте бандити.

Но тогава се случи нещо, което не влизаше в сметките на Ласитър.

От всички страни на падината се стреляше.

Накрая върху бандитите връхлетя смъртоносна куршумена буря. Те се отбраняваха ожесточено, но срещу заелите добра позиция около падината точни стрелци, едва ли имаха някакъв шанс.

Ласитър забеляза, че Рио притичва към мястото, където се намираше Мария.

Тя отново се появи иззад прикритието си и стреля. Рио спря изведнъж, сякаш се бе блъснал в невидима стена.

Между скалите, зад гърба на Мария, се появи Манаскуа.

– Проклетата вещица!

Канеше се да стреля, когато някой изръмжа зад него:

– Погледни насам, Яго!

Дяволът Манаскуа позна гласа.

– Кийнсбърг, ти ли си, кучи сине! – Той рязко се обърна.

Двамата мъже стреляха едновременно, докато в барабаните на пистолетите им не остана нито един куршум. Отново се бяха срещнали – двамата непримирими врагове и изглежда никой от тях не искаше да падне пръв.

Продължаваха да се гледат и след като куршумите свършиха.

После всеки от тях, залитайки, направи по още една крачка – и двамата едновременно се строполиха на земята безжизнени.

Наоколо стана тихо. Ловците на хора бягаха, доколкото все още състоянието им позволяваше да направят това.

Не бяха много тези, които успяха да се измъкнат. Мария коленичи до баща си. Тя отново го нарече така.

– Татко...

– Не плачи, Мария – простена той с последни сили. – Продължавай по пътя, който си избрала. Той е правилен път...

Това бяха последните му думи. Тя погледна към Ласитър.

– Трябва да се погрижа за Масаро – каза тихо. – А с тебе беше хубаво, Ласитър. Никога няма да те забравя!

– И аз теб – отвърна той и се усмихна. – Съвсем сигурно е, че няма да те забравя, Мария...

КРАЙ

© Джек Слейд
© 1992 Мария Нейкова, превод от английски

Jack Slade
The Devil, the Saint and Lassiter

Сканиране, разпознаване и начална редакция: vens, 2008

Издание:

Джек Слейд. Дяволът, светицата и Ласитър
Калпазанов, Габрово, 1992
Художествен редактор: Андрей Перчемлиев
ISBN 954-8070-25-1

Jack Slade. The Devil, the Saint and Lassiter
Singer Media Corporation USA, c/o Quelle Presse – Freiburg

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11924>]